XIX. évfolyam 38. szám Ára: 1 forint 1963. szeptember 19

Ludas Matyi

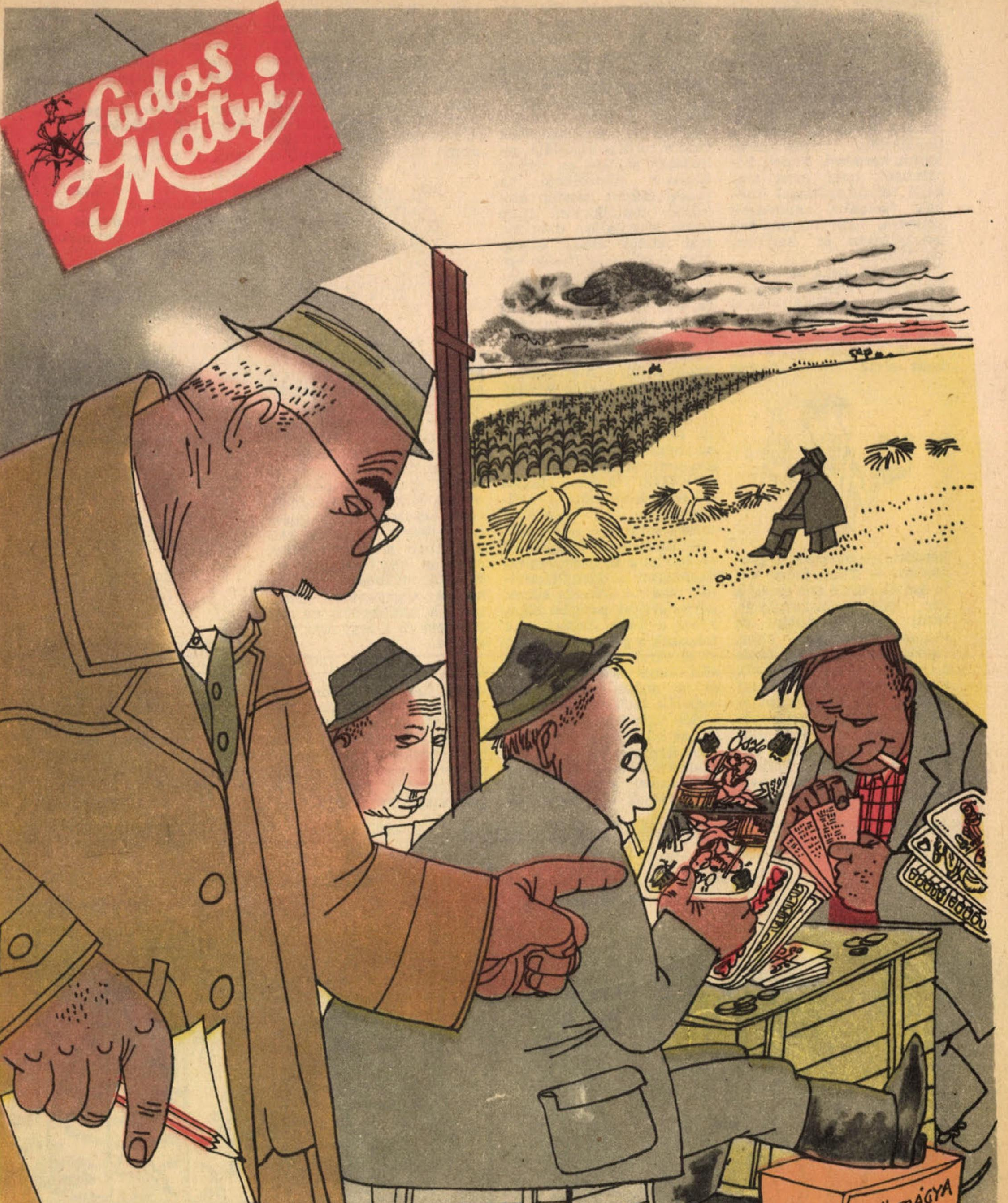

Szűr-Szabó József rajza

DOLOGIDŐBEN — Ez az ősz vajon mennyi munkaegységet hoz?...

Hogyan táplálkozzunk?

A minap alkalmunk volt beszélgetést folytatni Dr. Hasák Miklós professzor nutriológussal, a táplálkozástudomány érdemes doktorával, aki jelenleg az UNESCO étkezésügyi alosztályán dolgozik. Elmondotta, hogy az alosztály sorozatos üléseken tisztázta a táplálkozás valamennyi fontos kérdését. Ennek köszönhető, hogy most már kellő felvilágosítással tudnak szolgálni mindazok számára, akik szeretnének egészségesen és helyesen táplálkozni.

Feltettük neki az elmúlt évtizedek legégetőbb táplálkozásügyi kérdését: olajjal vagy zsírral főzzünk? Melyik az egészségesebb?

— A tudósok világos választ adtak erre a fontos kérdésre — válaszolt a professzor. — Több tudós kutatása szerint a zsír emeli a vér koleszterin-tartalmát, tehát érelmeszesedést és magas vérnyomást okoz, vagyis az olajjal való főzés a helyes. Megállapították továbbá azt is, hogy az olaj emeli a máj koleszterintartalmát, ennek következménye érelmeszesedés és magas vérnyomás, tehát helyes, ha zsírral főzünk. Ezenkívül azt is bebizonyították a laboratóriumi vizsgálatok, hogy a zsír csökkenti a lép fenológiai reakcióját, ami olajjal táplálkozó kísérleti állatoknál és embereknél nem fordul elő, s ez is az olajjal való főzés egészséges volta mellett bizonyít. Végre az is tisztázódott, hogy az olaj a perihélium entrópiájának vazomotorikus atrófiáját jelentősen gátolja, ez viszont könnyen elkerülhető, ha valaki zsírral készült ételekkel táplálkozik. Több tudós felszólalása után ma már afelől sincs kétség, hogy a zsír szignifikáló hatással van a vérsavó ablativusának hormonizációjára, s ez döntő bizonyíték az olajjal való főzés egészséges volta mellett. Ezt a kérdést tehát levehetjük a napirendről, s megnyugtathatjuk azokat, akik minden riasztó propaganda ellenére is zsírral, helyesebben olajjal főztek, hogy elkerüljék az érelmeszesedést és a magas vérnyomást.

— Még milyen fontos felfedezéseket hoztak nyilvánosságra az alosztályi ülések során? — kérdeztük.

— Rendkívül fontosakat! — folytatta nyilatkozatát a professzor. — Megállapították, hogy a kenyér súlyos perisztaltikai pangást okoz, s ezt a káros hatást csak fokozzák a pékáruféleségek, amelyekről most már kiderült, hogy érelmeszesedést és a magas vérnyomást okozzák. Kiflivel táplált kísérleti egereken súlyos emlékezetkihagyást figyeltek meg. Rámutattak továbbá a fehérjék káros hatására az ízületekben, ahol proteinózist idéznek elő. Ezért helyesebb, ha szénhidrátok alkotják táplálkozásunk alapját. Az is bebizonyítottnak látszik, hogy a szénhidrátok, különösen az édességek és a tésztaféleségek, károsan fokozzák a nómenklatúrát. Ez újólag a fehérjék fontosságát domborítja ki. A fehérjék ellen mindössze annyi kifogás hangzott el, hogy érelmeszesedést és magas vérnyomást okoznak, amiért is előtérbe került a szénhidrátokkal való táplálkozás ésszerűsége. A tejtermékek kétségtelenül emelik a csontvelő aritmetikáját, viszont a belső szekréciós összenövések következtében érelmeszesedést és magas vérnyomást okoznak, ezért kerülendők. A tojásnak bőséges t-vitamin van a héjában, nitrogénbomlása azonban megtámadja az érfalakat, továbbá éppen úgy magas vérnyomást okoz, mint a közlekedés, az esti egyetem és a fegyelmi tárgyalás.

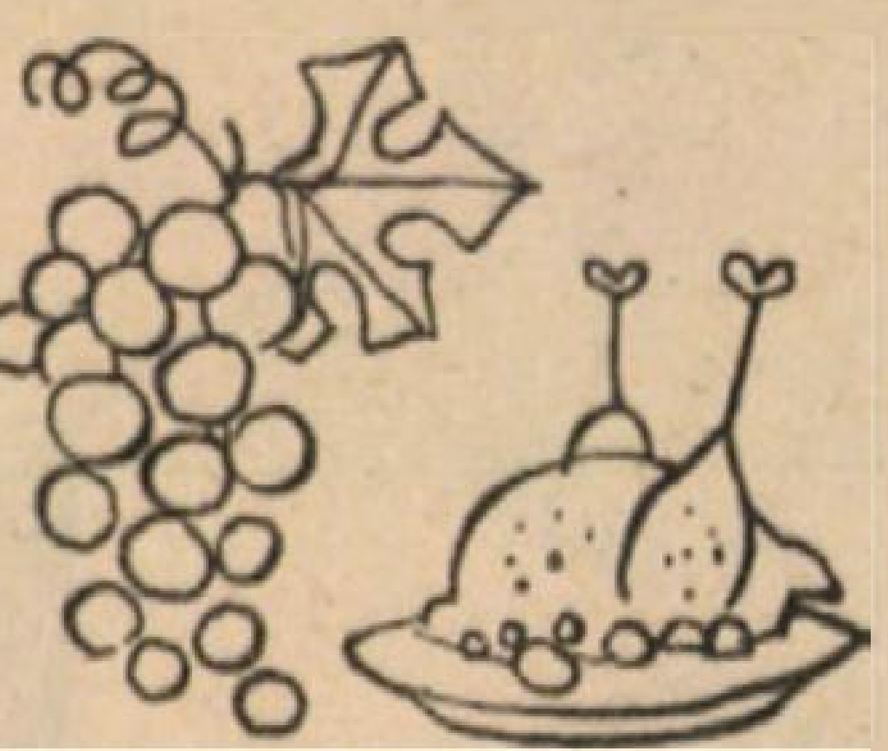

Sok mindent mondott még a professzor, de sajnos, nincs helyünk valamennyi értékes és érdekes megállapítás közlésére. Megkérdeztük például tőle, hogy a hallott érdekes tanácsok értelmében nem volna-e helyes semmit sem enni. A professzor így felelt:

— Ez is felvetődött, s voltak tekintélyes támogatói ennek a felfogásnak, félő azonban, hogy a táplálkozás hiánya érelmeszesedést és magas vérnyomást okoz.

Megkérdeztük ekkor, hogy tulajdonképpen hogyan kell táplálkozni.

— Nem helyes — válaszolt a professzor —, ha maga a laikus töpreng ezen, mert a sok tépelődés feszültséggel jár, ami érelmeszesedést és magas vérnyomást okoz. Legokosabb beülni egy étterembe és megenni azt, amit a pincér hoz.

— De professzor úr! — vetettük közbe. — A sok órás feszült várakozás érelmeszesedést és magas vérnyomást okoz. Mit csináljunk, ha nem jön a pincér?

— Ezzel a kérdéssel a következő táplálkozástudományi ülésszak foglalkozik — fejezte be nyilatkozatát a professzor, miközben a felesége idegesen integetett, hogy hagyjuk abba már a faggatást, mert a férje a záróülés utáni banketten elrontotta a gyomrát. Ez annál is aggasztóbb, mivel a professzor érelmeszesedésben és magas vérnyomásban szenved.

Felcki László

Felolvasás

Toncz Tibor rajza

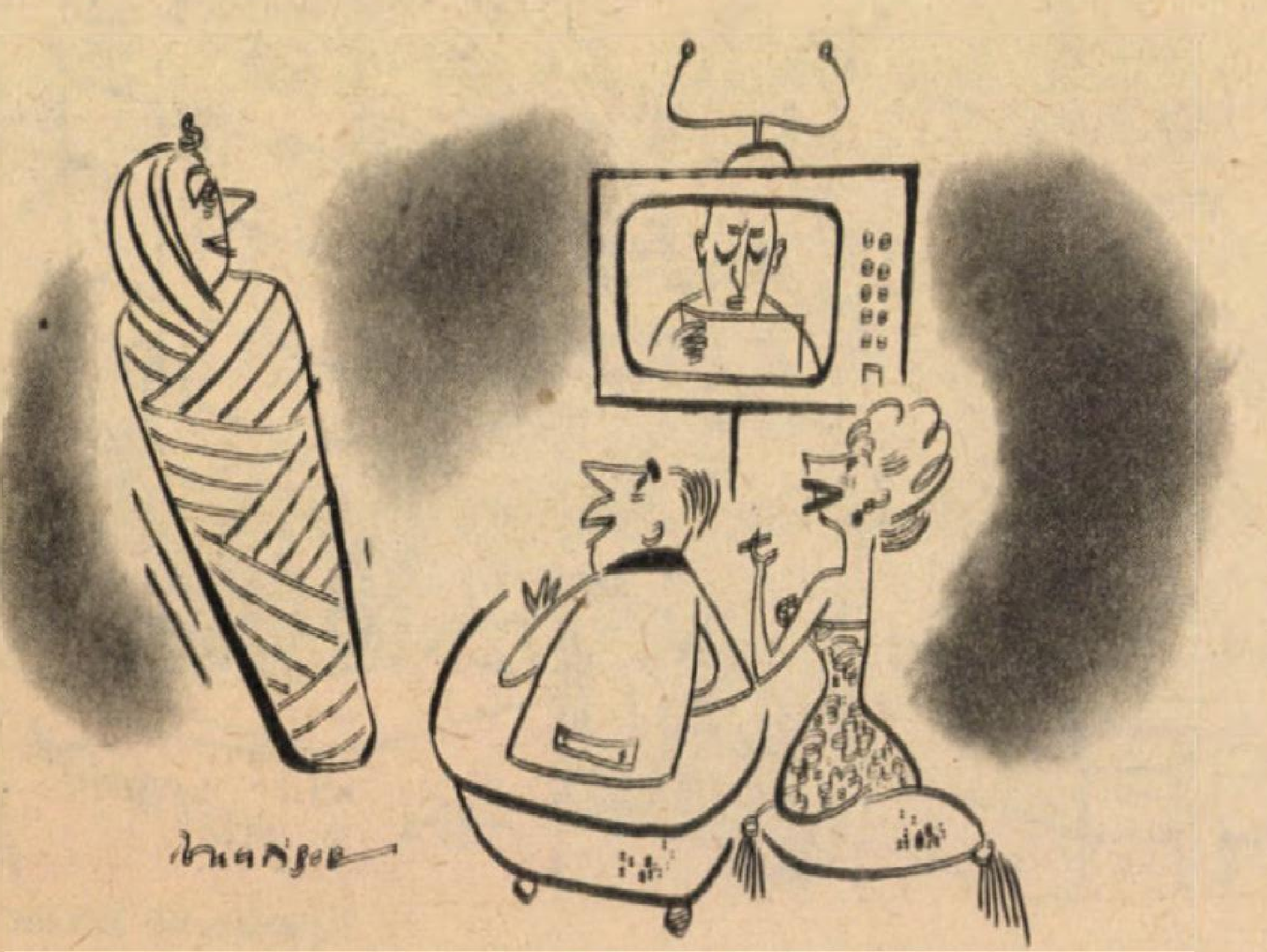

– Maga hogy birja?
– Ne felejtse el, hogy kétezerötszáz éves idegeim vannak . . .

Lóból is megárt a sok

Szegő Gizi rajza

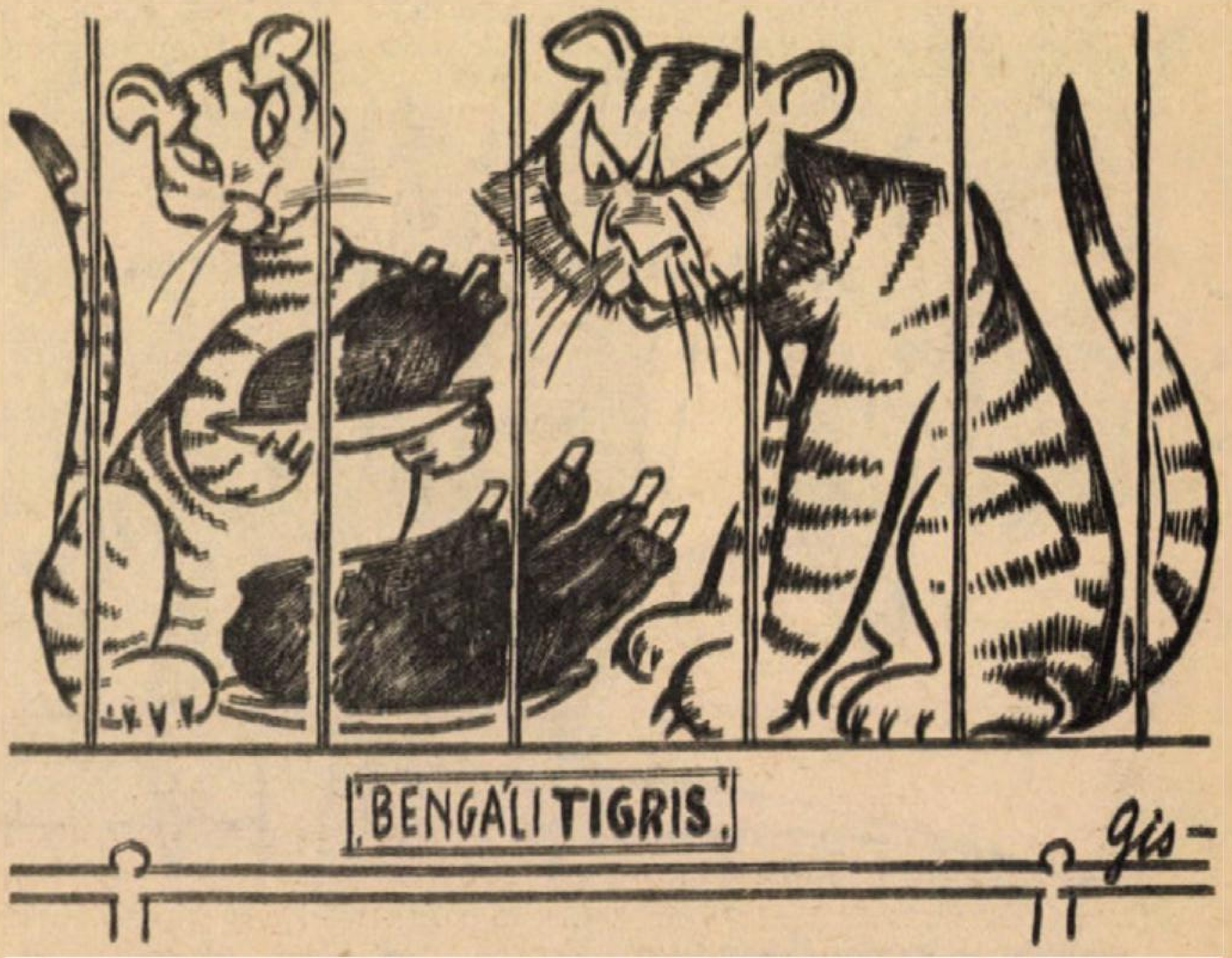

– Amikor elvettelek, nem mondtad, hogy mindennap lóhús lesz ebédre . . .

DÉL-VIETNAMI HELYZETKÉP

Tüntetnek az iskolások

Szűr-Szabó József rajza

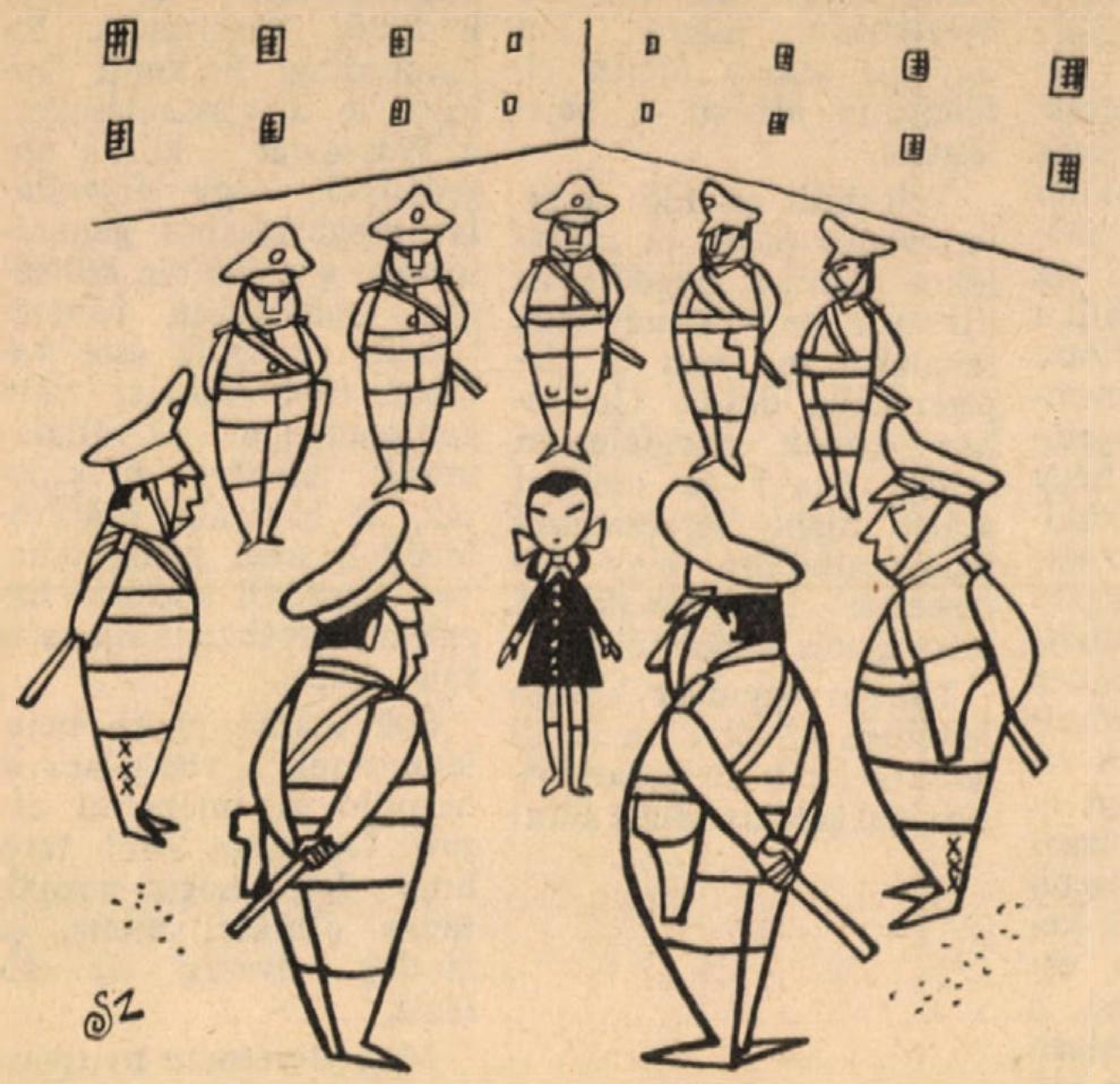

„Körben áll egy kislányka…"

De Gaulle támogatja a dél-vietnami diktátort

Fülöp György rajza

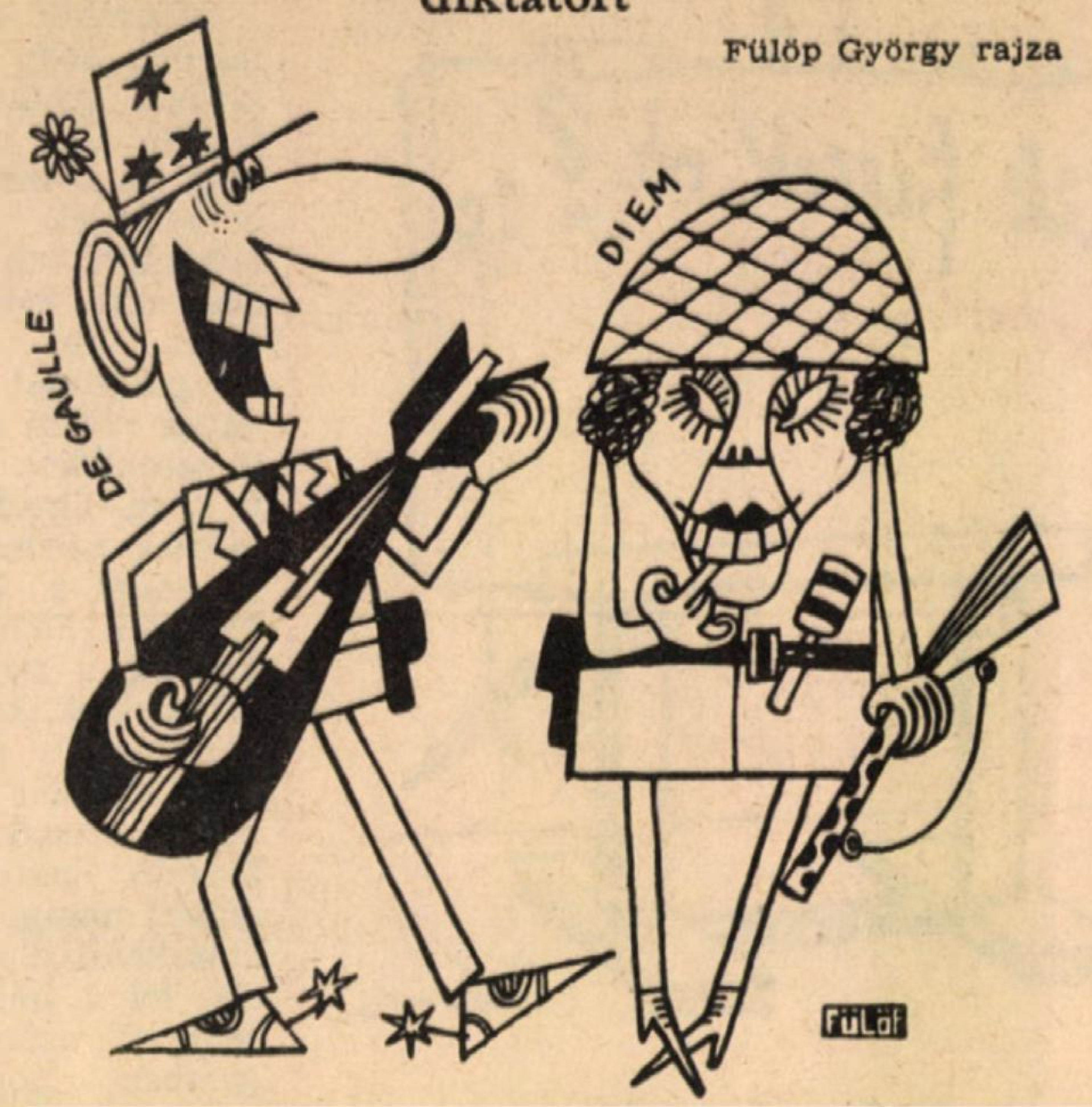

– Valaki kell nekem is, aki hozzám való…

LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

ÚJÍTÁSI JAVASLAT

Az újítás ötletét a MOKÉP adta rendkívül szellemes újításával. Sőt, azt hiszem, nem túlzok, ha forradalmian újnak nevezem. Eddig ugyanis világszerte az az eléggé el nem ítélhető módszer volt általános, hogy a reklámot az áruját hirdető cég fizette, és a nagyérdemű közönség ingyen kapta abból a célból, hogy majd fizessen a reklámozott áruért. A MOKÉP szakított ezzel az ósdi és felettébb költséges módszerrel. Darabonként 30 fillérért adja el a mozilátogatóknak azokat a füzetkéket, amelyek a MOKÉP által forgalmazott filmeket reklámozzák. Mert ugye, ha már megfizeti a közönség a mozijegyet, fizesse meg a reklámot is!

Ez az ötlet annyira zseniális, hogy tovább kell fejleszteni. Éppen ez az én újítási javaslatom. A plakátokat se adják ingyen. Helyezzenek el perselyeket a hirdetőoszlopokon, és kötelezzék a járókelőket, hogy megnézésenként 20 fillért dobjanak be a perselyekbe. Amennyiben a plakát elérhetetlen magasságban lenne, a persely ugyancsak lent helyezendő el, de megfelelő nyilak segítségével jelezni kell, hogy melyik a beléptidíjas plakát.

(-nős)

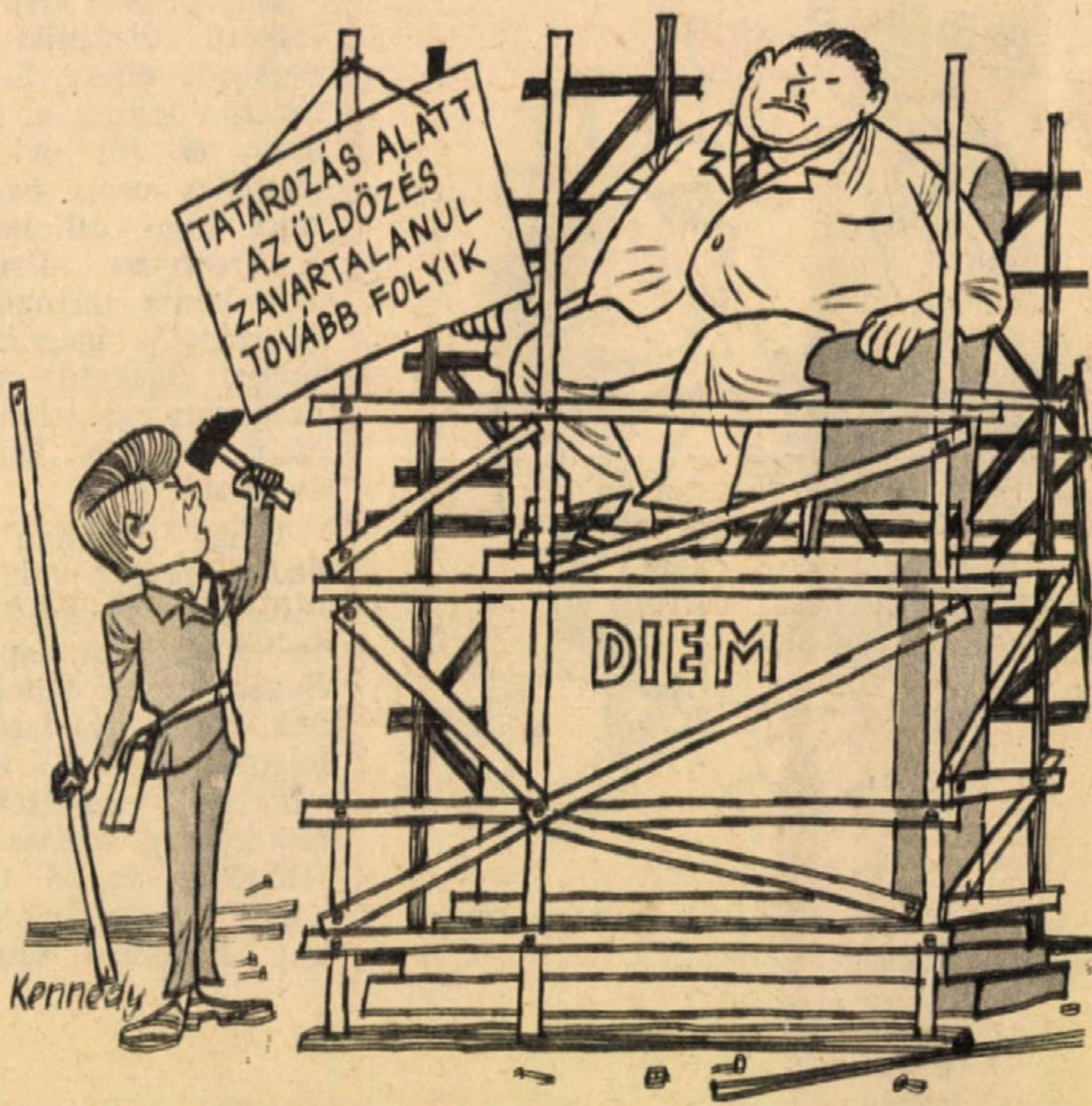
TATAROZÁS ALATT AZ ÜLDÖZÉS ZAVARTALANUL TOVÁBB FOLYIK
DIEM
Kennedy

Vannak egészen FURCSA DOLGOK

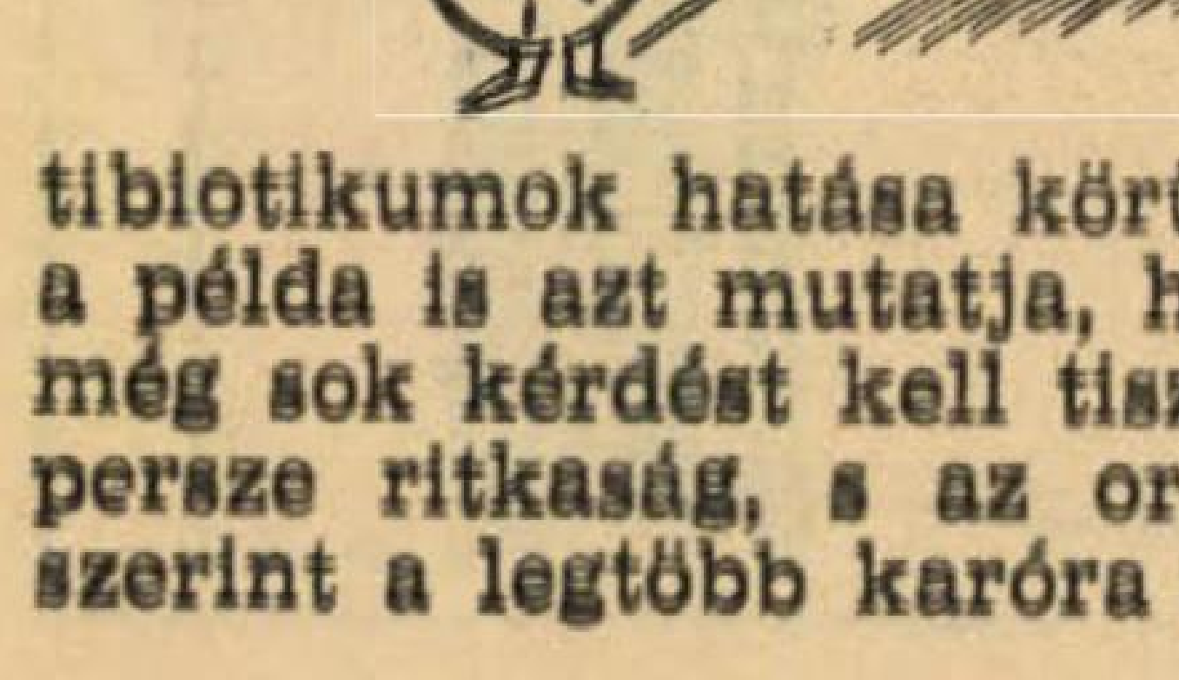

A londoni „Statesman" című lapban az egyik levelező megírja, hogy valahányszor penicillinoltást kap a bal karjába, megáll az órája. Az antibiotikumok hatása körül még ma is sok a vita, s ez a példa is azt mutatja, hogy a tudományos kutatásnak még sok kérdést kell tisztáznia. Az előbb említett eset persze ritkaság, s az orvostudomány mai véleménye szerint a legtöbb karóra penicillin-rezisztens.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZŰKRE SZABOTT VISSZAPILLANTÓ

Örömmel vettük tudomásul, hogy hosszú idő után végre kapható lett szakboltunkban a motorkerékpárra szerelhető visszapillantó tükör. Örömünk azonban korainak bizonyult. A 3.865-ös cikkszámot viselő és a motorkerékpár kormányának végére rászerelhető tükrök, amelyeket az Autótartozékokat Gyártó és Javító Vállalat készített, még erőszakkal sem hajlandók elfoglalni állomáshelyüket a motorkerékpár kormányán.

Mit tesz ilyenkor az eladó? Javasolja a kedves vevőnek, hogy reszelgessen rajta egyet-kettőt, akkor talán rámegy. A kedves vevő tehát reszel egészen addig, amíg a tükröt rá tudja erőszakolni a kormányra. Igen ám, de akkor a lemez elvékonyodik, vagy eltörik s a tükör még a vásárlás napján befejezi dicstelen pályafutását.

Az ötvenkilenc forint tehát „ugrik" anélkül, hogy a kedves vevő egyetlen visszapillantást is eszközölhetett volna a tükrön.

Az elmondottak után csak egy kérdésem van a gyártóvállalathoz: Tudatosan vagy véletlenül dolgoznak ilyen rosszul?

Csorba József
Kalocsa, 531. sz. műszaki bolt.

Közvéleménykutatás

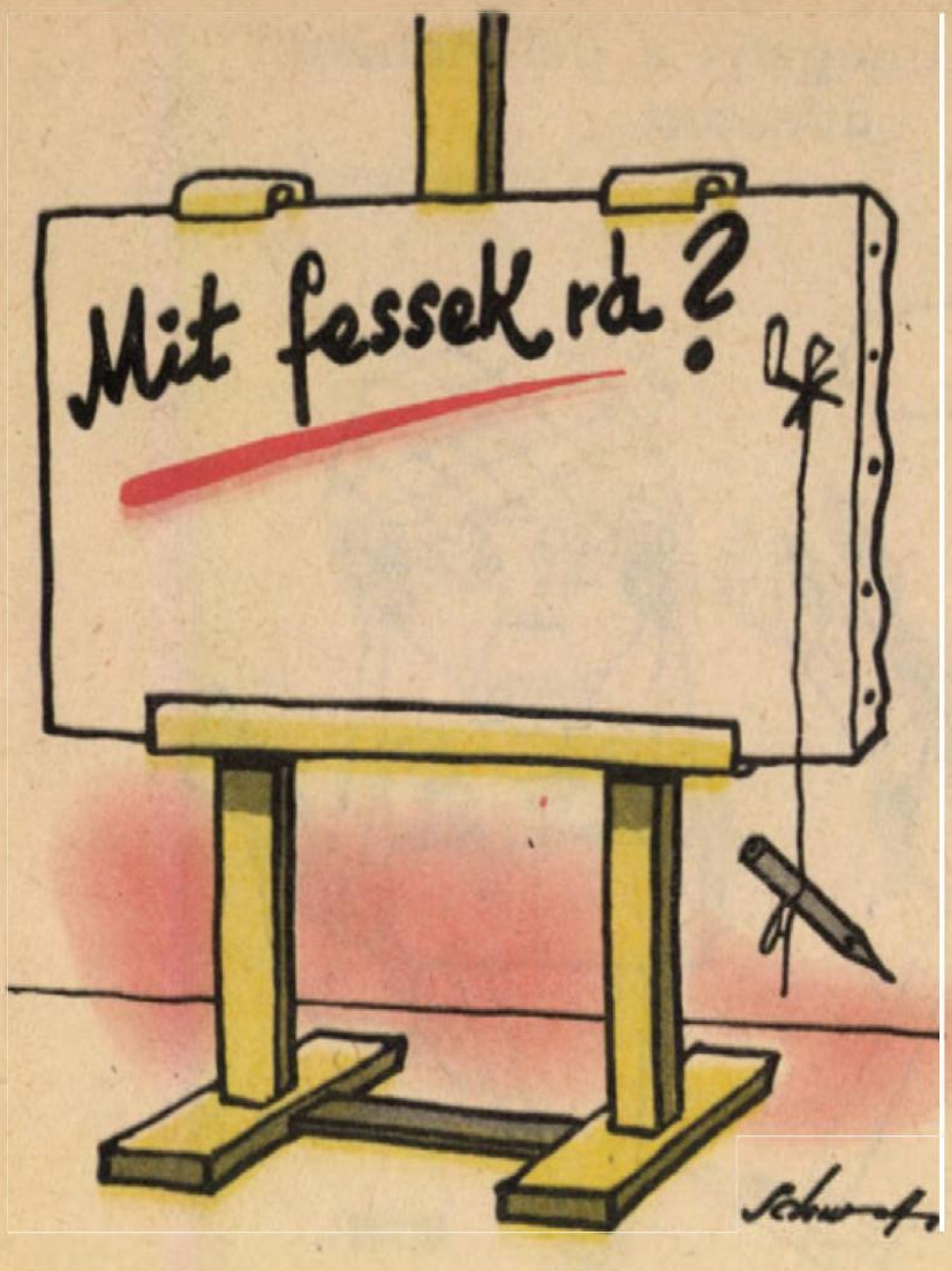
Mit fessek rá?

Drága a szőlő

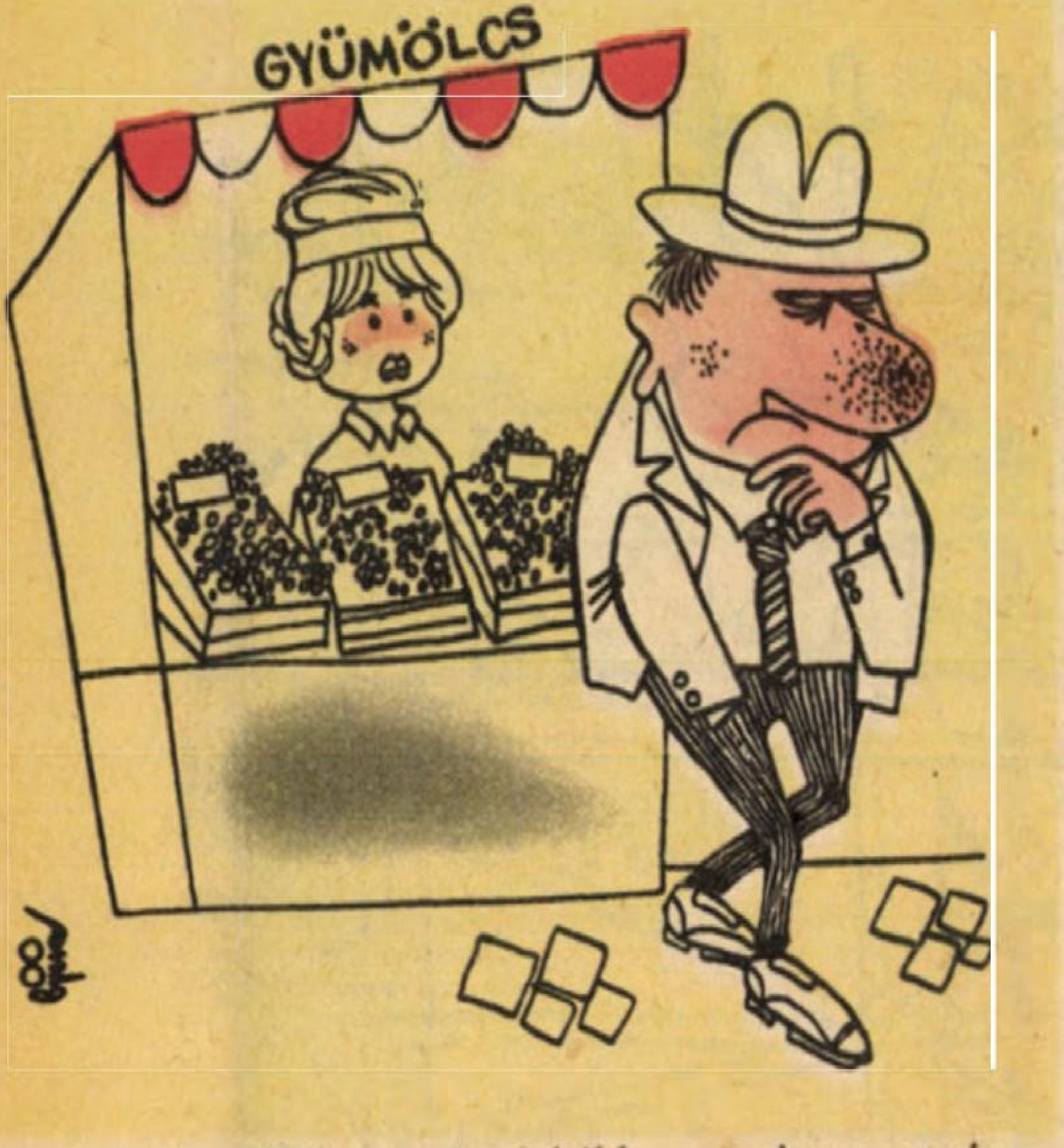

– Akkor már inkább megvárom, amíg bor lesz belőle . . .

LEVÉL egy rágalmazóhoz

Valamikor arra tanították önt, hogy minél gyakrabban „gyakoroljon" bírálatot. Arra is tanították, hogy ha a bírálatból csak öt százalék igaz, akkor már előre lendíti a szocializmus építésének az ügyét. Ön lankadatlan szorgalommal gyűjtötte annak idején a kilencvenöt százalékot az igazgatója ellen. Egyidejűleg négy felettes hatóságnak küldte meg a bejelentését: Berkesdi Dénes igazgató herdálja a nép vagyonát; luxuslakomákat rendez közpénzből; nőismerőseivel a vállalat kocsiján víkendre utazik, nyáron a Balaton partján dőzsöl másfél napig, a hűvösebb évszakokban a Mátrát keresi fel a hét végén; esténként azért marad a gyárban, hogy újításán dolgozzék, és tetemes újítási díjat vágjon zsebre.

Bejelentései alapján széleskörű vizsgálat indult Berkesdi ellen. Ellenőrök tucatjai lepték el a vállalatot, és fél évi alapos vizsgálat után beigazolódott, hogy állításai abba a bizonyos kilencvenöt százalékba tartoznak. Az öt százalék igaznak bizonyult. Berkesdi valóban dolgozott egy jelentős újításon. Meg is illeti majd az újítási díj.

Tehát minden stimmelt: együtt volt a száz százalék, Berkesdi idegösszeroppanást kapott, ön eleget tett a kötelességének. Igazgatója lassacskán felépült, ismét átvette a vállalat vezetését. Ön mindennap nyájasan köszöntötte őt, ő barátságosan visszaköszöntötte önt. Fogalma sem volt arról, hogy ki tette a bejelentést ellene. Ön ugyanis annak idején elfelejtette aláírni a bejelentést.

Telt-múlt az idő: a kilencvenöt plusz öt százalékos elmélet megdőlt, az illetékes hely a névtelen leveleket ma már a papírkosárba dobja. Ön tehát ennek megfelelően teljes névvel és címmel aláírt újabb bejelentéseit ismét elküldte négy felügyeleti hatóságnak. A közvagyon védelmében.

Három egymást követő levélben közölte ön az illetékesekkel: Berkesdi Dénes igazgató utasítást adott a dolgozóknak, hogy a termékek megmunkálásánál el kell hagyni néhány műveletet, ezzel is hadd növekedjék a nyereségrészesedés; a vállalat javítóműhelyében ingyen generálozták az igazgató sógorának a Warsawáját; Berkesdi az üzemben tárolt cementből, téglából, épületfából az egyik este több kocsira valót a saját házához fuvaroztatott. Ezenkívül még számos kisebb jelentőségű mulasztásra hívta fel az illetékesek figyelmét.

A vizsgálat megállapította, hogy kihagytak ugyan bizonyos műveleteket egyes termékek megmunkálásánál, de nem Berkesdi utasítására. Ellenkezőleg: Berkesdi leplezte le a visszaéléseket; a Warsawát – külön engedéllyel – egy társvállalat megbízásából generálozták, s a javítás költségeit szabályosan bevételezték; az egyik este valóban több kocsira való épületanyagot a vállalat másik telepére fuvaroztak, de hivatalos szállítólevéllel, nem pedig feketén, Berkesdi igazgató házához. Egyébként nincs is saját háza.

Sok számú egyéb bejelentésének a vizsgálata is hasonló eredménnyel zárult. Ön most attól tart, hogy felelősségre vonják *téves* állításai miatt, és esetleg elveszti az állását.

Meg szeretném nyugtatni: ne izgassa magát. Nincs semmi vész! Ön először kap majd egy figyelmeztető levelet, aztán kap majd még egy figyelmeztető levelet, aztán kap majd egy harmadik figyelmeztető levelet. Utána megindítják a fegyelmit: először kap majd egy szóbeli dorgálást, aztán kap majd egy írásbeli megrovást, aztán értesítést kap arról, hogy alacsonyabb munkakörbe helyezik át. Ön fellebbez a VEB-hez, fellebbez a TEB-hez, segít a szakszervezet, segít a pártszervezet, és ha mindez nem segít, bizonyára akad majd valaki, aki megvédi önt.

Mert nálunk demokrácia van: nem lehet ám a dolgozókat csak úgy egyszerűen az utcára rakni.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és a sürgős munka

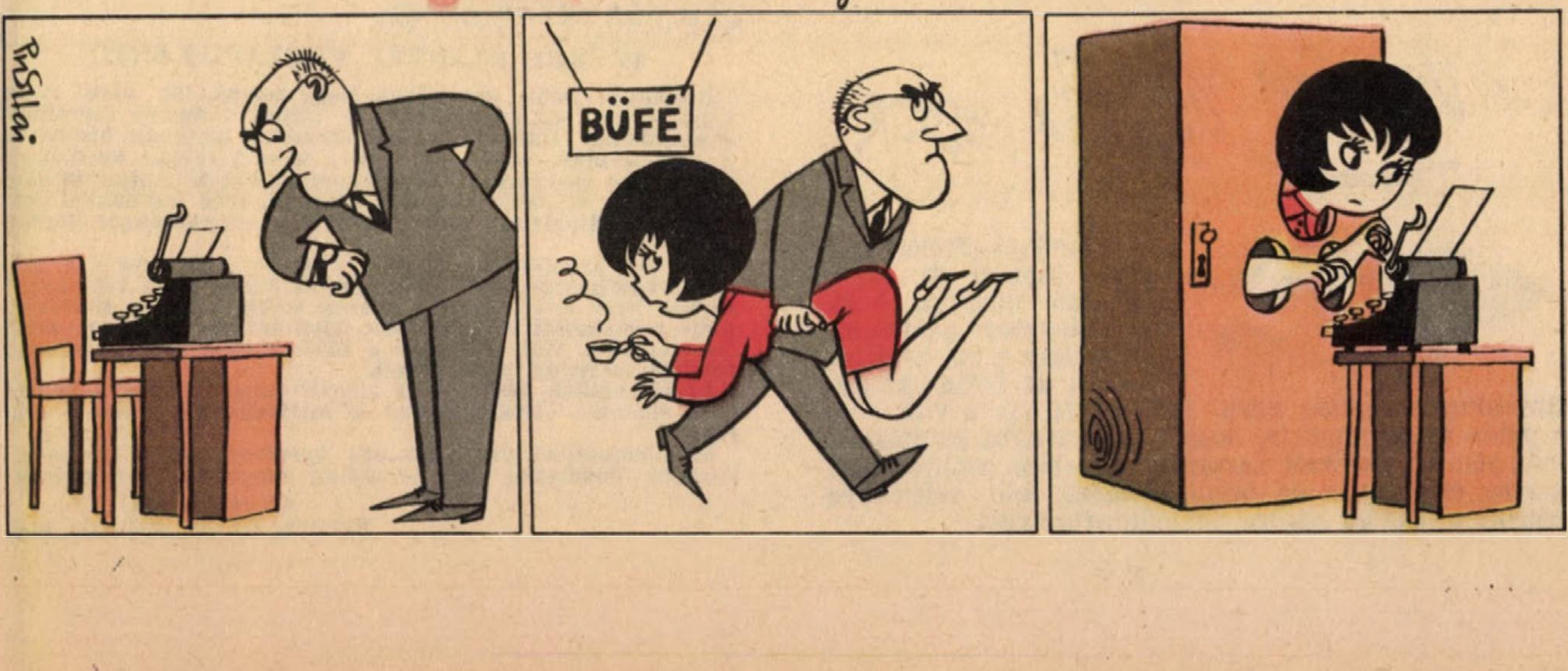

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

A felszabadulás után az ország egyik legelső színháza a mai Irodalmi Színpad helyén levő Pódium Kabaré volt. Mint fiatal színész, ide szerződtem, nagy reményekkel és kis ruhatárral. A megfelelő ruhák hiánya bizony nagy baj volt akkoriban, mert a színészek saját maguk voltak kénytelenek a színpadi ruhákról is gondoskodni.

Ugy emlékszem, a második műsort próbáltuk. Szerepelt a készülő műsorban Avercsenko egyik kis tréfája, amelyben Dénes György volt a partnerem. Eljött az öltözéses házi főpróba napja, mi kerültünk sorra, de az első mondatok után Herczeg Jenő főrendező megállította a próbát és felszólt a színpadra:

– Rátonyikám, maga miért van kiskabátban? Megmondtam, hogy bundában lépjen a színpadra. Ez a jelenet télen játszódik, Szibériában!

Megszeppenve válaszoltam:

– Bundám nincs, kérem ... De alul jó melegen vagyok felöltözve ...

Rátonyi Róbert

MINDENFÉLE

Nehéz dolog méltóságteljesen tüszszenteni.

* *

X nagy bölcs volt, de sajnos, nem maradtak utána tanítások, mert egész életében hallgatott.

* *

Z annyira tömören fejezi ki magát, hogy nála már az értelmet is a rövidség helyettesíti.

* *

Jó szívre vall, ha valaki döglött oroszlánba rúg. Az élőnek fájna.

* *

A legszebb íróhalál, ha valakit agyondicsérnek.

* *

Nem biztos, hogy a számító ember jó matematikus.

* *

A szerénység csak akkor erény, ha indokolatlan.

* *

A telhetetlen lángész szorgalmas is. Miért nem hagyja meg legalább ezt a tehetségteleneknek?

F. L.

Egyenlőtlen fejlődés

Mészáros András rajza

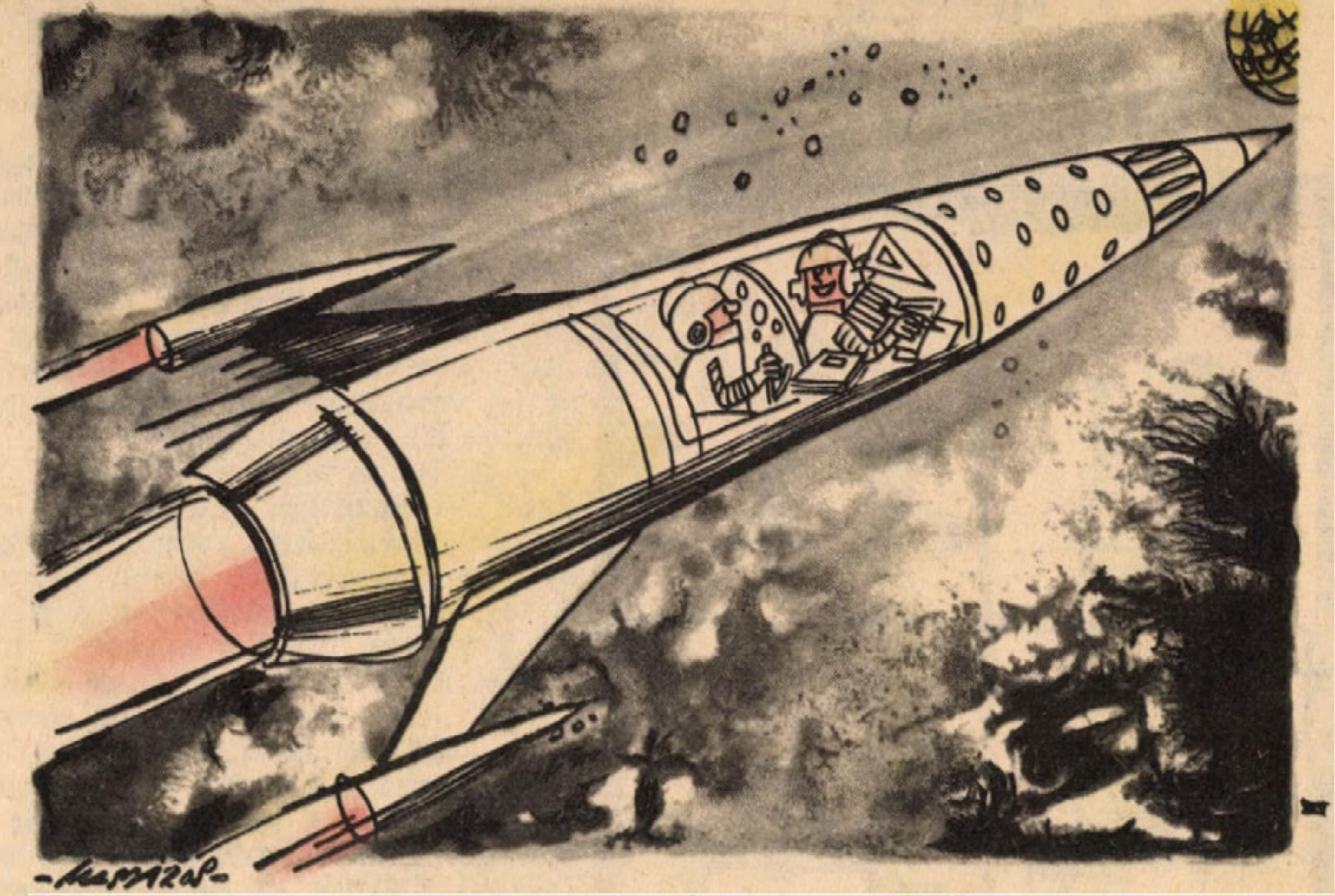

– Amint hazaérünk, megmargózom a fiam füzeteit!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Nem szőrszálhasogatás!

Kedves Ludas!

Lehet, hogy a közlekedésben és a hadászatban feleslegessé vált a ló, a zenei életben azonban semmiesetre sem. Tudnivaló ugyanis, hogy a vonókhoz való lószőrt a lófarkak szolgáltatják. Ezt a traktoroktól hiába várjuk. Bármennyire is különösen hangzik, a hajdani lovasnemzetnek nincs elég lova a vonóknak szőrrel való ellátásához. Mit lehet itt tenni? Találjuk fel a szőr nélküli vonót? Vagy fejlesszük ki gépeinkben a vonószőr termeléséhez szükséges alkatrészeket? Ha mindez nem lehetséges, akkor feltétlenül szükséges, hogy zeneművészeti iskoláinknak ménesei legyenek.

Ez talán tréfának hangzik, pedig nem az! Van olyan érzésem, hogy a drótnélküli távírók után nem fogjuk felfedezni a vonó nélküli vonós hangszereket.

Pócsy Gyula
Tiszafüred, Baross u. 3.

Szüretelik a szegedi paprikát

Fülöp György rajza

A paprikamalomban

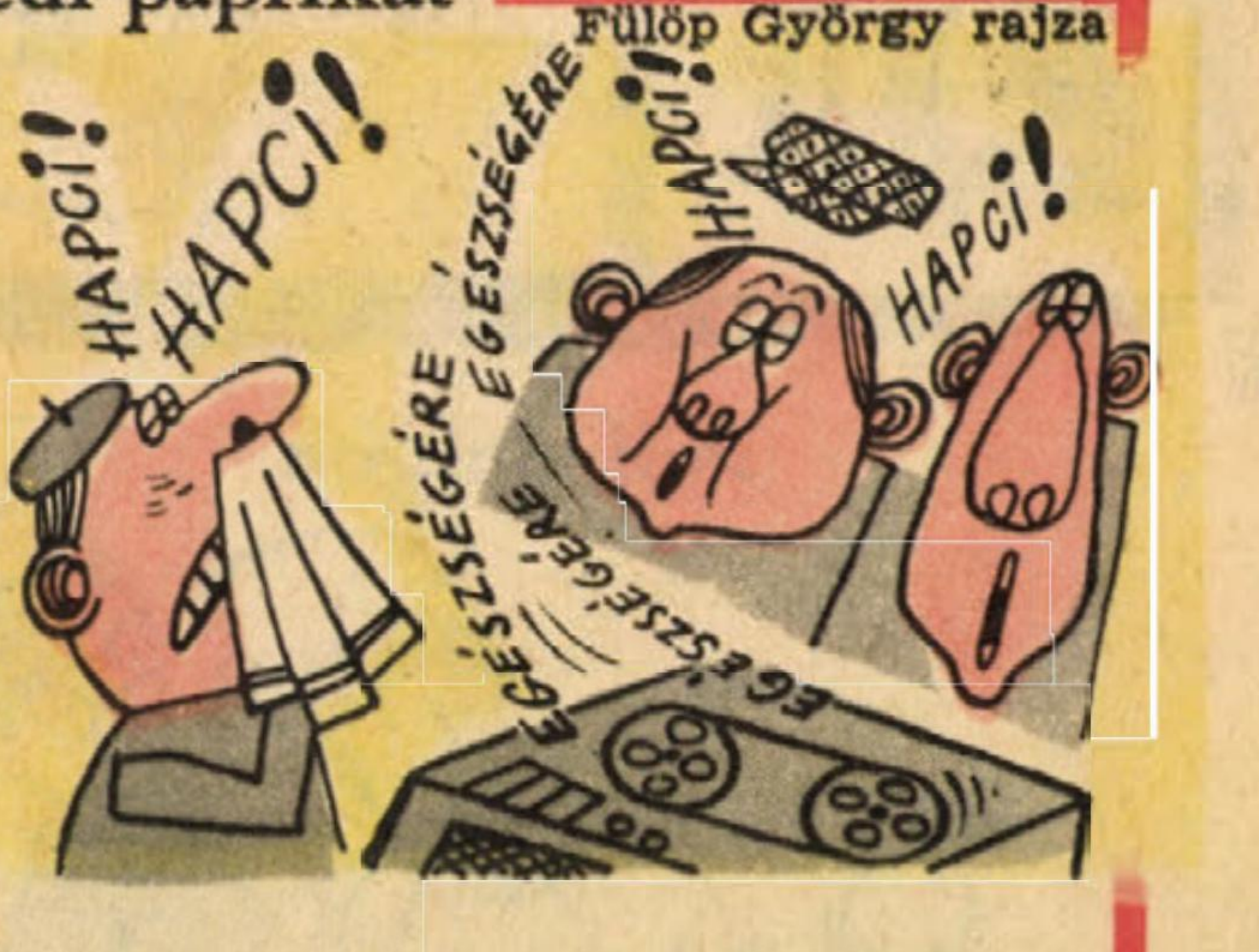

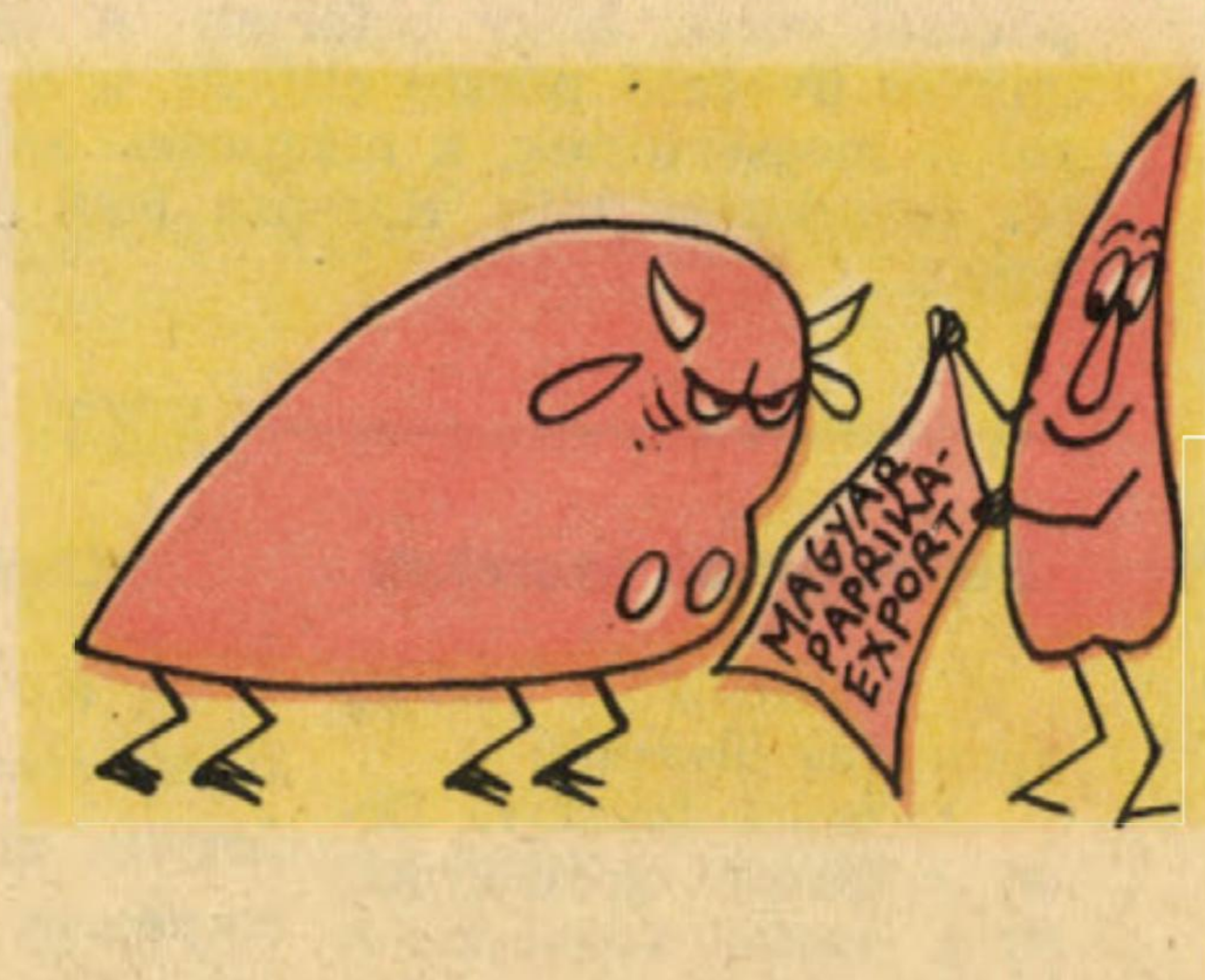

A spanyol paprika ellen, a világelsőségért!

Házasítják a csípős és az édes-nemes fajtákat

– Te édes!
– Te erős!

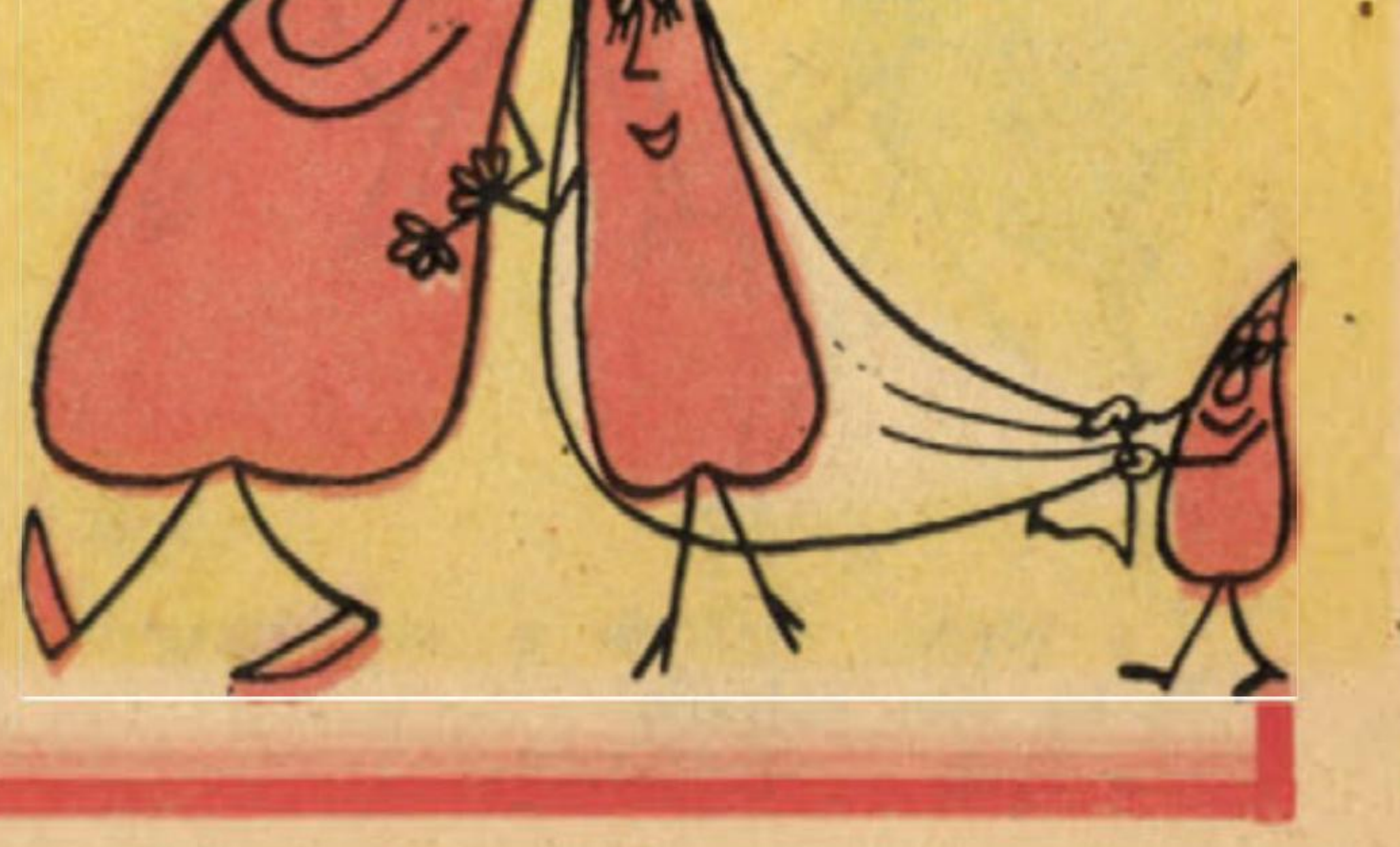

Mélyfúrás

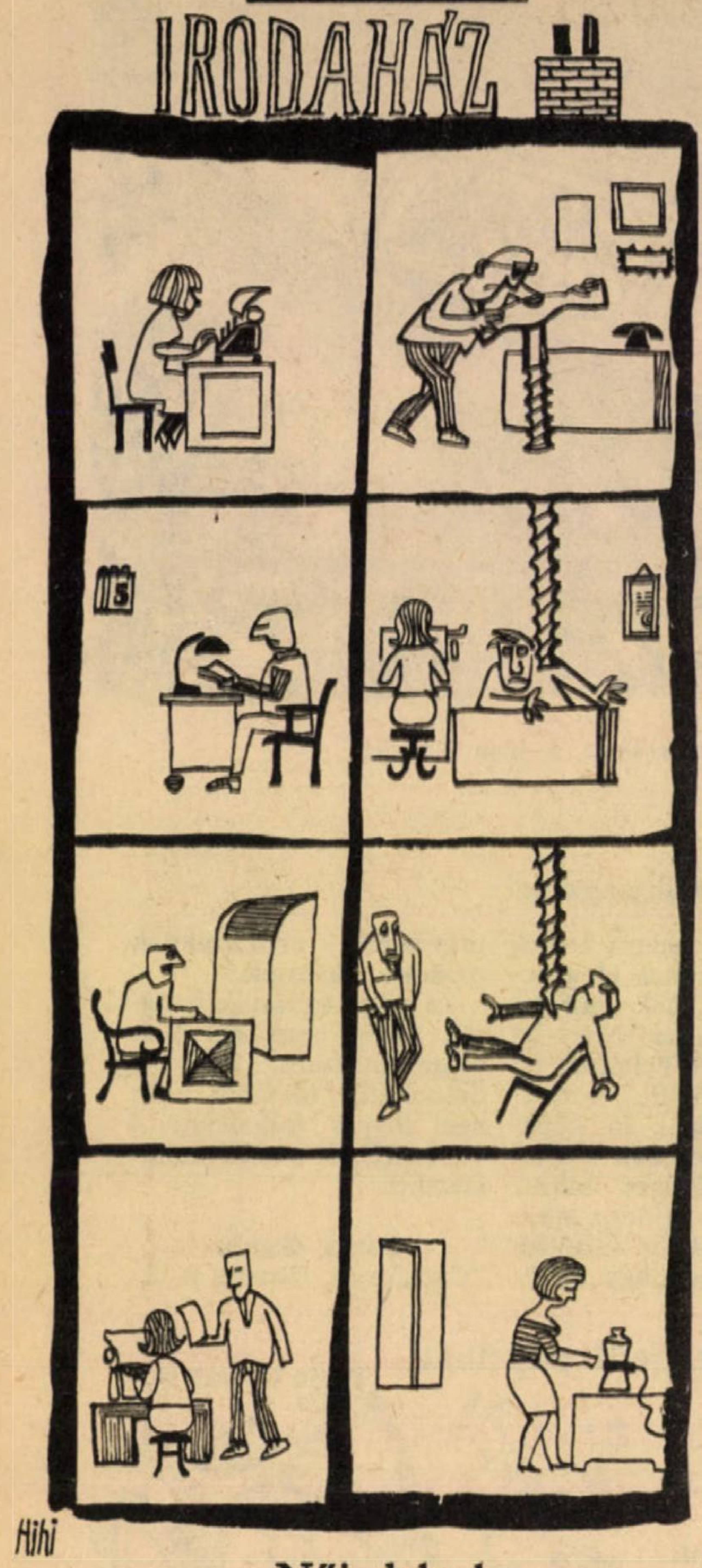

Női dolgok

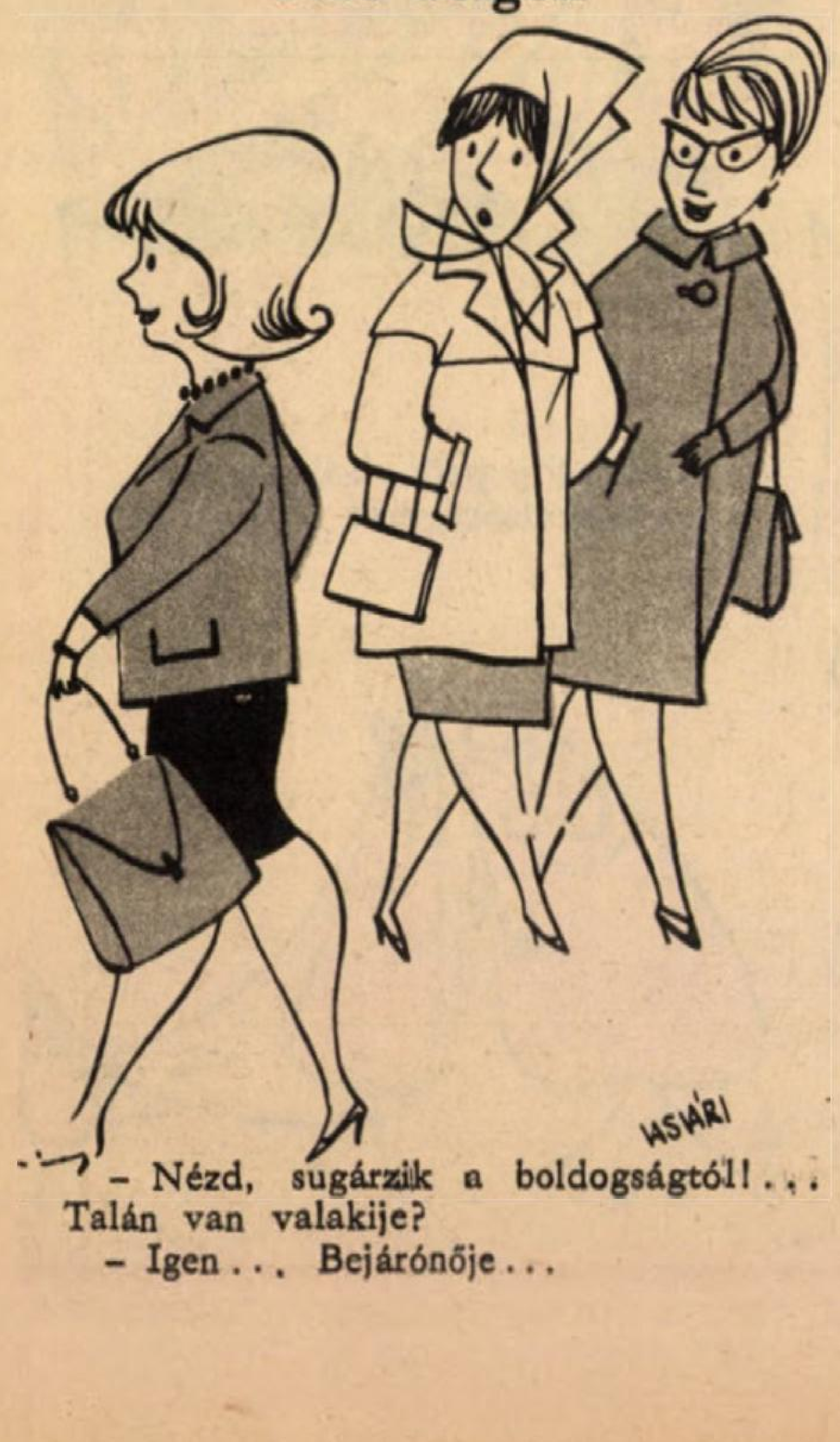

– Nézd, sugárzik a boldogságtól!... Talán van valakije?
– Igen... Bejárónője...

Szegény KONT

— Reklamáció? Panasz? Kifogás? — nézett rám felcsillanó szemmel a zömök, kerekarcú férfi. Bólintottam. Erre kilépett íróasztala mögül, elém sietett, majd gyengéd erőszakkal lenyomott egy kényelmes fotelbe. — Ezer örömmel állok a rendelkezésére — veregetett hátba baráti-biztatón. — Ki vele, mi a baj?

— A Hírharang munkatársa vagyok — kezdtem mondókámat. — Szerkesztőségünkbe százával érkeznek az elkeseredett hangú levelek. A fogyasztók panaszkodnak a Kontra. Tekintve, hogy e népszerű háztartási készülék gyártásának önök a gazdái, némi felvilágosítást szeretnénk kapni az igazgató kartárstól.

— Semmi akadálya — dörzsölte össze vidáman a kezeit. — Tehát ismét a mi kis Kontunkról van szó. Tessék! Halljuk az észrevételeket.

— Először is itt van az elzáró fedél — pillantottam jegyzeteimbe. — Az elzáró fedelek — nyikorognak!

— Magának az nyikorgás? — komorult el a tekintete. — Ne köntörfalazzunk, kérem. Azok a fedelek — zörögnek! Zakatolnak! Csörömpölnek! A hideg fut végig az ember hátán. Brr!

— Eszerint Önök ismerik a Kontnak ezt a hibáját?

— Természetesen — bólintott —, de semmit nem tehetünk ellene. A zörgés ugyanis az elzáró fedelet a blokkhoz rögzítő diópántoktól ered.

— No és?

— A diópántokhoz szükséges diót nem mi gyártjuk. Készen kapjuk a Zsomborogi Állami Kertészettől. Sajnos, az idén csupa csörgő-diót küldtek. Nem dolgozhatunk más anyaggal, csak amit rendelkezésünkre bocsátanak. Ezt a fogyasztóknak is be kell látniok.

— A következő hiba — pipáltam ki az elzáró fedelet — a szabályozó relével kapcsolatos. Gyakran nem húz be, és minden odakozmál.

— Ez a zord igazság — helyeselt. — Pedig a Kontban kitűnő, külföldi relét alkalmazunk. A beszerelésnél azonban szétlapítják. Fakalapáccsal verik, hogy beférjen. A higanyos üvegcső persze eltörik, a huzalok megsérülnek, a mágneses erőtér összekuszálódik. Kampec lesz az egész.

— De hát miért ütik a szerencsétlent? — kiáltottam.

— Felháborodása jogos — csillapított szelíden az igazgató —, de nem jó helyre címezi. A Kontot a Hansági Ki-Beszerelő Vállalat látja el szabályozó relével. Mi már ilyen állapotban kapjuk kézhez.

— És a gyakori forgótárcsa repedés?

— Nem kellő hőfokon préselik a bakelitot.

— Hol?

— A Vonyarcvashegyi Műanyag Ktsz-ben.

— Lamella szakadás?

— Túllágyított ötvözet. Kemeneskúti Finom Hengerde.

— Deformálódott borító lap?

— Budapest, VI. kerületi Lökhárító és Egyengető Vállalat.

— Tengelytörés, dugulás, testzárlat, áramütés?

— Kovácsolt Vasak Gyára, Kapilláris Csőüzem, Répástelki Izolátor Művek.

— És azért ki felel, hogy a Kont összekarcolt, maszatos, belapított fémköpennyel kerül a fogyasztóhoz?

— Ez, kérem, a gondatlan szállítás következménye. Máv, Mávaut, Mahart, Tefu, Gyafu, Boy-szolgálat, és Tóbiás Gyula.

— Az kicsoda?

— Házfelügyelő a Rottenbiller utcában. Helyi fuvart vállal, kétkerekű húzós kocsival. Feketén.

— Hát akkor végeztünk is — csuktam össze noteszemet. — Már csak egy kérdésem volna. A Kontnak mely alkatrészei készülnek közvetlenül Önöknél?

— Egy sem — felelte derűs mosollyal az igazgató. — Mi — hála istennek — *csak* kooperálunk.

Kürti András

EZT OLVASTUK

Félbemaradt gyerekek

A Szabad Föld jászsági riportjában olvastuk:

„A tanító felesége, Demeter Béláné, gömbölyded, élénk beszédű asszonyka. A férjéhez kilencven tanyából negyven gyerek jár tanulni."

Kiszámítottuk az átlagot. Eszerint egy-egy tanyáról 0,44 gyerek jár be az iskolába.

A rossz emlékű ormánsági „egyke" után a Jászságban felütötte volna fejét a „félke"?!

Cica — cica?

„A tigrisvadász" cimmel Ernest Hemingway fényképét közölte az Ország-Világ. A tragikusan elhunyt Nobel-díjas író jobb kezében puskát tart, balját pedig egy elejtett foltos leopárd hátán pihenteti, jeléül annak, hogy olykor nemcsak tigrisre vadászott.

Amiért a harang szól

A Rádió és Televízió Újság cikket közölt a déli harangszóról. Ebből idézünk:

„Az első déli harangszót Hunyadi János rendelte el a törökökön aratott nándorfehérvári győzelem emlékére."

A cikk írója hallott ugyan valamit harangozni a nándorfehérvári győzelem emlékére, déli tizenkettőkor, de arra nem a törökverő hős, hanem III. Calixtus pápa adott utasítást.

Dr. Árgus

A humor KÖNYVÉBŐL

REJTŐ JENŐT (azaz P. Howard-ot), a nagytermelékenységű írót kalandregényei miatt a kiadók a ponyvaírók listáján tartották számon. Épp egy regényén dolgozott, amikor hozzálépett a kávéházban egyik író ismerőse.

– Min dolgozol? Ponyva?

– Ellenkezőleg. Egy ellenponyvát írok. Föltaláltam az ellenponyvát.

– És mi légyen az?

– Mindjárt megérted. Egy vadnyugati ponyvaregényben a banditák lelőnek négy cowboyt. Erre jön csapata élén a sherif és lelő hat banditát. Erre az életben maradt banditák lelövik a serifet, s elrabolják a farmer lányát. A chicagói rendőrség erre üldözőbe veszi a leányrablókat, lepuffant harminchat gazfickót, akik eközben két békés járókelőt durrantanak le. Egyszóval, egy ponyvaregényben 250–300 ember meghal.

– És a te ellenponyvaregényed?

Az író áhítatosra halkította a hangját:

– Nálam ötszáz ember születik.

DEMOKRITOSZ materialista filozófustól, az atomelmélet első megalkotójától megkérdezte egyik tanítványa, egy athéni jampec:

– Tíz font fának mennyi a füstje?

A bölcs tüstént megfelelt:

– Könnyű kiszámítani. A tíz font fából vond le a hamu súlyát, amennyi a különbség, annyit nyom a füst.

PÁLMAY ILKA, az aranyhajú, népszerű primadonna, az „isteni Ilka" – levelet kapott régi hódolójától, a Bécsből visszatért öreg bárótól:

„Drága Művésznő! Holnap este fölkeresem öltözőjében. Csak arra kérem, bánjék velem úgy, mint ha huszonöt évvel fiatalabb volnék."

Az isteni Ilka hasonló lírai rezignációval válaszolt:

„Kedves Báró! Látogatását örömmel várom, csak arra kérem, viselkedjék úgy, mintha huszonöt évvel öregebb volnék."

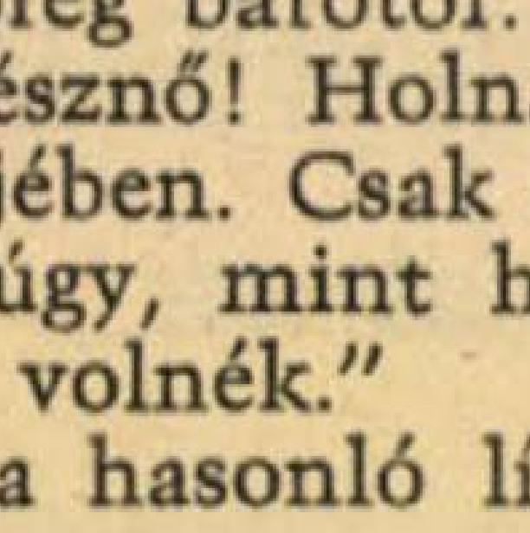

PÉCHY ERZSI-vel, a 20-as évek operettdívájával a koráról ingerkedett bonviván partnere, Galetta Ferenc:

– Öt évvel ezelőtt is harminckét évesnek mondtad magad, s most is harminckét évesnek vallod magad. Nem találod ezt különösnek?

– Mit nem értesz ezen? Az egyik év jön, a másik év megy – magyarázta meg a szőke városszépe –, s így az évek szépen kiegyenlítik egymást.

Képes labdarúgás

Szegő Gizi rajza

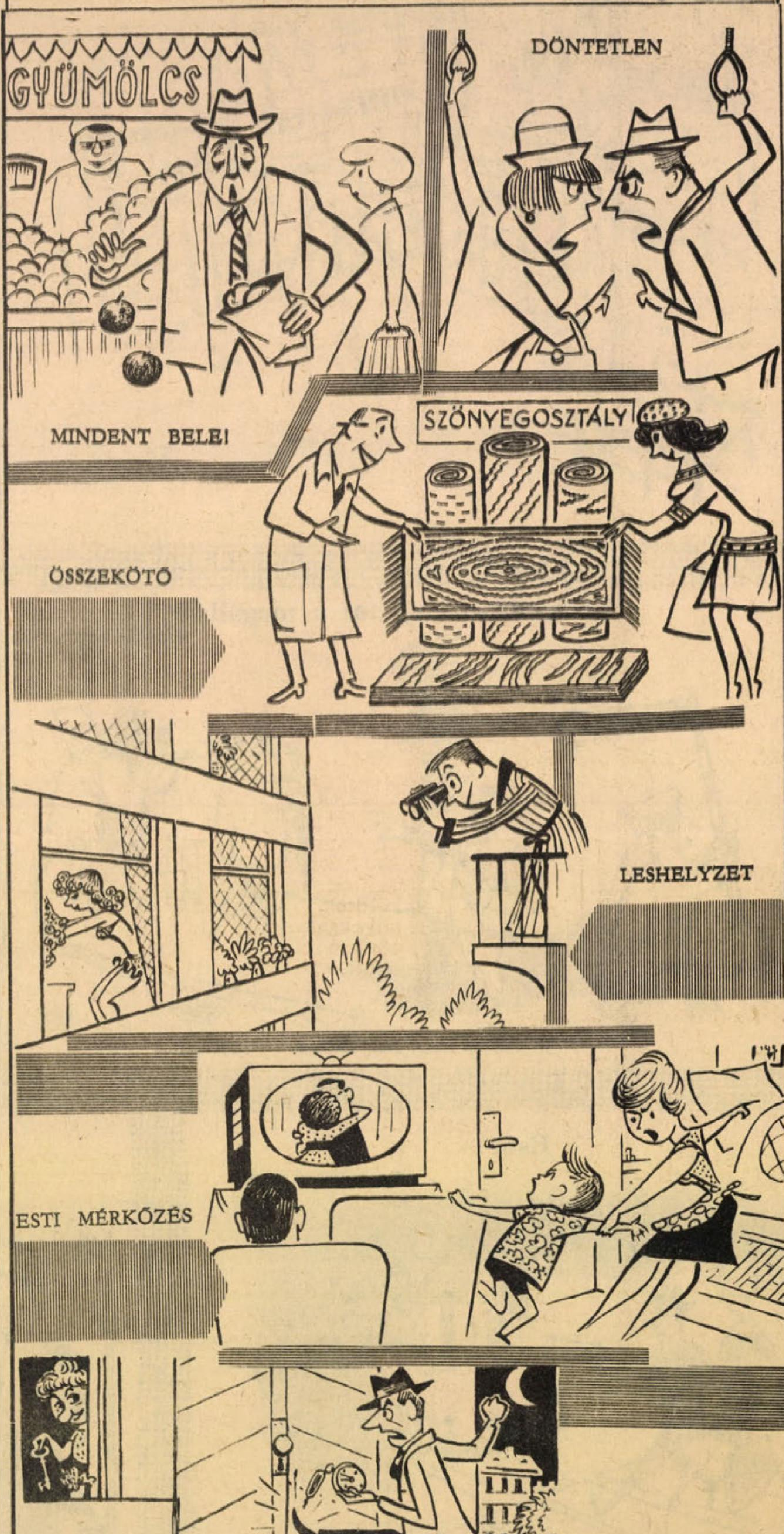

Budapesti Szabadtéri Játékok

Szabadtéri színpadkép a Belvárosban

Schwott Lajos rajza

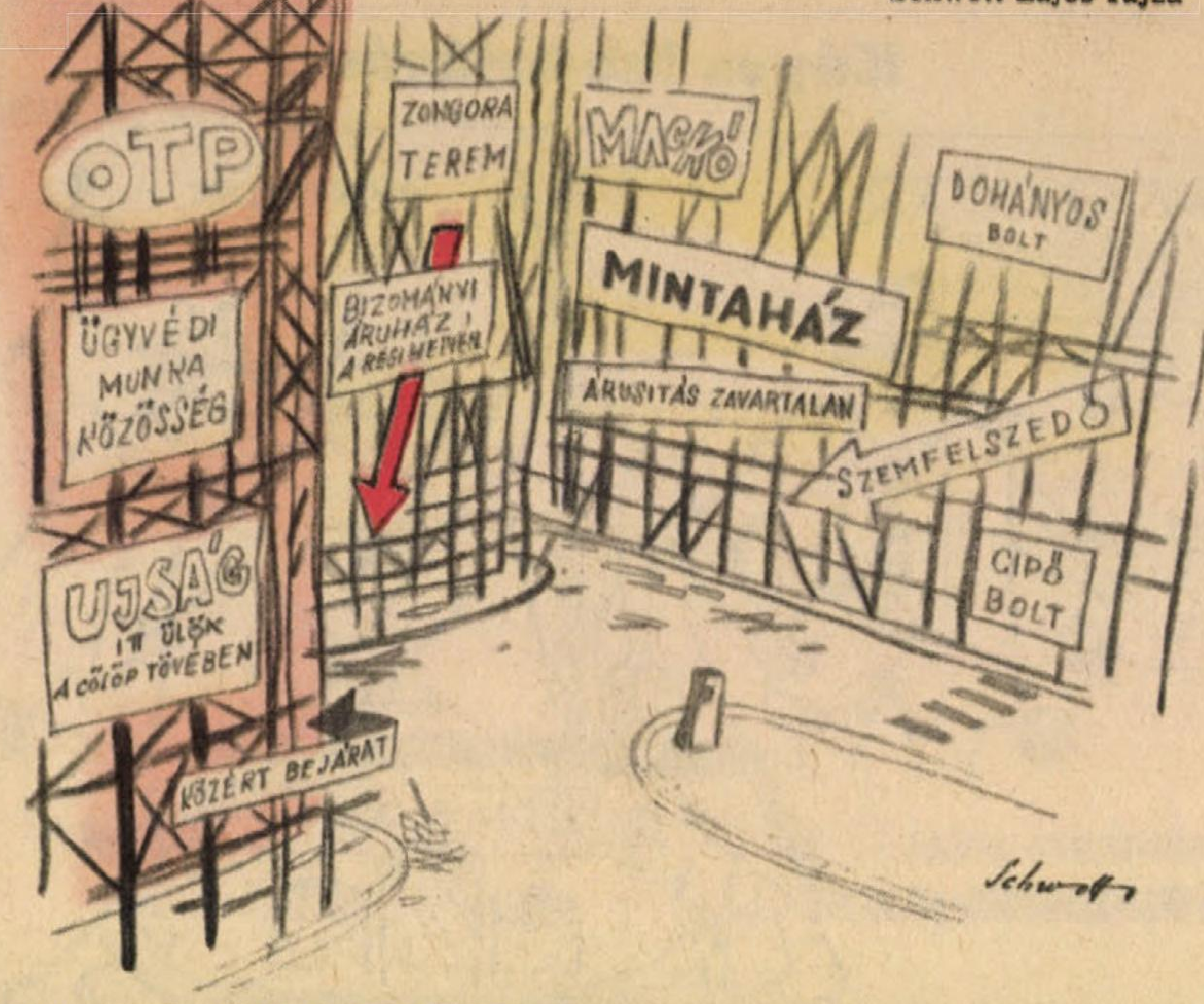
OTP
ZONGORA TEREM
MACKÓ!
DOHÁNYOS BOLT
ÜGYVÉDI MUNKAKÖZÖSSÉG
BIZOMÁNYI ÁRUHÁZ A RÉGI HELYEN
MINTAHÁZ
ÁRUSÍTÁS ZAVARTALAN
SZEMFELSZEDŐ
ÚJSÁG ITT ÜLÖK A CÖLÖP TÖVÉBEN
CIPŐ BOLT
KÖZÉRT BEJÁRAT
Schwott

Komámasszony, hol a megálló?

Hegedűs István rajza

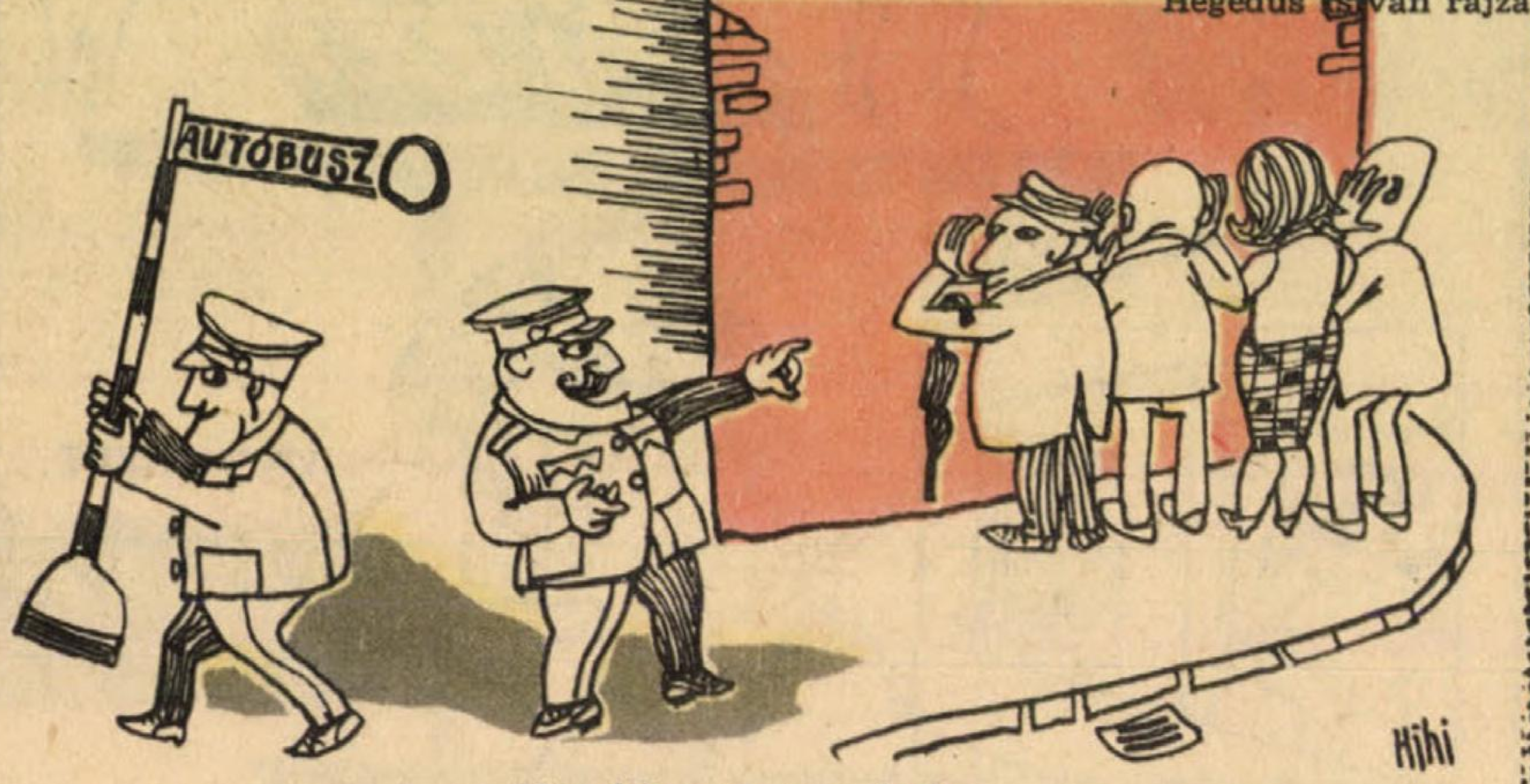
AUTÓBUSZ
Hihi

– Nana! Lesni nem szabad!

Éjszakai fogadás

Erdei Sándor rajza

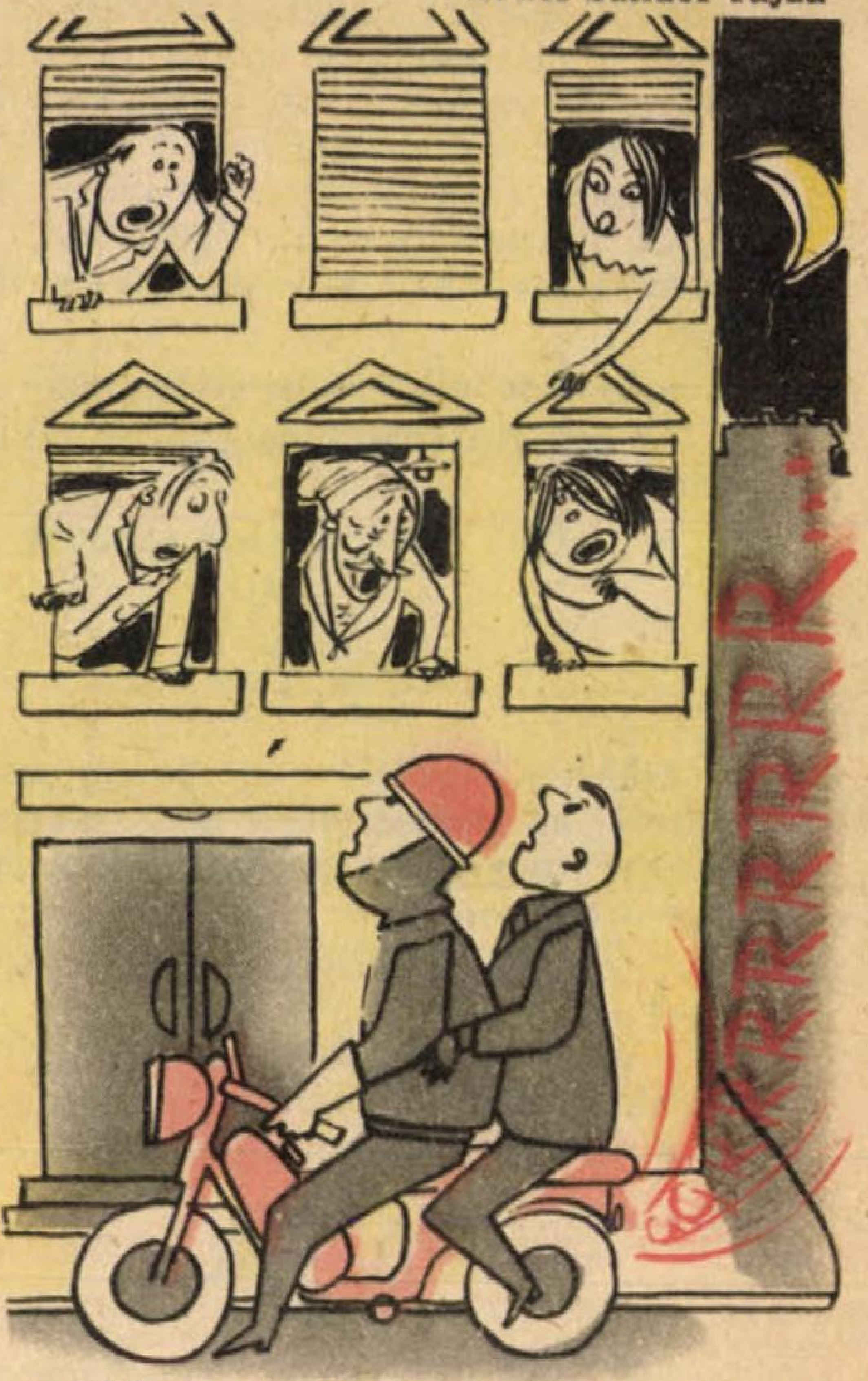

– Nyertem! Mondtam, hogy a Kovácsék nincsenek itthon!

Este

Toncz Tibor rajza

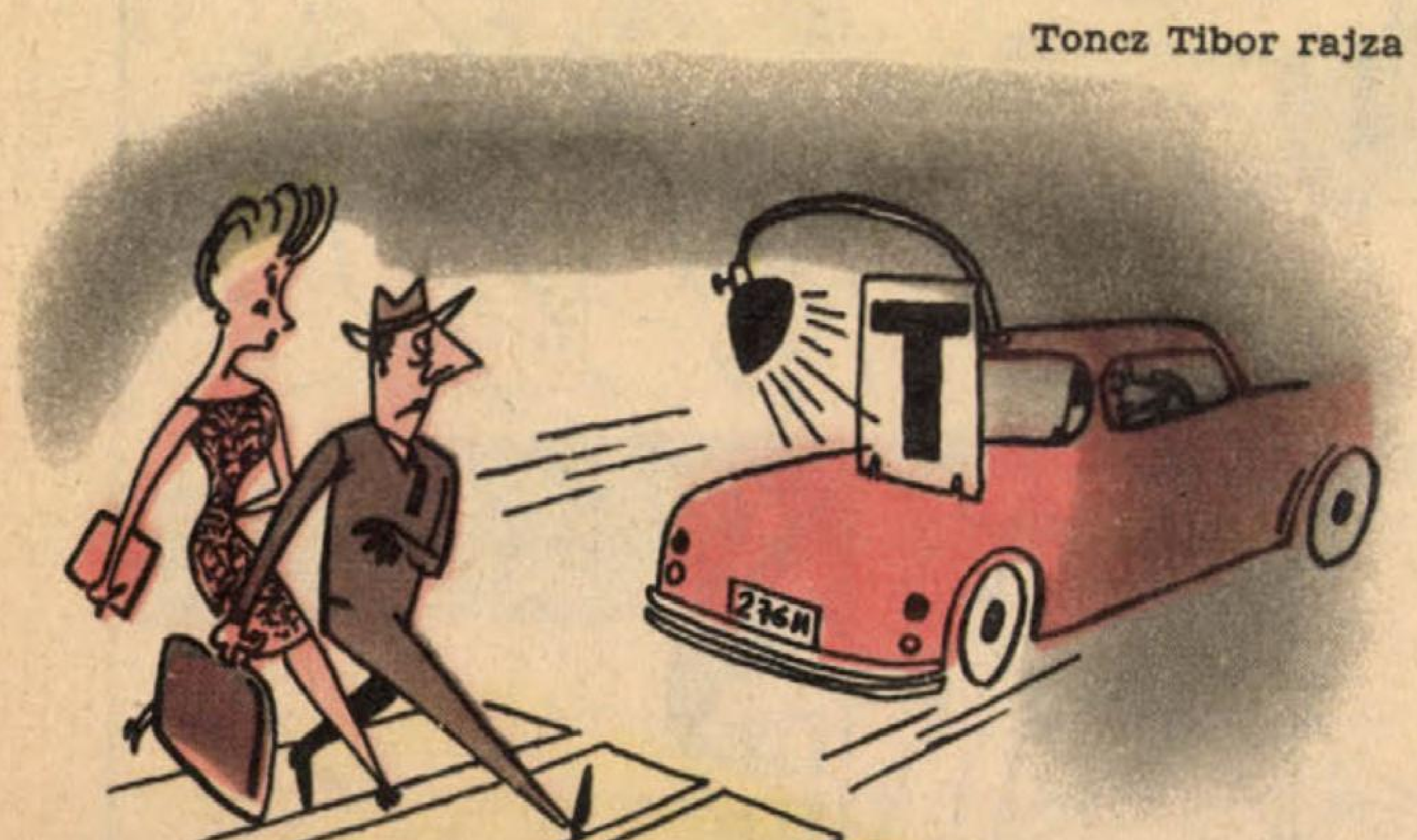
T
276H
Toncz Tibor

Attrakció

Gerő Sándor rajza

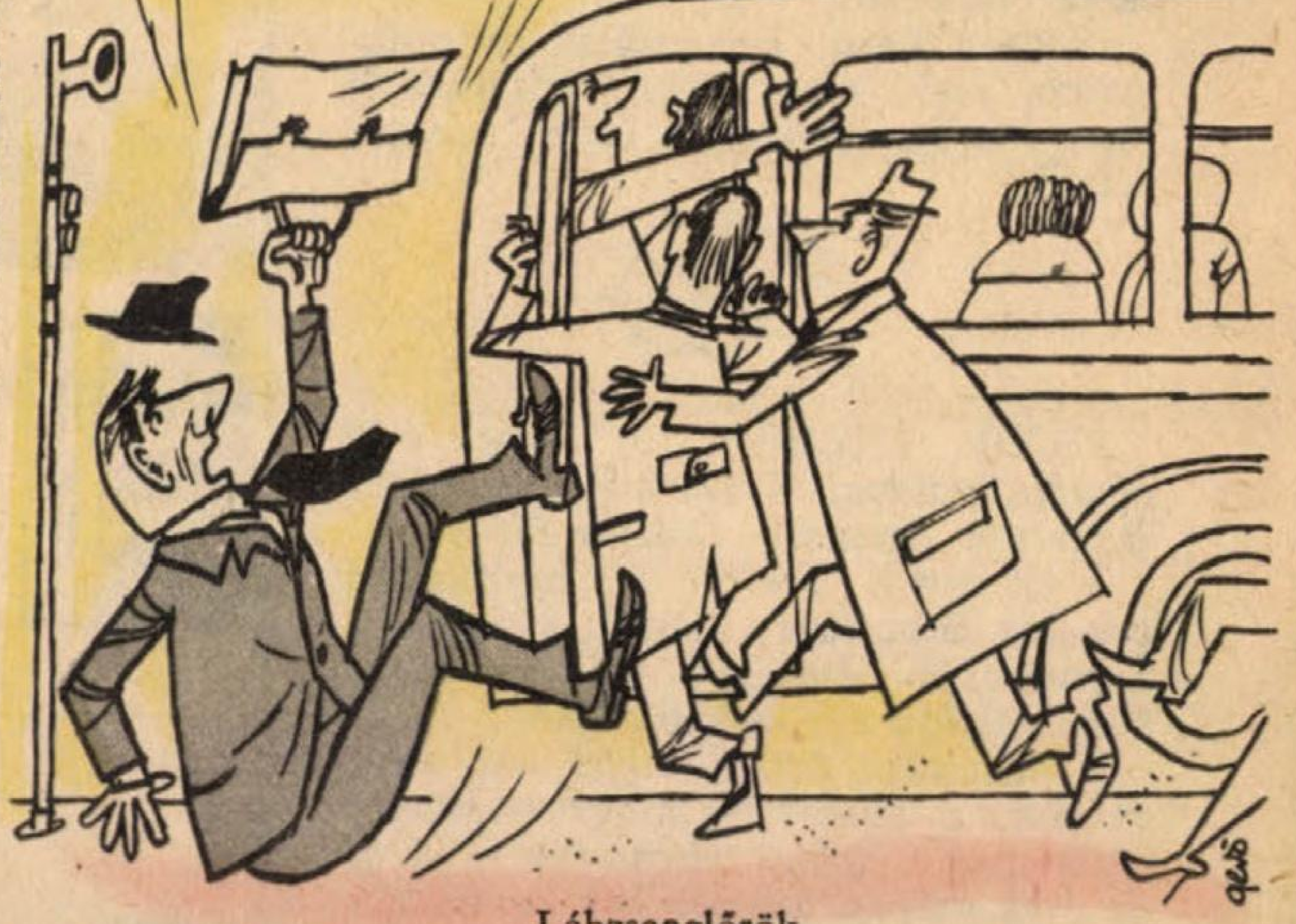

Lábzsonglőrök

Körszínház

Mészáros András rajza

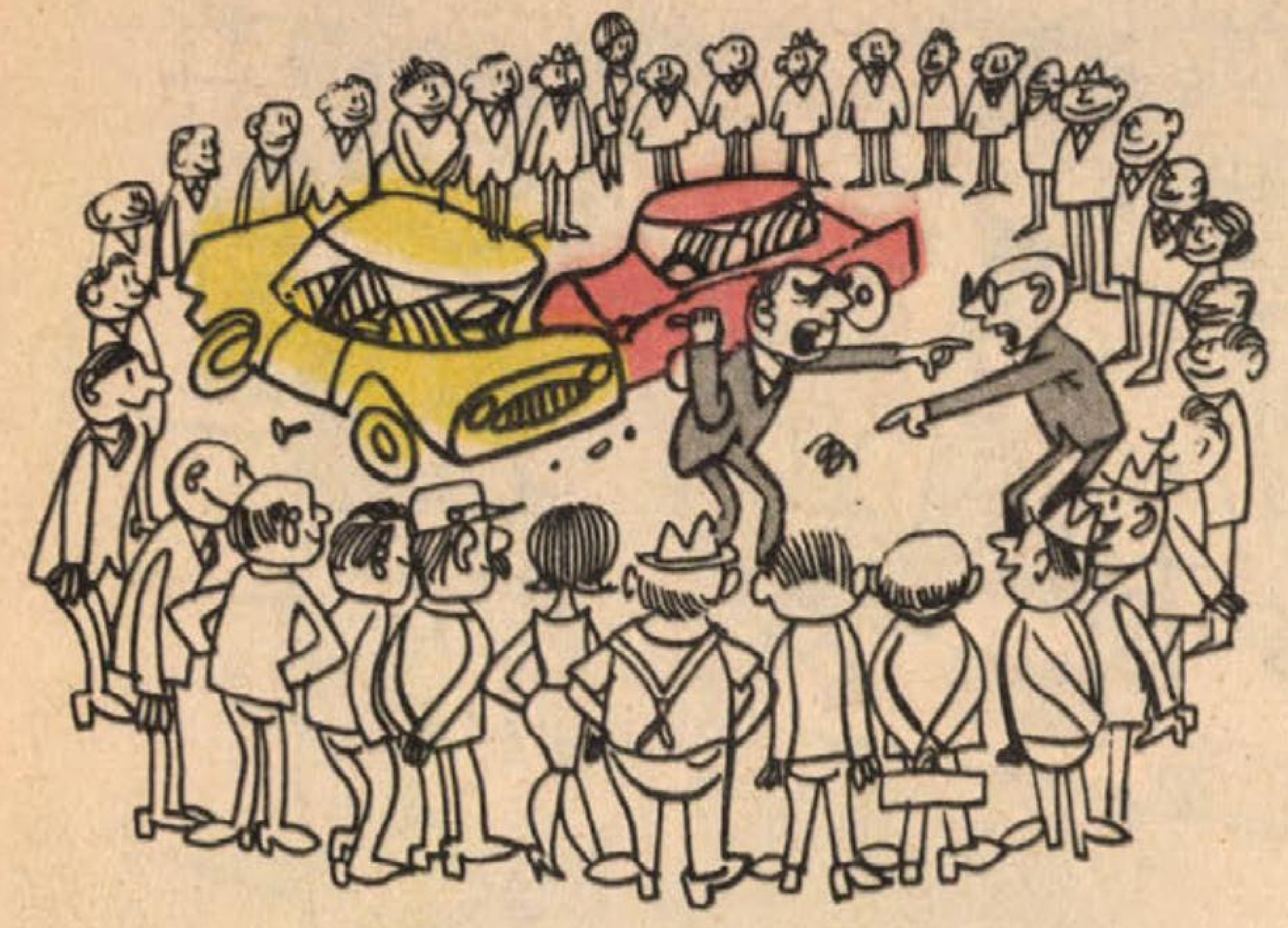

Slusszkulcs-gyűjtemény

Toncz Tibor rajza

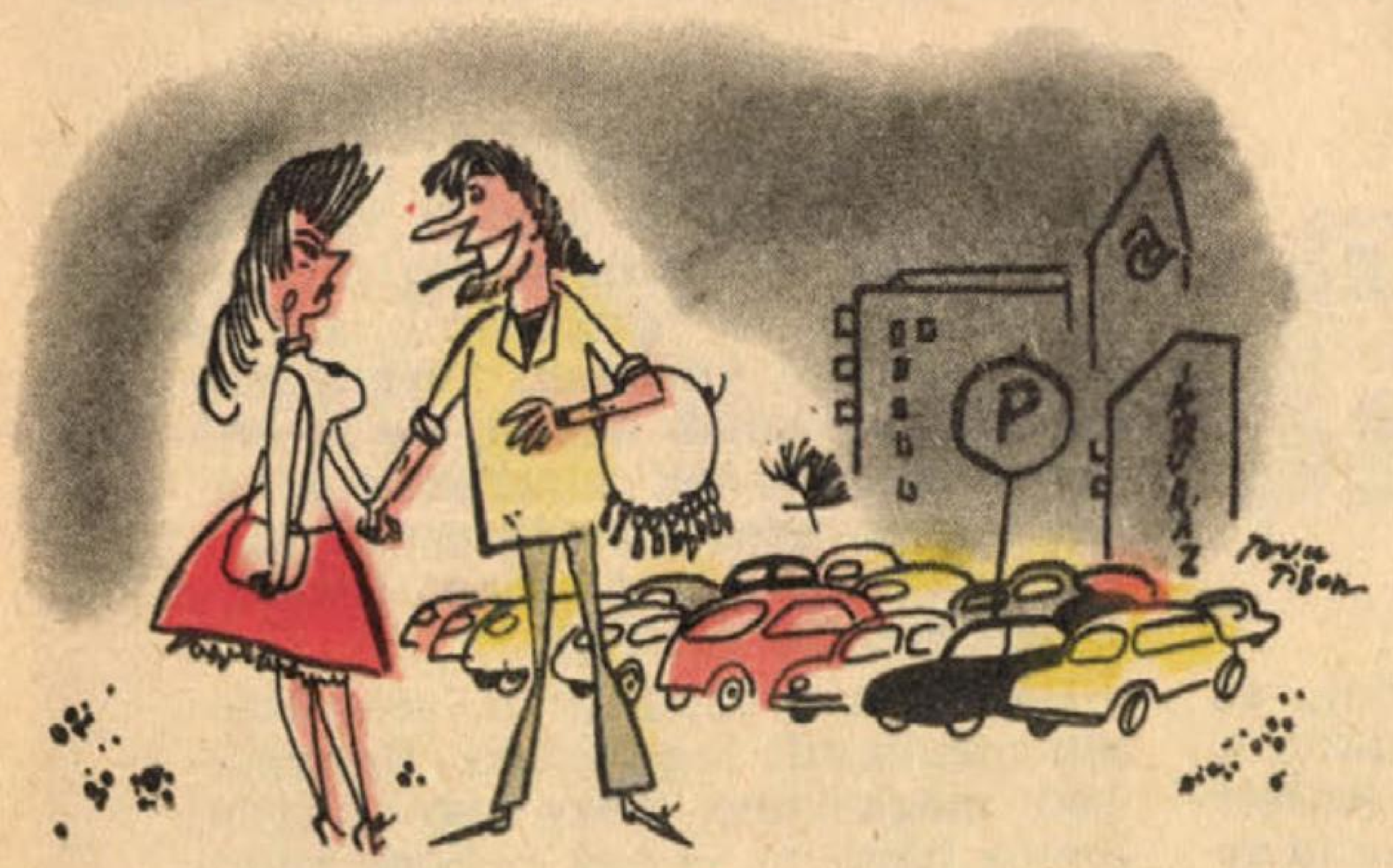
P
Toncz Tibor

– Milady, akarsz egy kicsit furikázni? . . .

Térzene

Pusztai Pál rajza

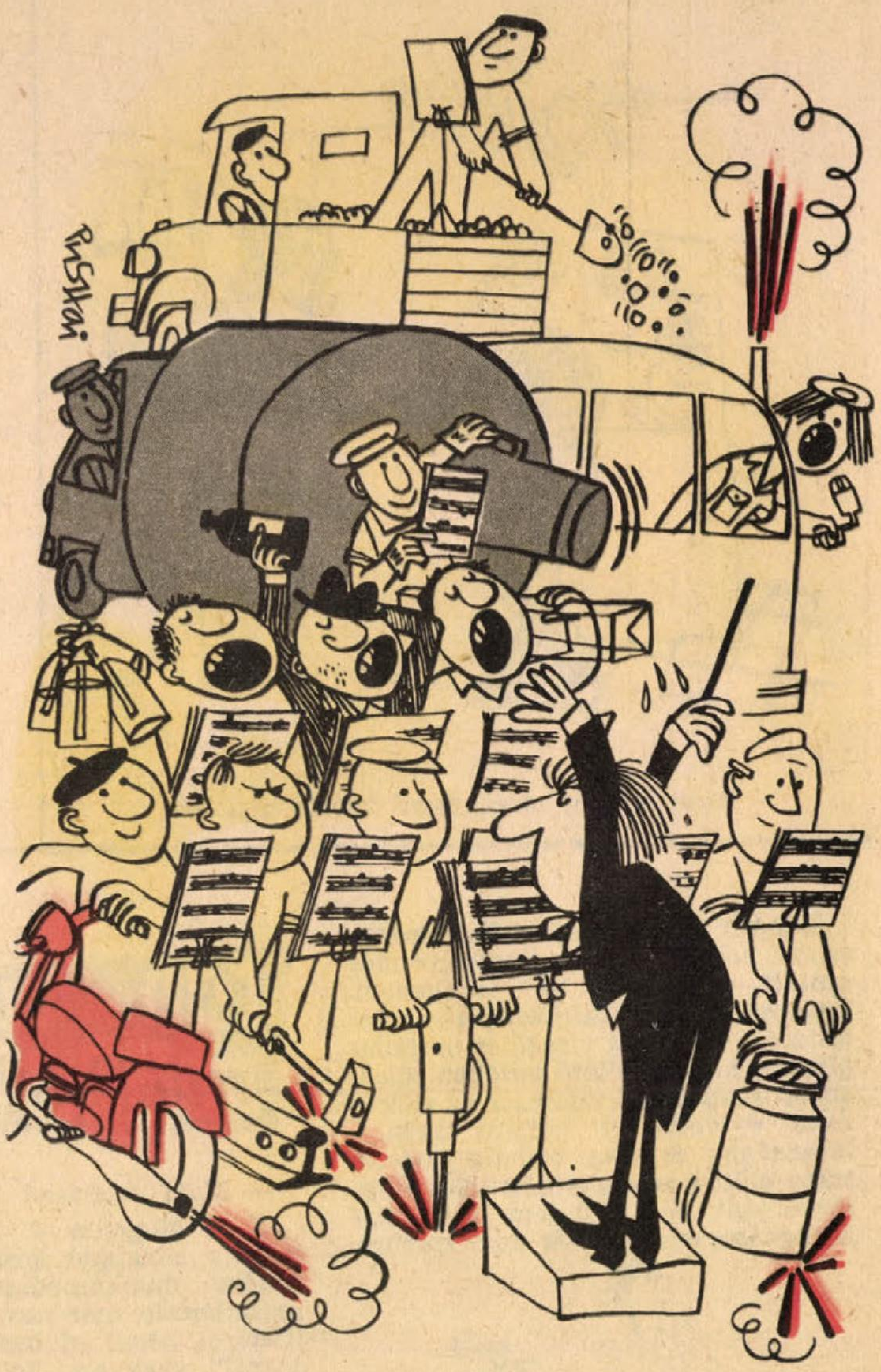

A nagy kérdés

Kaján Tibor rajza

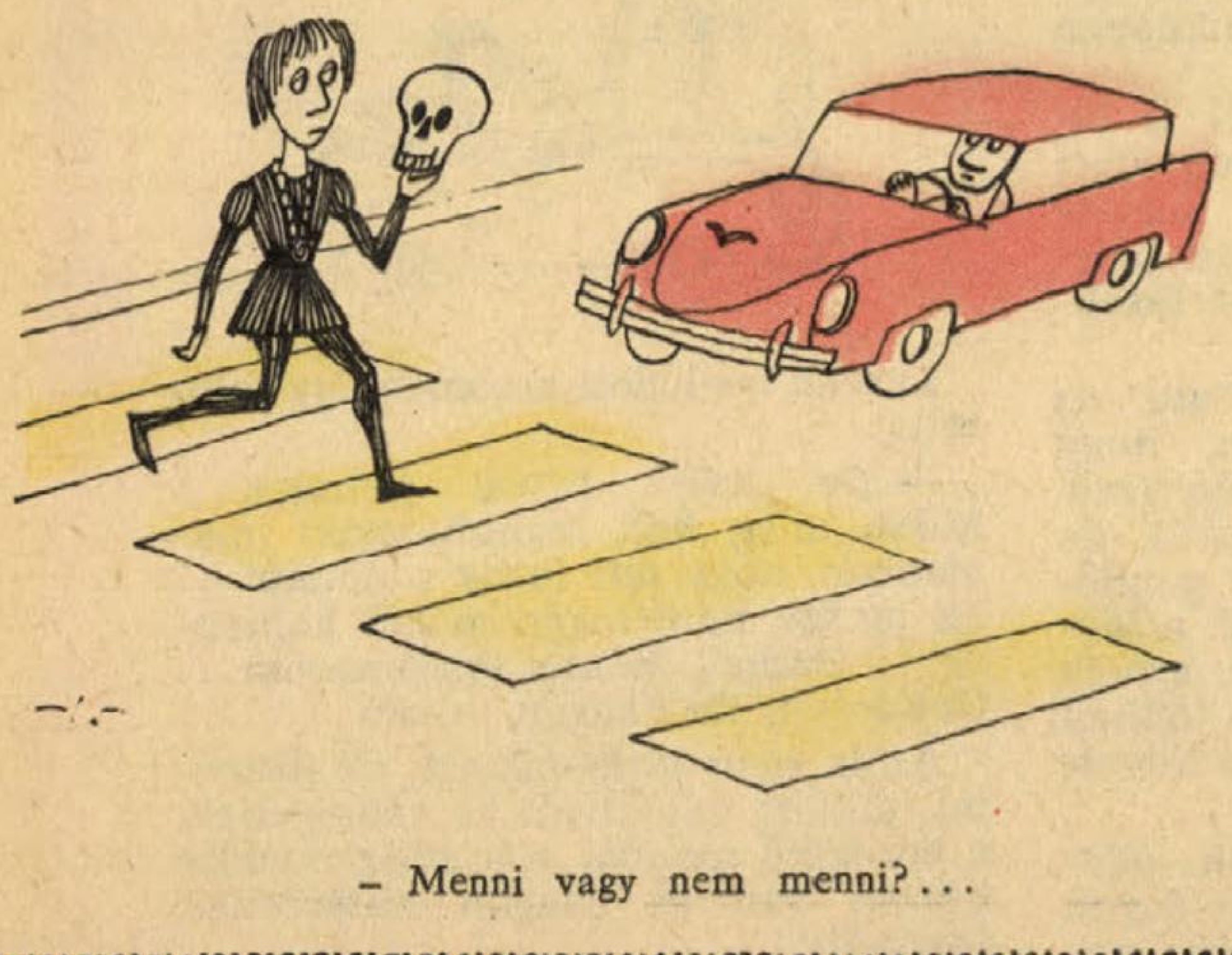

– Menni vagy nem menni? . . .

Felújítás

Balázs-Piri Balázs rajza

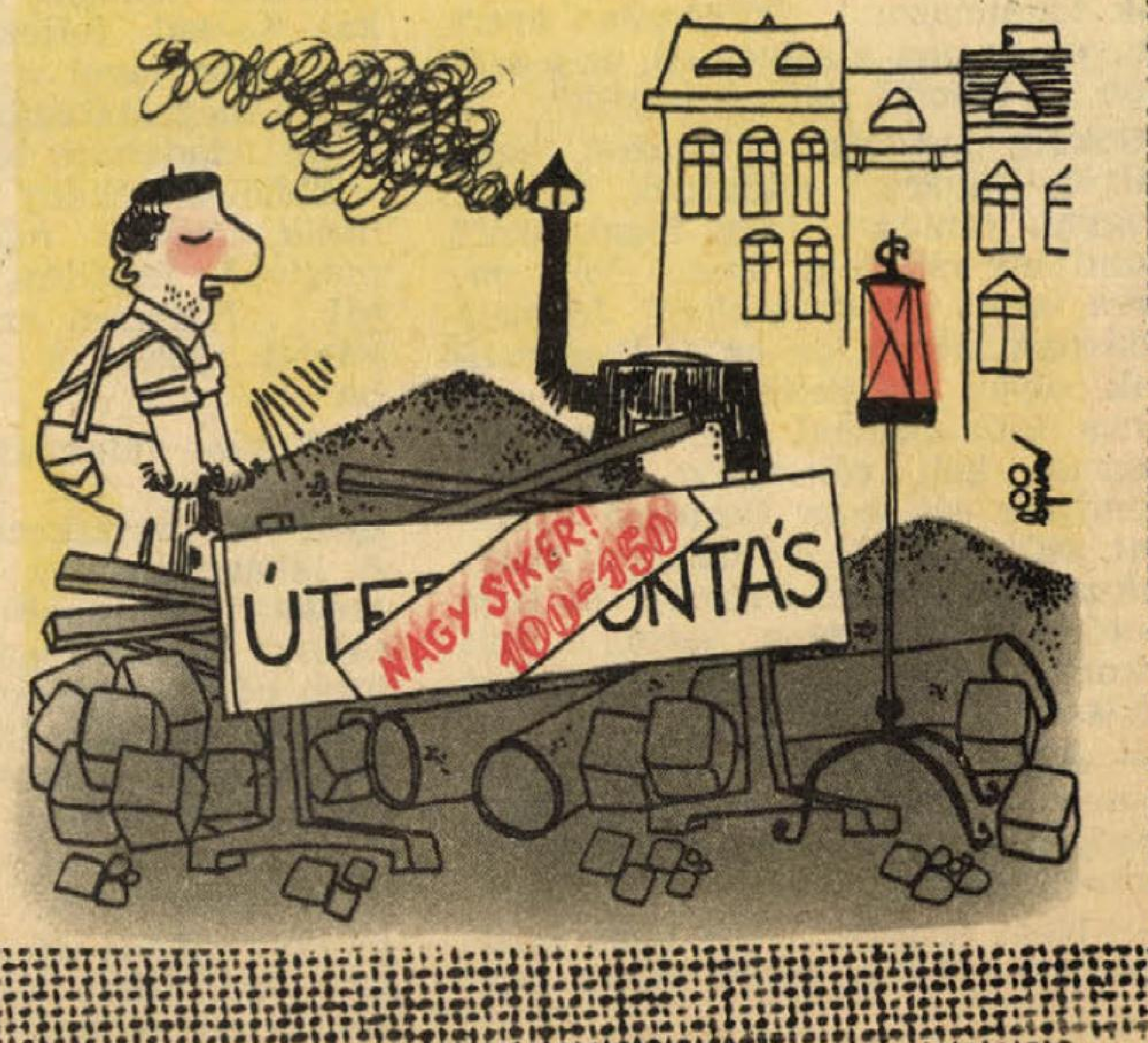
ÚTE ONTÁS
NAGY SIKER!
100–150

Bók

Hegedűs István rajza

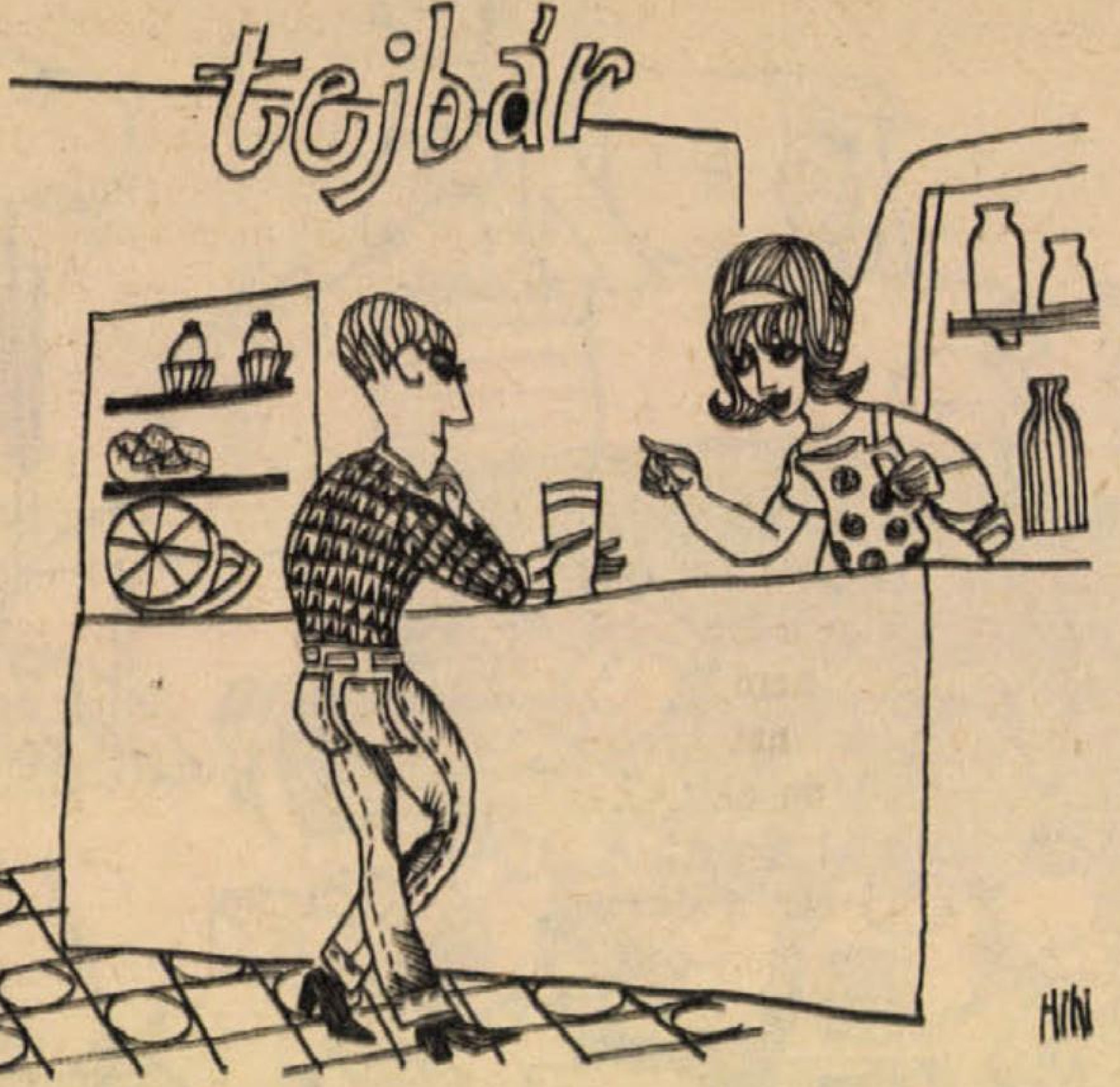

– Rendes cowboy maga, Sanyi! Mindig tejet iszik.

Dömping

Vasvári Anna rajza

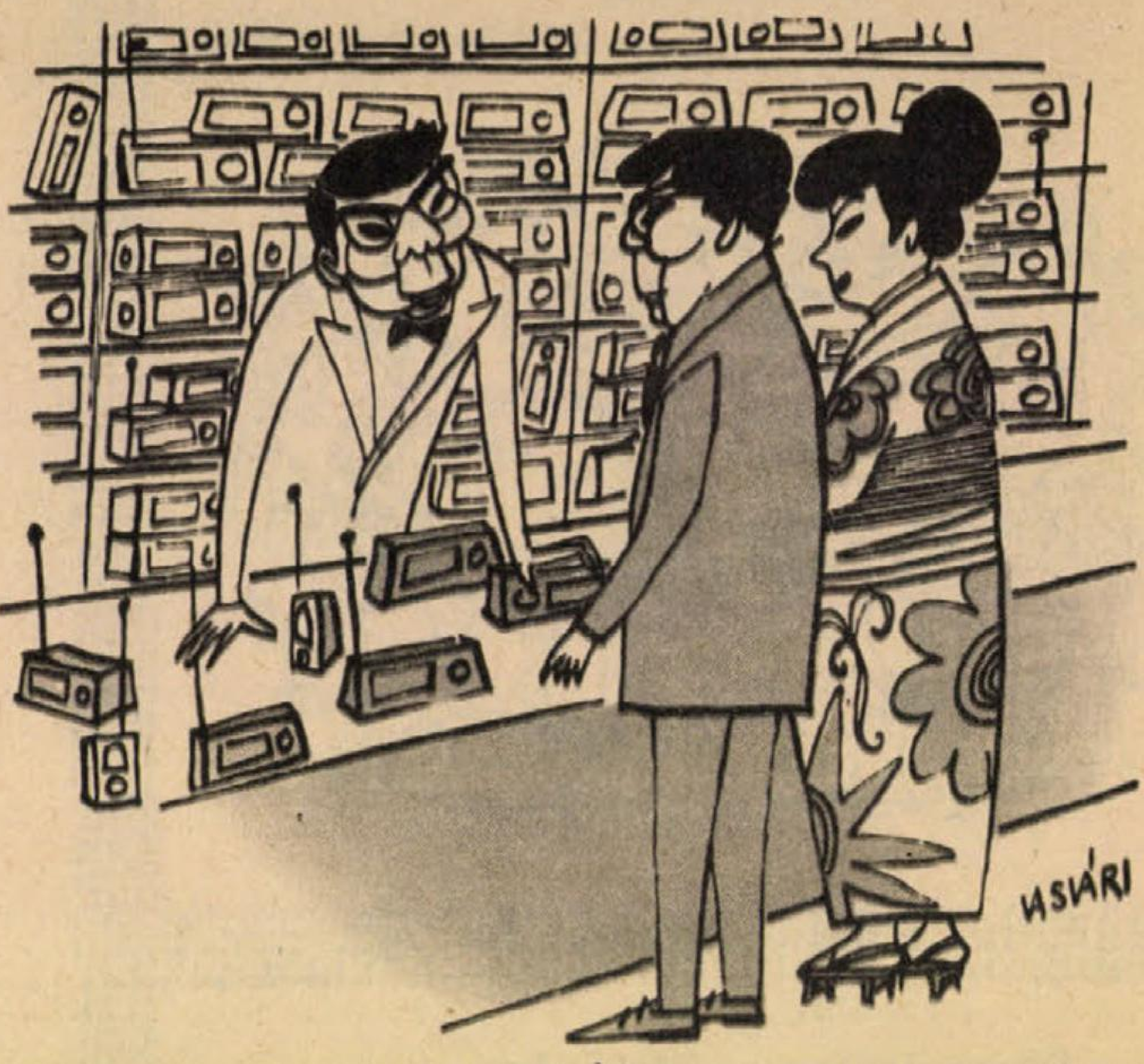

– Kérek egy fél kiló tranzisztoros rádiót...

ÚJ módszer

Néhány évvel ezelőtt X. elpanaszolta nekem: rengeteg baj érte már amiatt, hogy nem tud fogalmazni. Egyszer lekorruptcsirkefogózta a felettesét és aztán a vizsgálat megállapította, hogy az illető valóban túlságosan szabadon értelmezte az előírásokat és elkövetett néhány szabálytalanságot, és nem mindig tartotta szem előtt a szocialista erkölcs alaptörvényeit, de azért nem lehet csirkefogónak mondani, és nem korrupt.

— Mindez azért van — mondotta X. elkeseredetten —, mert nem tudok fogalmazni... Túlságosan nyers vagyok és ami a szívemen, az a számon... Mondd, mitévő legyek?

Sokáig gondolkoztam azon, hogy milyen tanácsot adhatnék X.-nek. Hogyan tanítsam meg fogalmazni? Mondjam azt, hogy vesse előbb papírra, amit mondani akar? Jó megoldásnak látszik, de az életben vannak olyan helyzetek, amikor erre nincs idő: azonnal kell válaszolni, azonnal kell véleményt formálni. Mondjam azt, hogy tanuljon nyelvtant, stilisztikát és olvasgasson klasszikusokat, például Cicerót? Ez is jó metódus, de nagyon lassú... Hát akkor? Végül rájöttem a helyes módszerre.

— Ajánlok valamit — mondtam X.-nek. — Vegyél részletre televíziót, mosógépet, hűtőszekrényt, porszívót, parkettkefélőt...

— Nem értelek... Ezt most miért mondod? Mi köze ennek ahhoz, amit én...

— Majd meglátod...

X. megfogadta a tanácsomat, és néhány hónappal később, amikor a főnöke munkamódszeréről kellett nyilatkoznia, már nem azt mondta az illetőről, hogy: „dunsztja sincs a dologról", vagy azt, hogy: „annyit ért hozzá, mint tyúk az ábécéhez", hanem így szólt:

— Z. kartárs munkamódszere még valóban távol áll a tökéletes, az eszményi munkamódszertől, de az ehhez vezető lépcsőnek nem a legalsó garádicsán álldogál, hanem annál sokkal, sokkal feljebb, természetesen még igen távol a tökélytől, amelynek a meghatározása tulajdonképpen a mi feladatunk lenne...

Ebből a néhány mondatból is kitűnik, hogy X. néhány hónap alatt meglepő fejlődésen ment keresztül... Pontosan azóta, amióta belevágott azokba a részletvásárlásokba...

Miután valahogyan kinyögte az adósságokat, azt javasoltam, hogy gyűjtsön szövetkezeti lakásépítésre. A lakásépítés sok pénzbe kerül, de megéri: még szebben és még gondosabban fogunk fogalmazni. X. a legjobb példa. Egy értekezleten, amely igen parázs hangulatú volt és többen megbírálták az igazgatót, ő a következőket mondotta:

— Amíg mi itt vitatkozunk, odakünn lassan leszáll az éj. A madarak pihenni térnek és a fáradt fák nagyot nyújtóznak. Az égen kigyulladnak a csillagok és az esti szél, átugorva a várost környékező nagy hegyeket, besurran a tikkadt városba. Kartársak! Én csak a legjobbakat mondhatom az igazgatóról, aki jó pásztora az ő juhainak. Természetesen ő sincs hibák nélkül, de melyik homo sapiens-nek nincsenek hibái, kérdem én ezen a méla estén, amikor odakünn már mindent feketére festett ecsetjével az éj...

Hát nem gyönyörű? X. csodálatosan megtanult fogalmazni. Nemrégiben megkértem, hogy egy nagyon fontos ügyben, — egy nekem fontos ügyben — menjen fel a minisztériumba és csapjon az asztalra.

— Megőrültél? — suttogta X. — Pontosan most kezdjek ki az igazgatóval, amikor autót vettem és még húszezerrel tartozom. Pont most, amikor fizetésemelés előtt állok és minden fillérre szükségem van?!

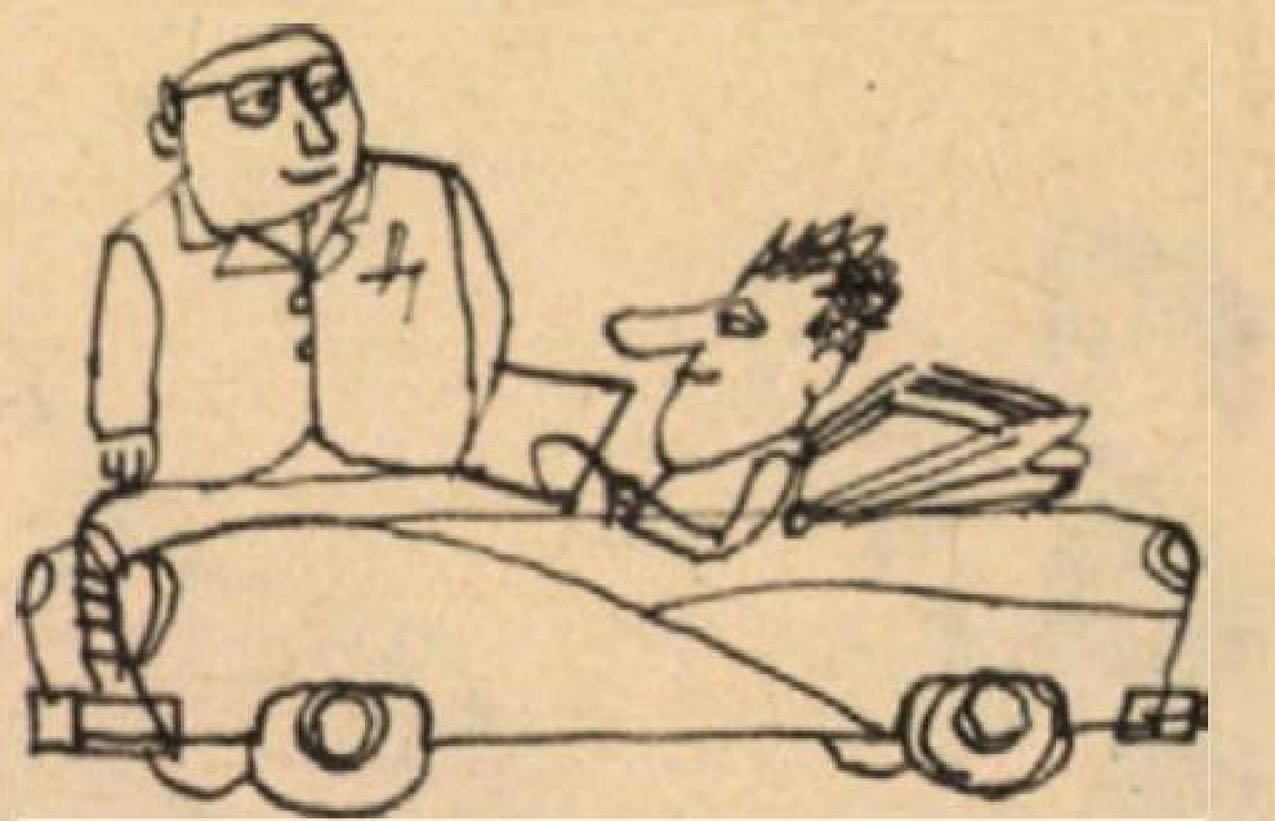

Látván csalódott arcomat, így folytatta:

— De azért bízzál bennem... Előbb meg kell fogalmaznom magamban, hogy mit fogok mondani... Ez persze nem megy máról holnapra... Tudod, lassan fogalmazom... Gondosan, de nagyon lassan...

Azóta nem láttam X.-et, de üzenetet küldött valakivel: ne csüggedjek, a bevezető mondat már félig-meddig készen van és nagyon hatásosnak ígérkezik...

Mikes György

BALÁZS SÁNDOR:

Az író és a telefon

Az író felül ember, alul karosszék. Jobbjában töltőtoll, baljában telefonkagyló. Ha a kellékek közül bármelyik hiányzik, mindjárt baj van. Például mi történik akkor, ha a telefon elromlik, magyarán mondva, bedöglik?

Az író erre hamarosan rájön, mert reggel, amikor leül az íróasztalához, előbb természetesen telefonál. A szerkesztőségbe, a barátjának, a színházhoz, mindegy. Valakinek, mert enélkül nem lehet hozzáfogni a munkához. No már most megdöbbenve észleli, hogy a telefon nem búg, nem recseg, nem szuperál. Az író egész odavan. Hát lehet így dolgozni? Nem lehet. Hátha éppen most keresi valamelyik színházigazgató, hogy üljön taxiba és jöjjön be azonnal, beszélni akar vele az új darabjáról. Vagy éppen most keresi a Magvető, hogy nézzen be még ma, hátha lehet valamit csinálni. Vagy az Irodalmi Alaptól keresik, hogy most újra lehet előleget kapni, mért nem jelentkezik, még kimarad a listából. És még mi minden történhetik, miközben az ő telefonja néma! Így nem lehet dolgozni.

Elrohan, hogy felhívja a hibabejelentőt. Megígérik, hogy hamarosan kijavítják. Hazamegy és vár. A telefon néma és szemrehányóan hallgat mellette. Az írót komor gondolatok gyötrik. Még azt találják hinni, hogy kikapcsolták a telefonját, mert nem fizette be a számlát. Igaz, hogy tavaly egyszer kikapcsolták, de akkor mindenkinek azt mondta, hogy elromlott. Most, hogy elromlott, mondja azt, hogy kikapcsolták?

Vár délutánig, tovább nem bírja, újból elrohan, újból hibabejelentő, de már nem bízik, elmegy egy barátjához, akit ezer éve nem látott, az a postánál van, annak csak egy szavába kerül, odaszól és már jönnek is a szerelők. Ámde kiderül, hogy a barátját két éve áthelyezték Tapolcára. Mit csináljon? Haza nem megy, nem tudja nézni azt a néma leventét — de akkor a homlokára üt: hopp, megvan!... Sürgönyöz a posta vezérigazgatóságának, a következő szöveggel: telefonom elromlott, stop. A magyar irodalom érdekében gyors intézkedést kérek, stop.

Másnap reggel megjönnek a szerelők és egykettőre rendbehozzák a telefont. Az író gyorsan felhívja a Nemzetit, hogy nem keresték-e, mert tegnap stb. Felhív mindenkit, hogy nem keresték-e, mert a telefon stb. Nem. Őt nem kereste senki, ő nem keresett senkit.

Ezek után most már nyugodtan hozzáfoghatna az íráshoz és már csavarja is ki a töltőtollát, de ebben a pillanatban megszólal a telefon, a feleségét hívja a barátnője. No, ez is megvan, most már aztán csakugyan fogjunk hozzá — biztatja magát. Újból kicsavarja a tollát, melyet az imént becsavart, és elkezd írni. De nem sokáig. A telefon megszólal. Az író becsavar. Ezúttal Párkányit kérik a harmadik emeletről, aki az ő számát adta meg a Bélyeggyűjtők Egyesületénél. Ennek nem lehet megtagadni, ez fát adott kölcsön a múlt héten. Fogcsikorgatva végig kell hallgatnia, hogy egy madagaszkáriért három ceylonit kínál valaki. Mikor végre Párkányi is lezajlik, az író nagyot sóhajt és kicsavar. De ekkor ... Úgy van. Eltalálták. A telefon megszólal, ezúttal téves kapcsolás. Az író most már végleg becsavar, és dühösen elrohan hazulról:

— Vigye az ördög a telefonját! Hát lehet így dolgozni?

Az írót 80-ik születésnapján szeretettel köszönti az irodalom minden barátja.

Pesti elefántvadász

Erdei Sándor rajza

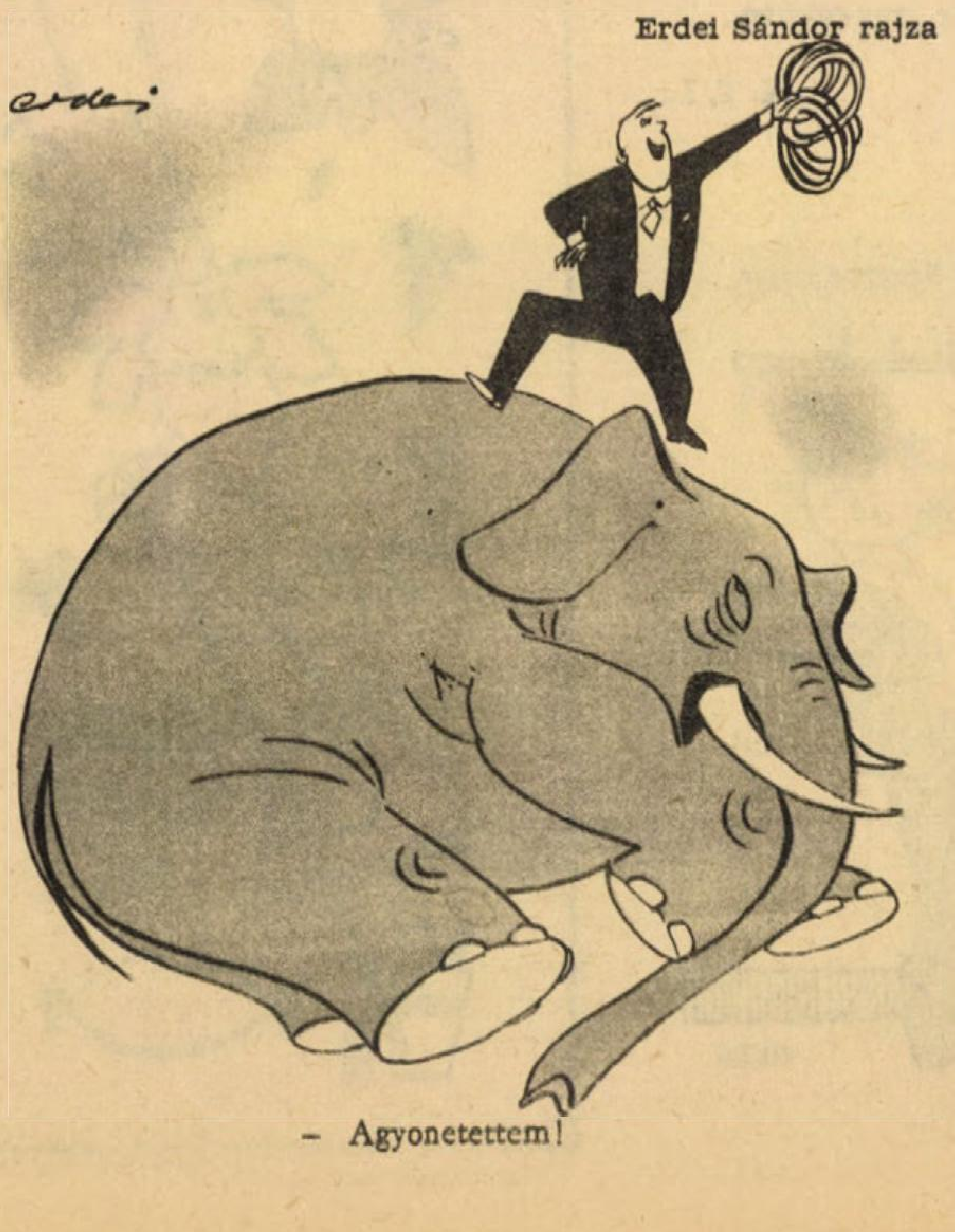

– Agyonetettem!

Egy napi fogság után kiengedték Miss Keelert

Fülöp György rajza

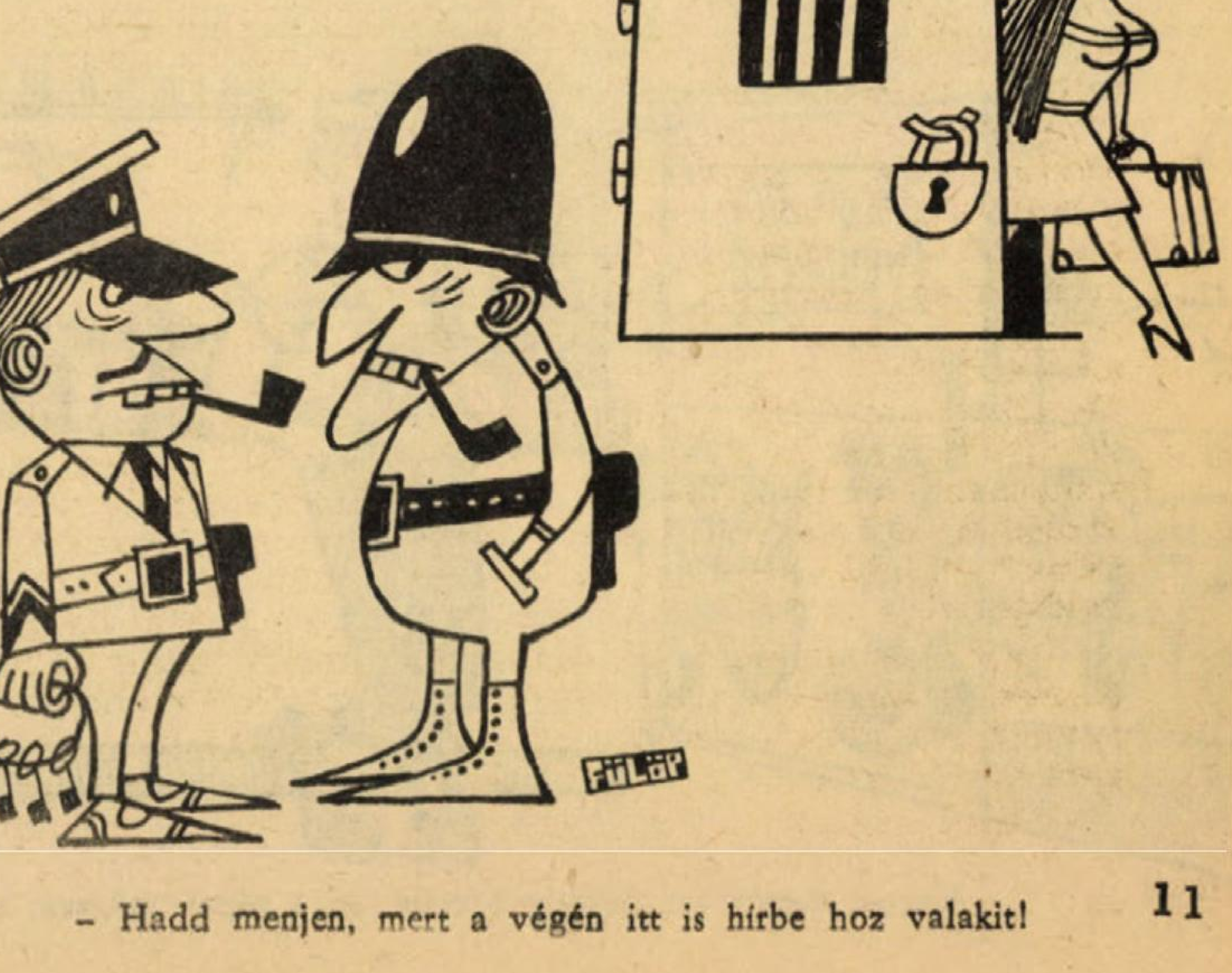

– Hadd menjen, mert a végén itt is hírbe hoz valakit!

Pillanatfelvétel Közép-Amerikából

Toncz Tibor rajza

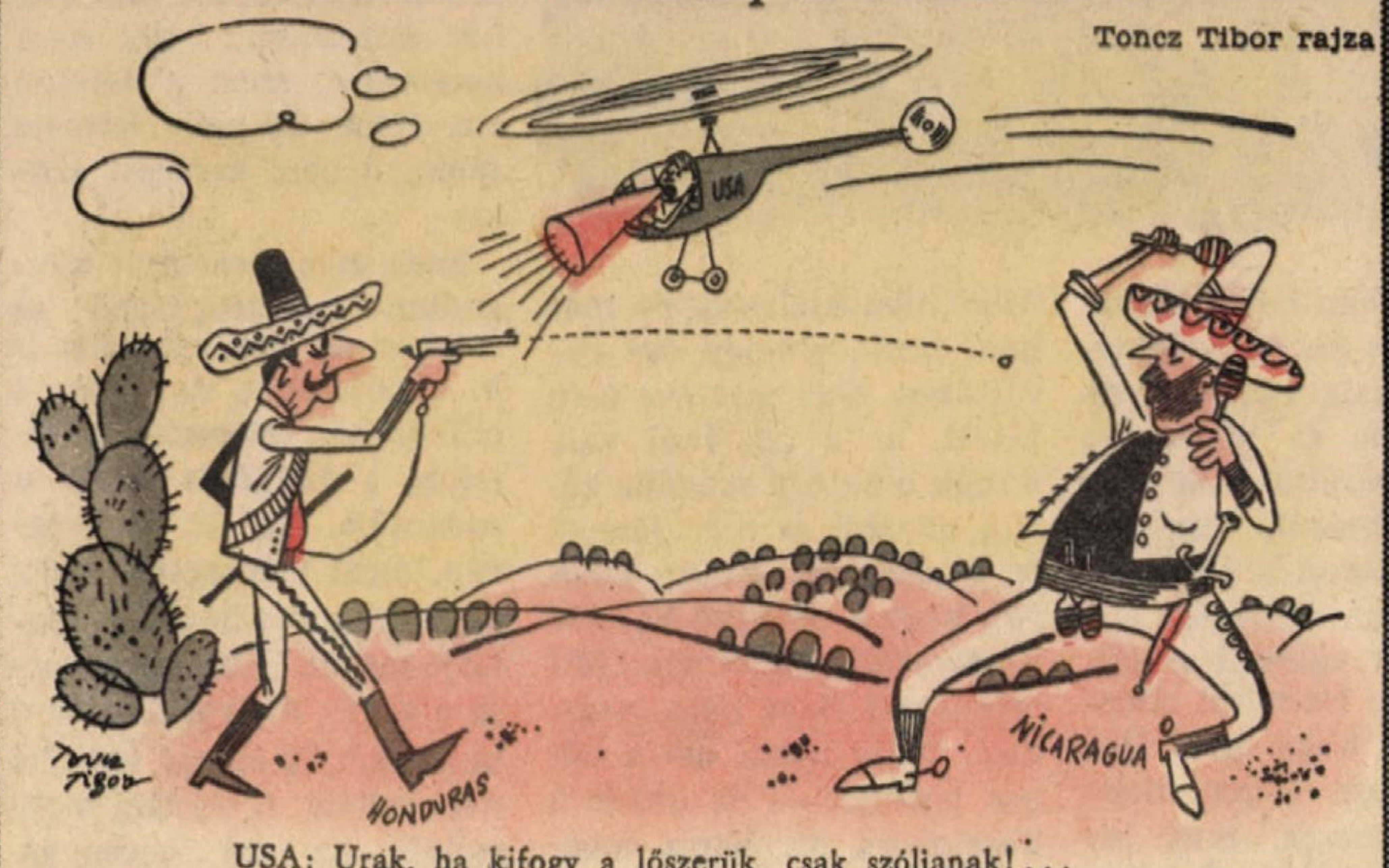
USA
HONDURAS
NICARAGUA
Toncz Tibor

USA: Urak, ha kifogy a lőszerük, csak szóljanak! . . .

Babér

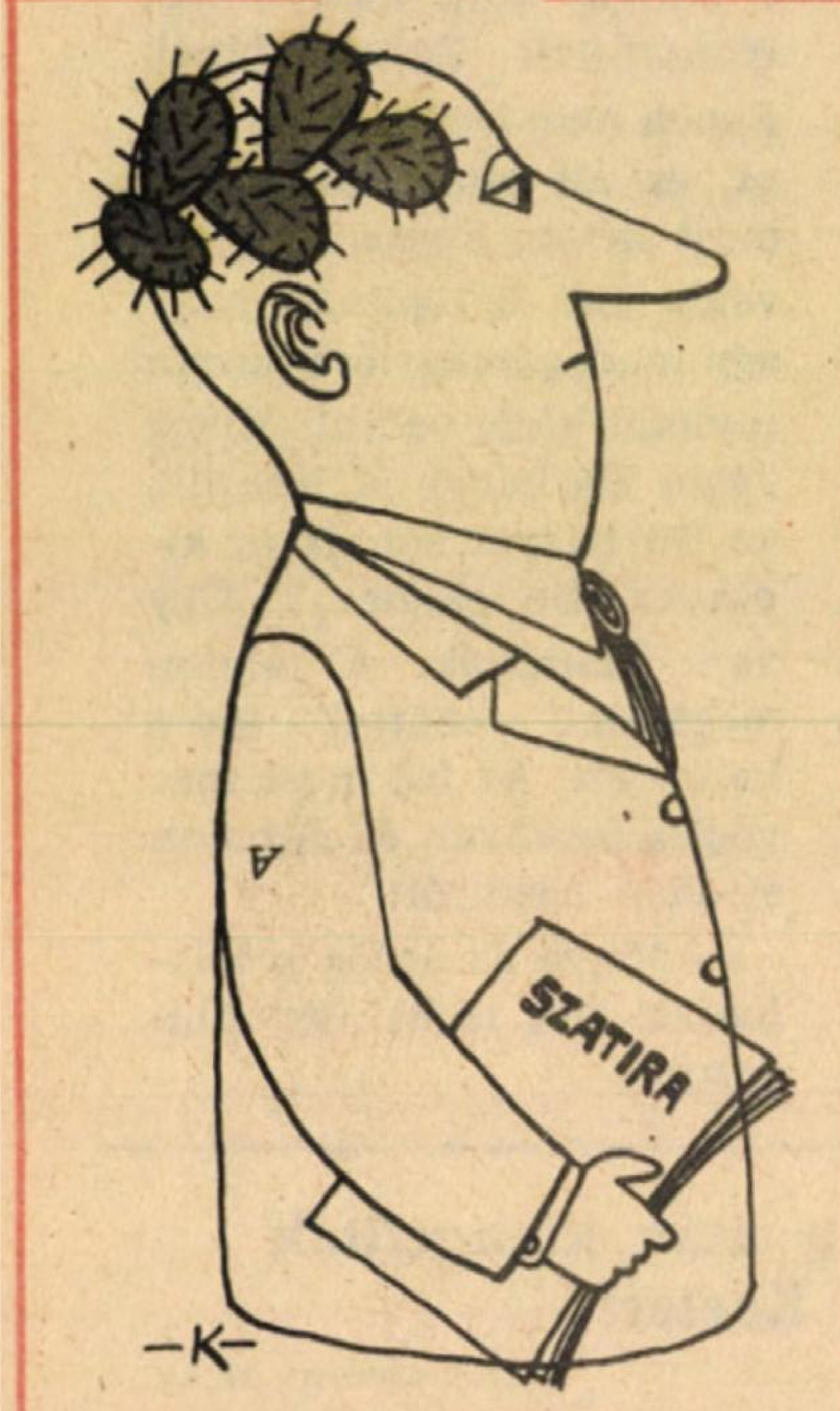

Az első szó

(Tréfa két részben)

I.

. . . Hivatalban ifjú apa henceg,
S töröl közben örömkönnyeket:
— Papát mond a fiam első szóként!
Meglepő, hogy mennyire szeret . . .

II.

. . . Ifjú mama odakinn a parkban
Újítását többnek adja át:
— Fáradságos munkával elértem,
Hogy a csöpp már mondja a „papát”.
Unja magát? Pelenkája nedves?
Elcsipogja magát a kis kedves:
— „Papa!”, s már is ugrik a papa.
Öröm nézni, mily örömmel repdes
Fia körül nappal, s — éjszaka!
Nekem bonbont és virágot hordoz,
Hogy valahogy zokon ne vegyem,
Amiért nem mamát kiabál, de
Papát mond csak bölcs kis gyerekem . . .

K. T. L.

Büszkeség

Gerő Sándor rajza

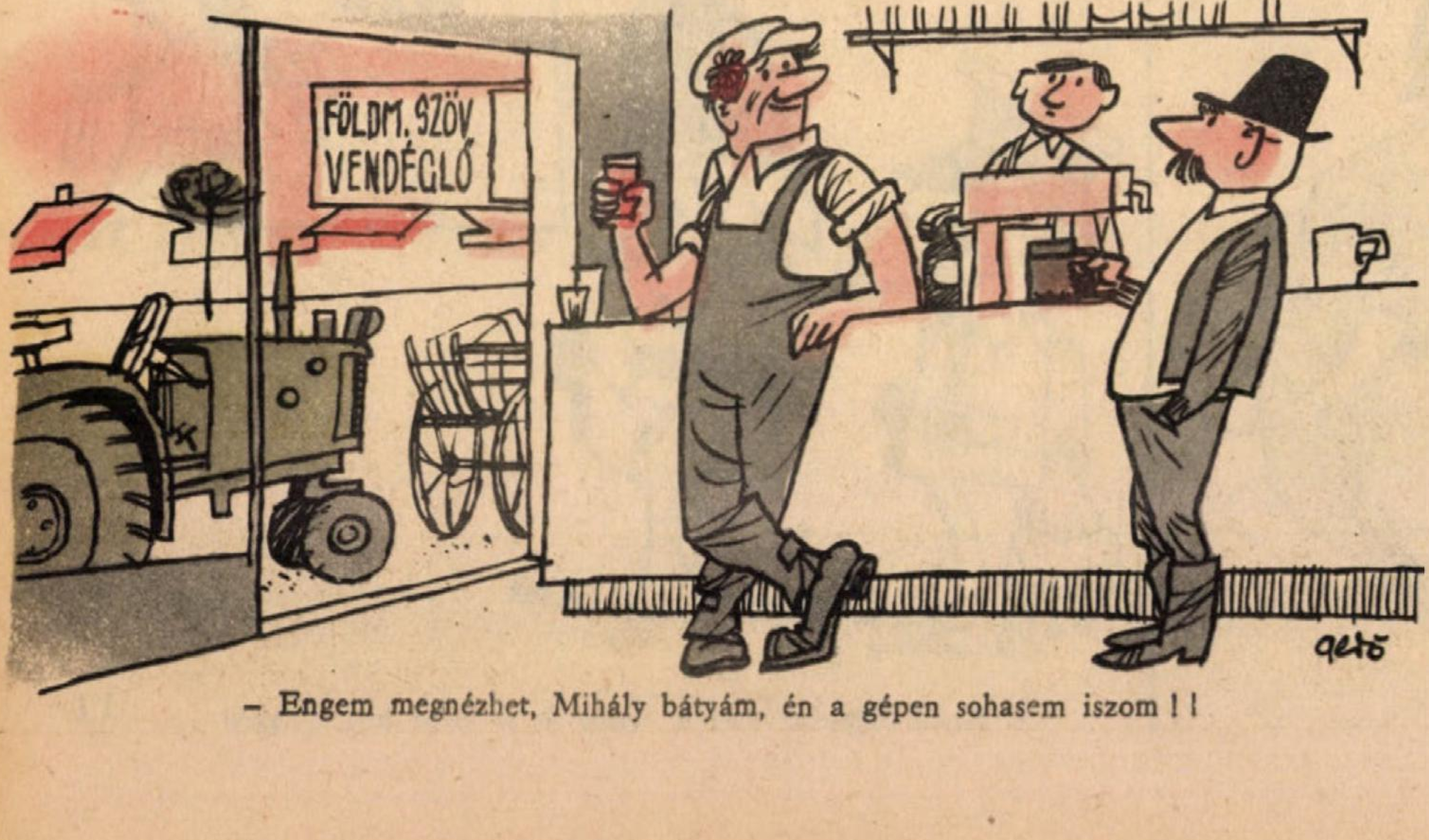
FÖLDM. SZÖV VENDÉGLŐ
gerő

– Engem megnézhet, Mihály bátyám, én a gépen sohasem iszom ! !

E heti hirdetéseink

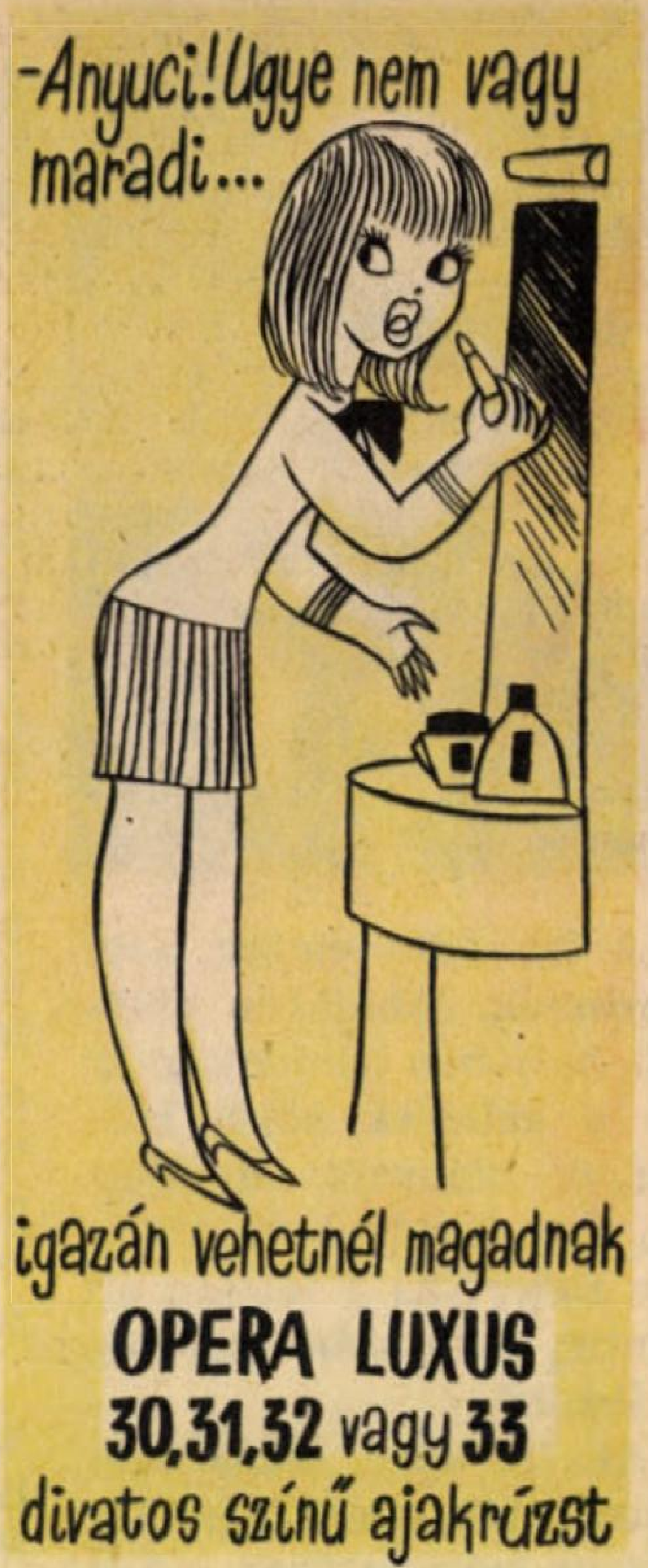
-Anyuci! Ugye nem vagy maradi...
igazán vehetnél magadnak
OPERA LUXUS
30,31,32 vagy 33
divatos színű ajakrúzst

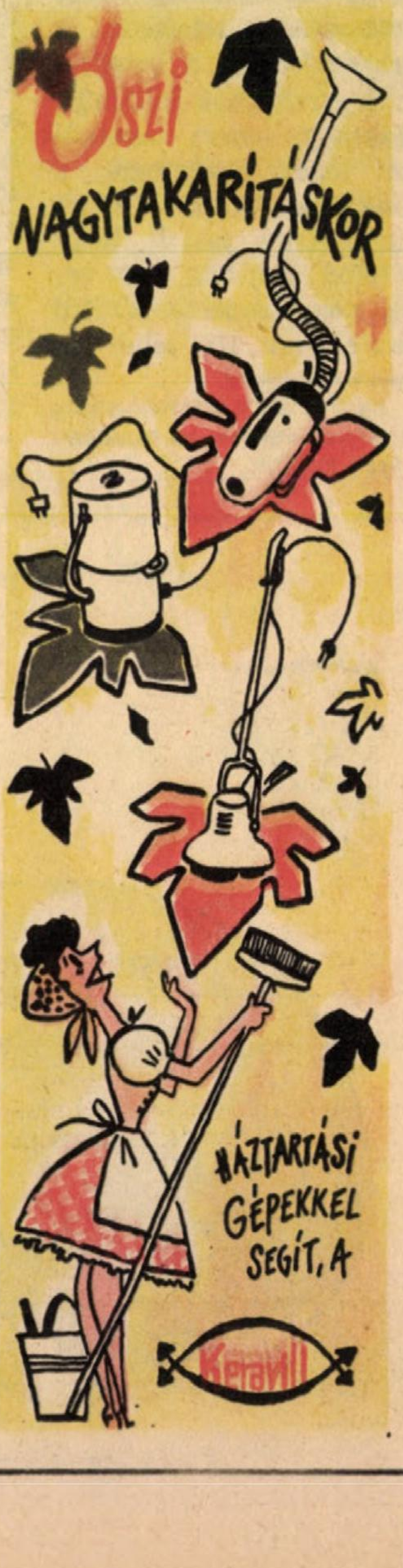
Őszi
NAGYTAKARÍTÁSKOR
HÁZTARTÁSI GÉPEKKEL SEGÍT, A
Keravill

Három HERCZEG FERENC-anekdóta

Herczeg Ferenc – akinek most emlékeznek meg születésének századik évfordulójáról –, nem szívlelhette Pekár Gyulát, a húszas évek kultuszminiszterét, a termékeny amatőr írót. Ahol csak lehetett, csipkedte. A Nemzeti Színház bemutatta Pekár „Danton" című színdarabját, amely parádés szereposztása ellenére is megbukott. Irói körökben felháborodással tárgyalták az ügyet, és a Nemzeti Színház igazgatóját támadták, amiért előadta a darabot.

– Nem értem, hogy fogadhatták el ezt a darabot! – harsogott Voinovich Géza.

Herczeg megmagyarázta:

– Pekár a Dantont mint író költötte, de mint kultuszminiszter nyújtotta be a színházhoz.

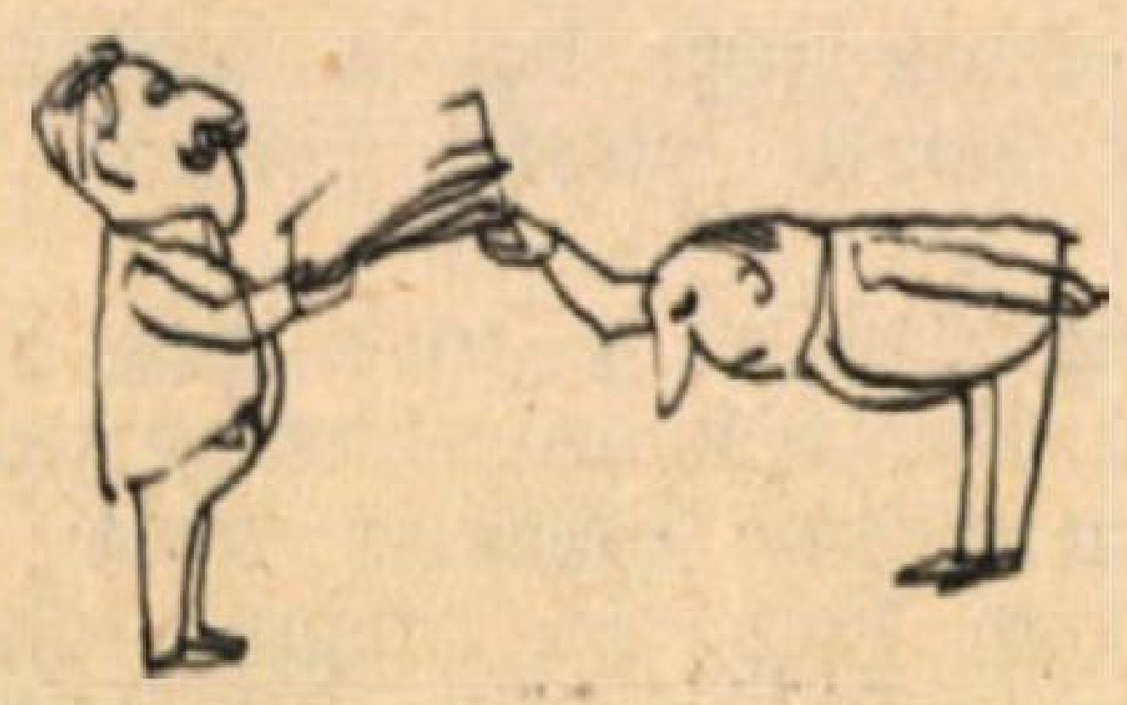

A két háború között a nagynevű kritikus a főpróbán látottak alapján alaposan levágta Herczeg új darabját. (Akkoriban a kritikák már a premier előtt megjelentek a lapokban.)

Este, a bemutató második szünetében a kritikus és az író összetalálkoztak a színház mosdójában.

– Gratulálok – mondotta a műbíráló könnyedén –, a darabnak nagy értékei vannak.

Herczeg hűvösen válaszolta:

– Köszönöm. De jobb szeretném, ha a jövőben nagy példányszámú lapjában dicsérné a darabomat, és az illemhelyen vágná le.

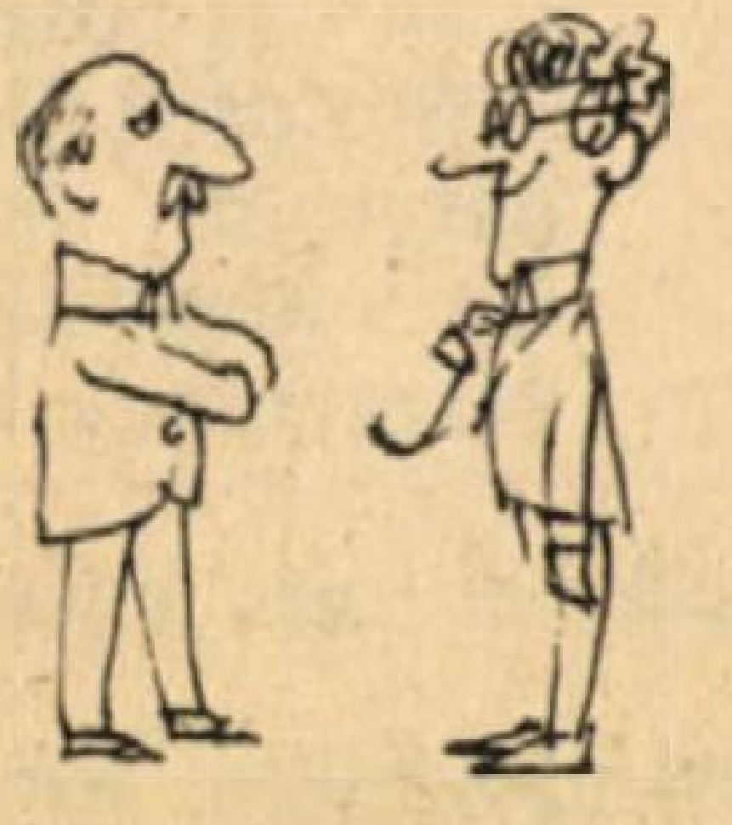

A balatonfüredi strandon Herczeg Ferenc átadta megőrzésre a tárcáját és az óráját. Szelet papirosra ráírta a nevét. A pénztárosnő átvette és lelkesen felkiáltott:

– Herczeg Ferenc?!

A népszerűsége teljében sütkérező írónak jól esett az áradozás. Szerény mosollyal bólintott:

– Én vagyok Herczeg Ferenc.

– Nahát, hogy mennyire örülök ennek a találkozásnak – lelkendezett a nő. – Ugyebár, ön veszprémi?

– Nem, kérem – felelte az író kiábrándulva –, én verseci vagyok.

Komolyra fordult a nő ábrázata:

– Bocsánat, tévedtem. Hatvan fillért kapok.

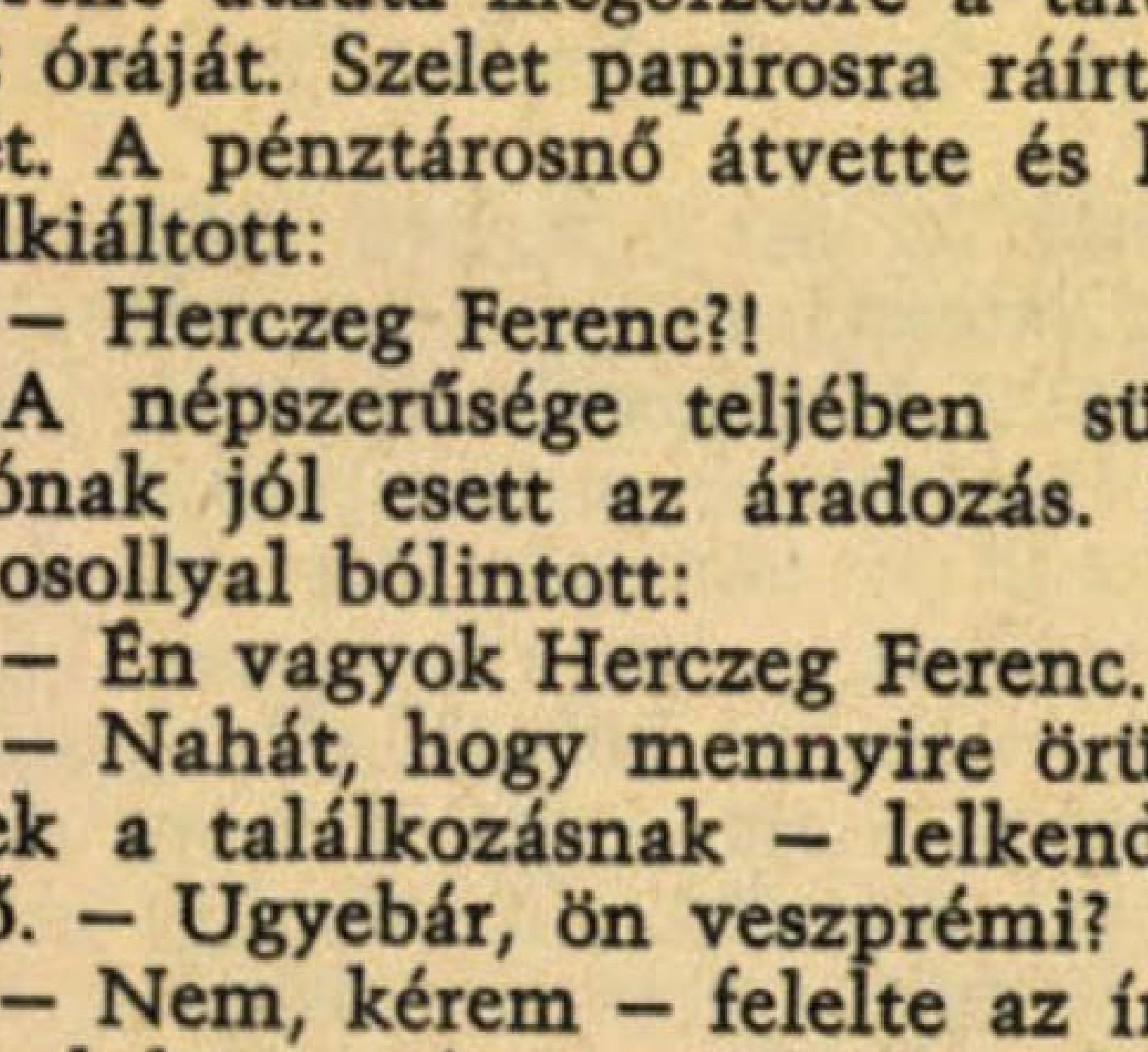

(s. a.)

Pesten is emelkedik a fejési átlag

Mészáros András rajza

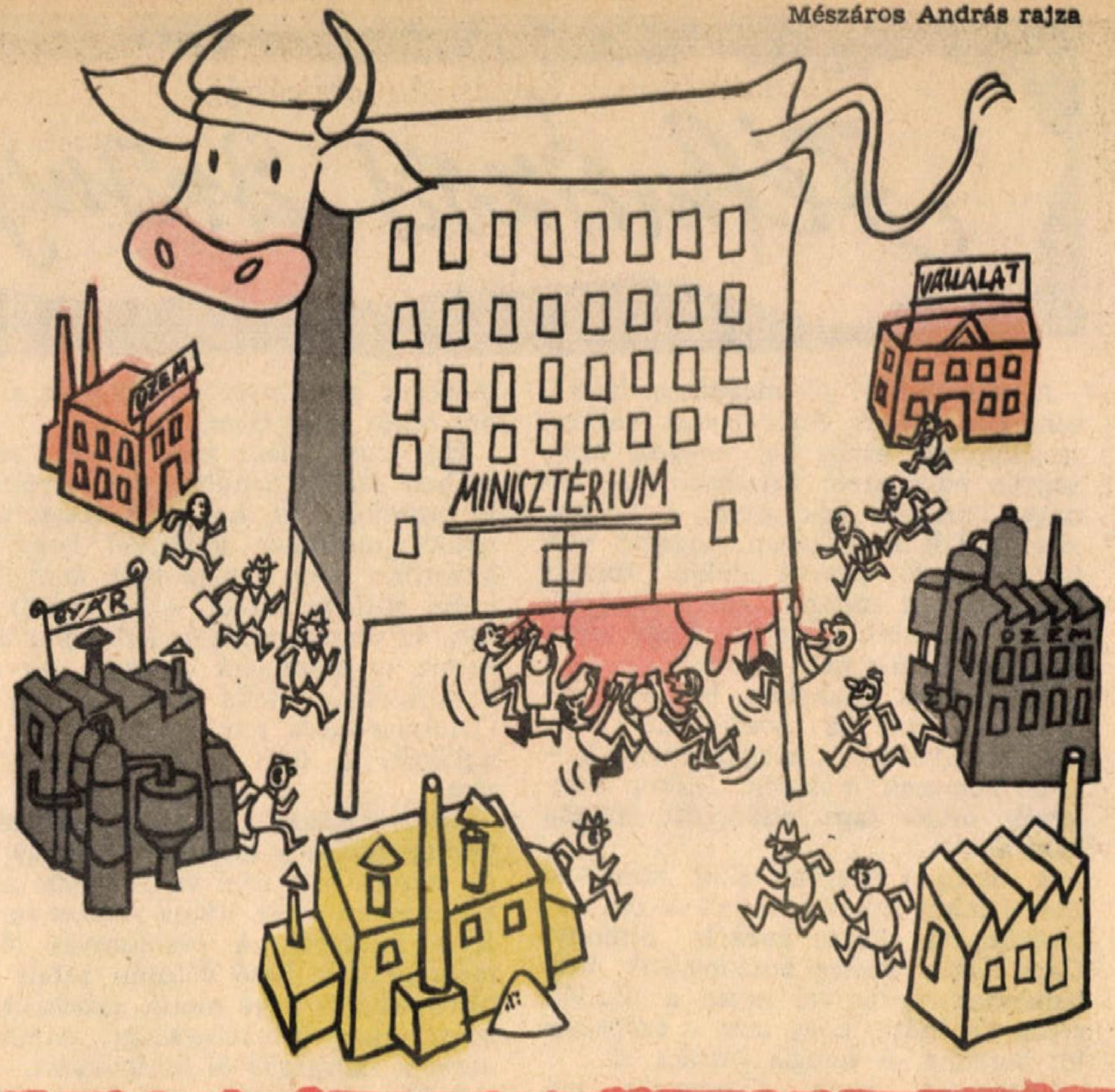

Jó vendég érkezett

Erdei Sándor rajza

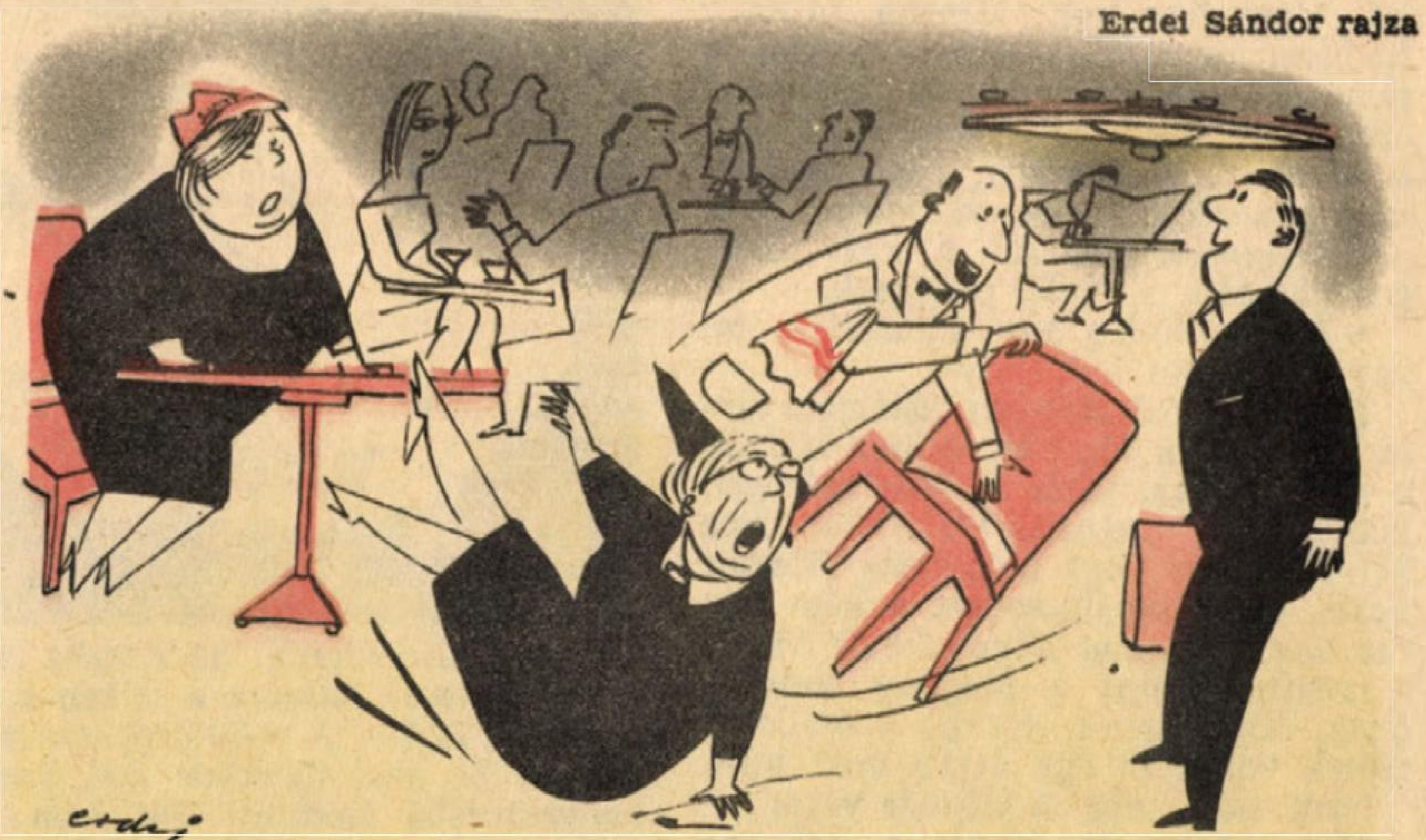

– Tessék csak helyet foglalni! A hölgy már úgyis dél óta itt ül egy szimpla mellett...

Sajátos nemzeti érdeklődések

Balázs-Piri Balázs rajza

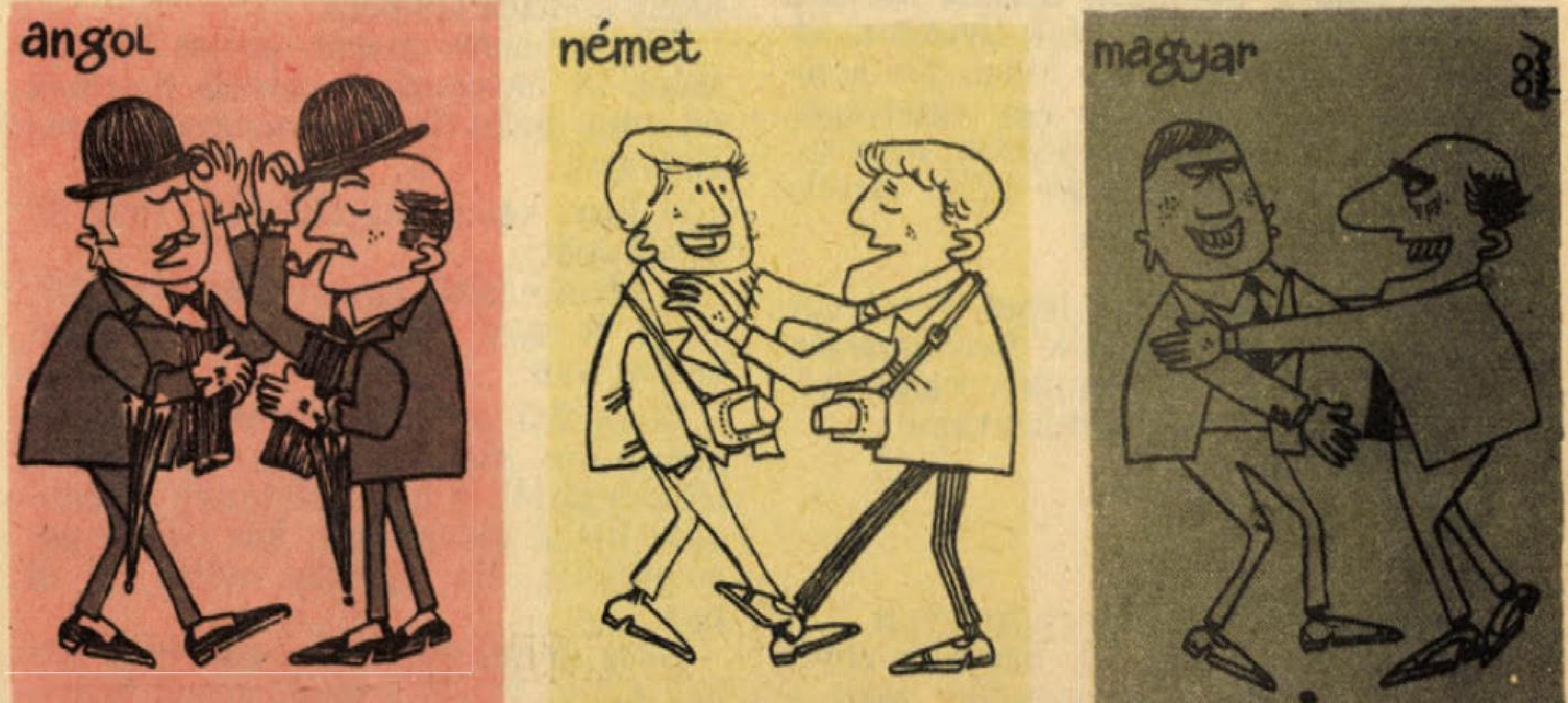

– How do you do?

– Wie geht's?

– Mennyit keresel?

Félmázsa arany

TÖRÖK REZSŐ
VIDÁM KISREGÉNYE

XI.

A rendőrtiszt jól megnézte látcsövén. Hát Birkás Berci igazat vallott: csodálatosan szőke haj nagyon szép, nagyon édes arcot keretezett. A két nagy, kifejező kék szem, a hosszú, sötét pillák árnyékában, sugárzó volt és lenyűgöző. Karcsú alakja, formás karjai, finom mozgása azt a meggyőződést keltették Gézában, hogy ilyen szép lányt még nem látott.

A gyerekek énekeltek. Báj és tiszta harmónia volt az előadásukban. Sokan könnyeztek a meghatottságtól – talán nemcsak a szülők. Mikor befejezték, óriási taps dübörgött hosszú időn át.

A csukódó függöny előtt kint maradt a fehér ruhás tanárnő. A zenekar játszott, Vas Rózsa énekelt. Simonyi Géza hátán meleg borzongások hullámzottak. Látcsővel nézte a tündéri arcot, de tudta, hogy nem a szépségétől borzong. A hangja gázolta el.

Csodaszép hang. Csodaszép nő. Csodaszép mosoly.

Ez a sok szépség majdnem elviselhetetlen volt. A nézőtéren a felsőtestek előre feszültek. Mintha minden hallgató oda akart volna repülni a színpadra, az aranyglóriás, gyönyörű archoz. A tündöklő fogakhoz. A kék szemekhez. A bénítóan édes, megbűvölő hanghoz. Simonyi Géza elképedve figyelte önmagát. A szíve részegen kalapált, a térdei remegtek.

– Mi az ördög van velem?! – fakadt ki szinte hallhatóan.

És mindig rosszabb lett. Már nem tudta nézni, nem bírta el az arca látását, a nyaka puha, fehér szoborszerűségét. Behunyta a szemeit. De akkor meg kétségbeesett, hogy nem látja. Megint nézte, és elhomályosodott a kép: tele futottak a szemei könnyekkel. Mikor a tanárnő eltűnt a függöny mögött, olyan fájást érzett, mintha a melléből téptek volna ki egy darab érző húst.

Nem várta meg az előadás végét.

Míg ide-oda bandukolt a Belváros utcáin, próbálta elemezni, mi történt vele. De hát lehetetlen, lehetetlen! Hogy az ember nyolc percen át lát, és hall valakit, ezalatt rájön, hogy ezentúl mindig látnia és hallania kell, ha nem akar a bolondok házába kerülni. A régi regényekben írtak ilyesmit. Kitalált regényalakokról. Jókai. De a romanticizmus meghalt. Egy egészséges, logikus, jó étvágyú rendőrtiszt nem zuhanhat vissza a száz év előtti mesékbe. Tehát ilyen nincs.

– Tehát ilyen van.

De még sincs. Nem lehet. Hogy egy rendőrtiszt első látásra beleszeressen abba a nőbe, akit minden valószínűség szerint le kell tartóztatnia?

Ugyan kérem!

II.

Napfényes vasárnap reggel volt.

Géza korán kelt fel, bár alig aludt az éjszaka. Ezt azért sajnálta, mert a párperces kis álmokban állandóan felbukkant az aranyszőke tanárnő, a habos fehér selymeiben.

Hol azért jelent meg, hogy a félálmában dúdolt Schubert-dal folytatására ösztökélje őt, hol meg átkarolta a nyakát mezítelen karjaival, hogy észkavaróan édes hangja bele áramoljon a fiú szájába. Utóbb a Fegyvertár utcán, az összebombázott Lábas-ház előtt futott az aranyhajú tanárnő, egy szál kombinéban. Bolla alezredes, aki az Orsolyita-zárda romos ablakában könyökölt, a fejét csóválta, ejnye, ejnye...

Borotválkozás közben a fiatalember végiggondolta a helyzetét. Tegnap estig semmi baja nem volt. Ebédre zöldborsó-levest evett, utána rántott sertést fejes salátával. A cseresznyés rétest megrepetálta. Késő délután befalt két túróstáskát a kávé mellé, égbekiáltóan ízlett, tele volt reménységgel. Aztán elment a színházba és összeomlott.

Pedig neki tisztán kell látnia, mert az ügy bonyolódik. Imént kapott levelet Bolla alezredestől: az éjszaka ismeretlen tettesek felásták a telkén a szamóca-ágyásokat. A rendőrfőparancsnok telkén! És neki ilyenkor kell érzelmi katasztrófába merülni! Ha nem kap észbe, és az aranyat elszöktetik innen, Francsek atyó szép magyarhon valamennyi nyavalyatörését átutalja az ő címére.

Bedugta fejét a hidegvízzel telt mosdótálba, alászolgája, Rózsika. Nincs időm a maga számára.

Megemberelte magát, acélos lett, elszánt. A bekopogtató Birkás Bercinek odaadta Bolla levelét, megvárta, míg elolvassa.

– Jössz velem reggelizni? – vette fel a kabátját.

– Nem – felelt egyszerűen a zömök. – És te sem mégy. Fontos jelenteni valóm van.

Elmondta a Bagoly-borozót, hogy a kocsmáros már tudott az ellene tett feljelentésről. A határrendőrség nyomozója hiába üldögél ott, kár belé a pacalpörkölt. Ha egyszer tudják, ki és mit akar...

Géza dühös volt. Hát ezért nem jutnak előre! Valaki a rendőrségtől figyelmezteti a csempészeket, hogy egy lépést sem a határ felé, minden mozdulat veszélyes.

– Le kell fogatni a vendéglőst – húzta a vállát Birkás. – Kiszedni belőle, kitől tudta meg a feljelentést.

A főhadnagy a fejét rázta:

– Ha valami köze van a félmázsa aranyhoz, a többiek rögtön átszaladnak a határon. És magukkal viszik az arany rejtekhelyének titkát. Nézd, engem nem érdekel, hogy pár csirkefogó kibújik a büntetés alól. Szerintem egy a fontos: megszerezni az aranyat. – Szabad!

Sós Pista jött be, a hadnagy, aki kocsin hozta vissza Pestről, és itt ragadt.

– Legjobbkor! – örült meg Simonyi. – Elgurulsz a Bagoly-borozó tulajához. Négyszemközt beszélsz vele. Semmi baja nem lesz, ha megmondja, kitől tudta meg a névtelen feljelentést. Ha hallgat, lakat alá kerül. Mondd neki, hogy hatan figyelik minden lépését. Eredj!

Sós Pista elment, Géza gratulált Bercinek e jelentéséhez.

– Micsoda jelentéshez? – bagózott a zömök. – Hiszen még nem mondtam semmit. Megvan az emberünk, aki az aranyat ki akarja síbolni.

– Ki az??

– Perlaki tanfelügyelő. És tudod, ki a cinkosa?

– Na?

– Vas Rózsika.

Simonyi Géza leült. Cigarettára akart gyújtani, de meggondolta. Berci észrevenné, hogy remeg a mancsa.

– Mondd el az egészet. Elejétől végig.

A tömzsi elmondta. Avval fejezte be, hogy mindegy, részt vesz-e a tanárnő a csempészésben, vagy nincs hozzá bátorsága. Egy bizonyos: mindenről tud.

Gézának az járt a fejében, hogy nem érdemes létezni ebben a piszkos életben. Ahol a legédesebb angyalok bűntársai a legsötétebb gonosztevőknek.

– Mondd – támaszkodott fáradtan az ajtófélfához –, honnan veszed, hogy a három motoros kölyök ellenbanda?

– Onnan, fiam, hogy a nagy orrú hosszú ezt mondta: „El akarják csaklizni a félmázsa aranyat." Mire a kövér lány: „Abból nem esznek, az a miénk." – Szippantott egy nagyot a cigarettájából. – Azt hiszem, kezdhetjük a letartóztatásokat.

– Egy esetben – morgott Géza. – Ha a vörös Szmuk szerint Perlaki vagy Vas Rózsa kimondta ezt, hogy félmázsa arany. Vagy ezt: „átcsempészni."

Az alhadnagy gondolkozott:

– Erre nem emlékszem.

– Hallgass ide, Berci. Most azonnal

részletes jelentést küldök Vörös ezredes bajtársnak. Legkésőbb délután négyig a kezében lesz.

– És ha ő parancsot ad a letartóztatásokra?

– Akkor már nem az enyém a felelősség.

Sós Pista megjött.

– Na? – támadt rá a két cimborája.

– Vallott – dobta le magát egy székre Sós. – Nem a rendőrségtől kapta a vinket.

– Hanem?

– A határőrségtől.

– Ne beszélj. Kitől?

– Ugyanattól, akit nyomozni küldtek hozzá. Stolp alhadnagytól.

* *

Francsek alezredes éppen a lábát áztatta a konyha közepén egy tekintélyes kaliberű lavórban. Közben, hogy ne múljék az idő hiába, újságot olvasott. A felesége odahozta a telefont: Vörös ezredes. Mikor a góré arra kérte, hogy este hétkor fontos ügyben jöjjön be a főkapitányságra, dallamosan káromkodni kezdett. De az csak szelíd duruzsolás volt ahhoz képest, miket említett, mikor kiderült, hogy a szépfiú miatt kell megszakítania vasárnapi lábfürdőjét.

Az ezredes kiteregette a Sopronból érkezett utolsó három jelentést. Felolvasta, dátum szerint. A harmadiknál Francsek arca már olyan volt, mint a szimatot kapott vizsláé.

– Mire vár az az udvarias mafla? – robbant ki. – Már régen le kellett volna fogni a tanfelügyelőt, a tanárnőt, Herpayt, a vak harmonikást, a három nyálas szájút, a Stolpot, a Kuszendát.

– A főhadnagy itt azt írja, hogy Tollerrel nincs tisztában.

– Tartóztassa le, akkor majd tisztában lesz, a nyavalya borítsa ki!

– Nagyon jóban van Bollával – említette Vörös.

Francsek dühöset fújt.

– Már régen akarom mondani – csikorgatta nagy, sárga fogait –, az a Bolla nekem túlságosan elegáns.

– Vagyunk így néhányan – mosolygott Vörös. – Délelőtt találkoztam a főkapitány bajtárssal... csodaszép új egyenruhát csináltatott.

Az alezredes felugrott a székről:

– Hadd menjek le én Sopronba! – kiáltott izgatottan. – A cukorbaba a végén elrontja, amit eddig csinált. Én kellek oda, nem egy udvariaskodó ficsúr...

* *

Sós Pista hétfőn reggel jelentette, hogy Toller vasárnap délben Pusker Nácinál ebédelt a bombasérült pályaudvari restiben. Két határőrtiszt jött az asztalához. Az egyik a szőke tanárnőről faggatta a lakatost és pikánsan nevetgélt.

– Hagyjátok ezt, fiúk – szólt komolyan Toller –, soha ilyen szerelmes nem voltam.

Ez azért érdekes, mert esti sötéttel, fiatal, csinos nő csöngetett be a lakatosüzem tulajdonosának a lakására. Másfél óra múlva jött ki, Toller kikísérte. Csókkal búcsúzott tőle. Sós Pista követte a nőt, Virág utca 10-ben lakik. Neve Mágot Izabella.

– A hatásos lábú gépírónő!! – vakkant Birkás Berci. – Akinek a hangját Vas Rózsa ingyen képezi!! A fekete angyal!!

(Folytatjuk)

Nem divat a második műszak

Szűr-Szabó József rajza

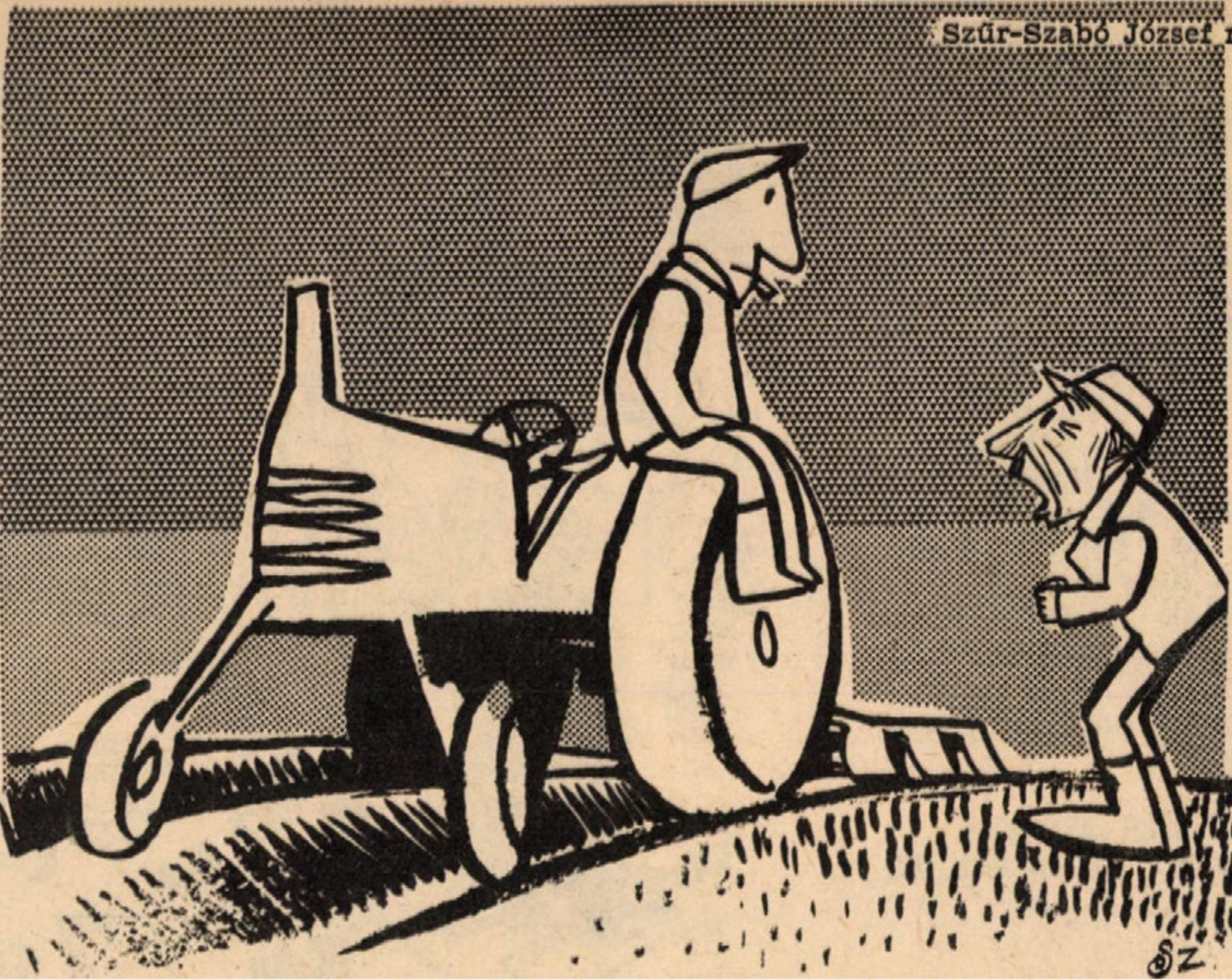

– Te, János, legalább az első műszakban dolgoznál valamit! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SORON KÍVÜL?

Hurrá, ez kell nekem! Milyen jó, hogy megláttam a „Budai Villany és Rádiószer Ktsz" hirdetését. Ez az, amit hiába kerestem eddig. Hála az OKISZ-nak, most végre mégis megszületett!

Nézzük csak még egyszer: nem tévedtem? A Ktsz soron kívül vállal villanyszerelési és egyéb, szakmához tartozó munkákat a lakosság részére! Tessék, — bárki olvashatja itt a hatos villamoson —, nagy betűkkel írták, hogy: SORON KÍVÜL!

Milyen szép szó ez! Hányszor áhítoztuk már eddig is, de hiába! Most végre bekövetkezett a gyökeres fordulat, nem áll fenn többé a veszély, hogy az igény bejelentésekor szomorúan kell tudomásul venni: „A megrendelt munkálatokat csak 1965. május 20-ra tudjuk vállalni!" Nem leszek többé kitéve annak, hogy kapacitás-hiány miatt elutasítják az igényemet. Itt várnak rám, sőt, *csak rám* várnak!

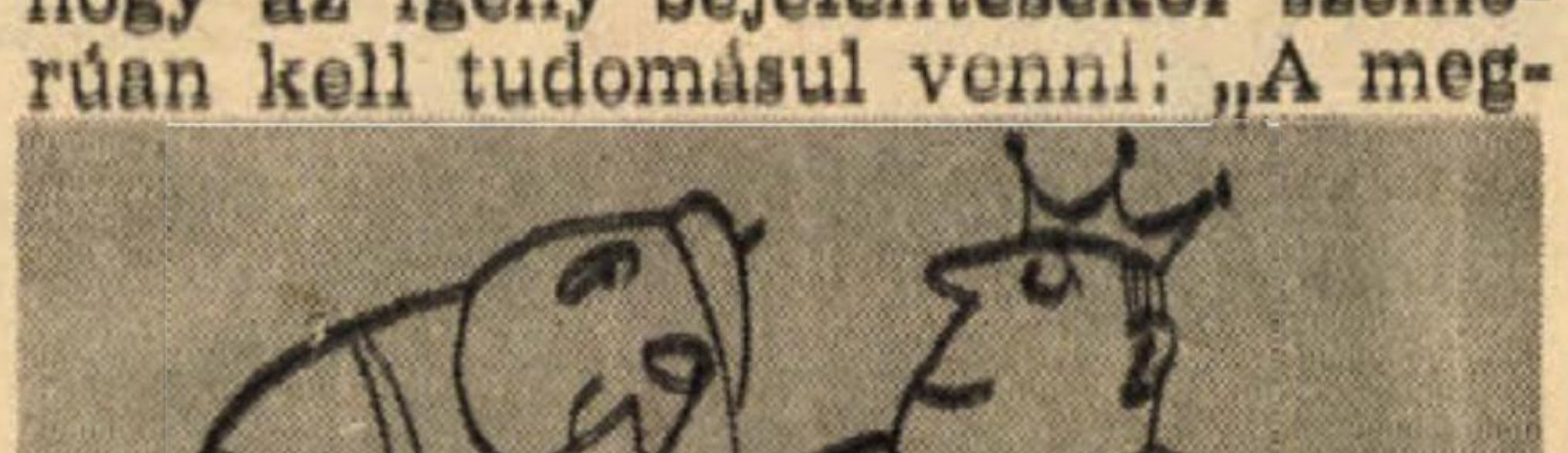

Mit számít az, hogy két héttel ezelőtt elvállalták valaki másnak a rendelését! Ha én ma jelentkezem az illetőnél, akkor abba kell hagyniuk a megkezdett munkát, hiszen csak így tudják biztosítani részemre a beígért soronkívüliséget.

De izé... Várjunk csak!... Hogy is van ez a soronkívüliség? Mi lesz, ha egy megrendelő — mondjuk csak — holnap olvassa el ezt a hirdetést, és holnapután jelentkezik a Ktsz-nél? Hű, a mindenit neki! Hiszen akkor már ő élvez soronkívüliséget!

Kérdem az OKISZ-t: hogyan tudják ezt a problémát megoldani?

—ági—

Pesti tudósítónktól

Úgy látszik, a jogérzékem nem eléggé fejlett. A napokban erősen fájt a fejem, s ez mindig jó alkalom arra, hogy az ember részvétet keltsen maga iránt. Egy barátomnak panaszkodtam. Ő csóválta a fejét, megkérdezte, hogy mitől fájhat a fejem, s amikor meghallotta, hogy meteoropata vagyok, megfáztam és elrontottam a gyomromat, megnyugodva bólintott:

– Akkor jogos!

Hogyhogy jogos? Nem! Nem vagyok hajlandó elismerni a fejemnek azt a jogát, hogy fájjon!

Van egy műsorjavaslatom a rádió „felé", amelynek egyik kedvelt műsorszáma a „miért szép?" Tekintettel óriási méretű verstermelésünkre, nem lenne helyes egy újfajta versismertetést kezdeményezni ezzel a címmel: miért nem szép?

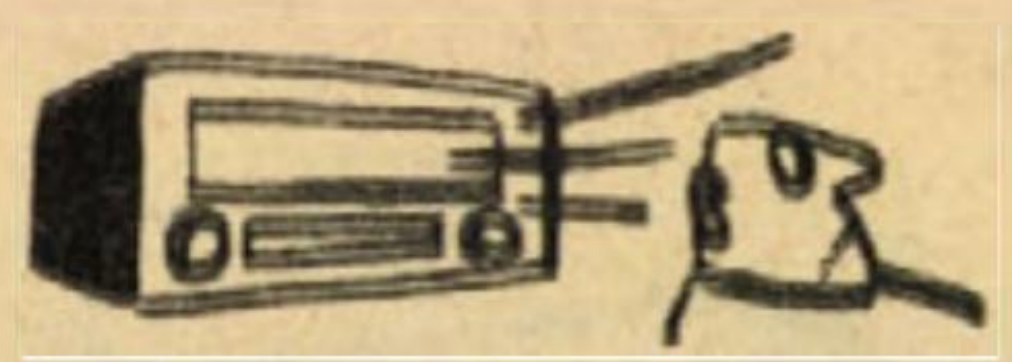

Autósok beszélgetnek és szidják a gyalogjárókat. Megállapítják, hogy a gyalogjárók autóellenessége közismert, s az egészneк az irigység az alapja. Mivel nekik nincs autójuk, gyűlölik azokat, akiknek van. Az egyik autós így fakad ki:

– Abban a pillanatban, amikor egy gyalogjáró nem vesz autót, már nem lehet vele bírni!

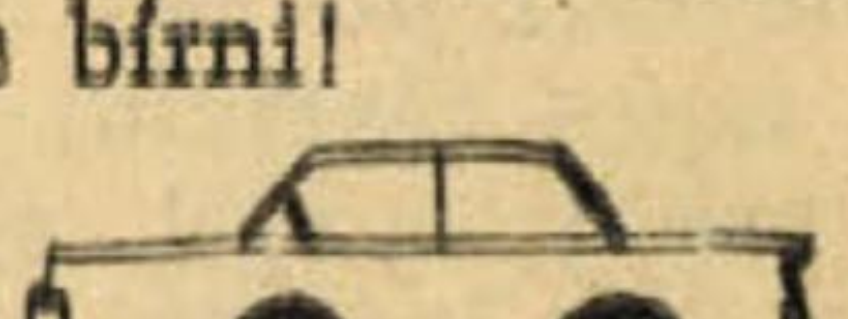

Véletlenül meghallott párbeszéd a villamoson:

– Mondanék valamit, de ígérd meg, hogy nem sértődsz meg!

– Mondd, nem egyszerűbb, ha előre kikérem magamnak!

f. l.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas Matyi!

Mellékelten küldök három darab „Mercur" G—11 3/b ceruzát, és arra kérem, segítsen nekem kitalálni, hogy a gyártó cég tréfának szánta ezeket, vagy írásra. Írni ugyanis nem lehet vele, mert ha a papírra nyomjuk a hegyüket, visszacsúsznak a faházukba. Azt kérdezem a ceruzák gyártójától, hogy illik-e így megfirkálni a kedves vevőt?

Tönkő Józsefné
Bp. VI. Lenin krt. 87.

MILITARISTÁÉKNÁL

Hegedűs István rajza

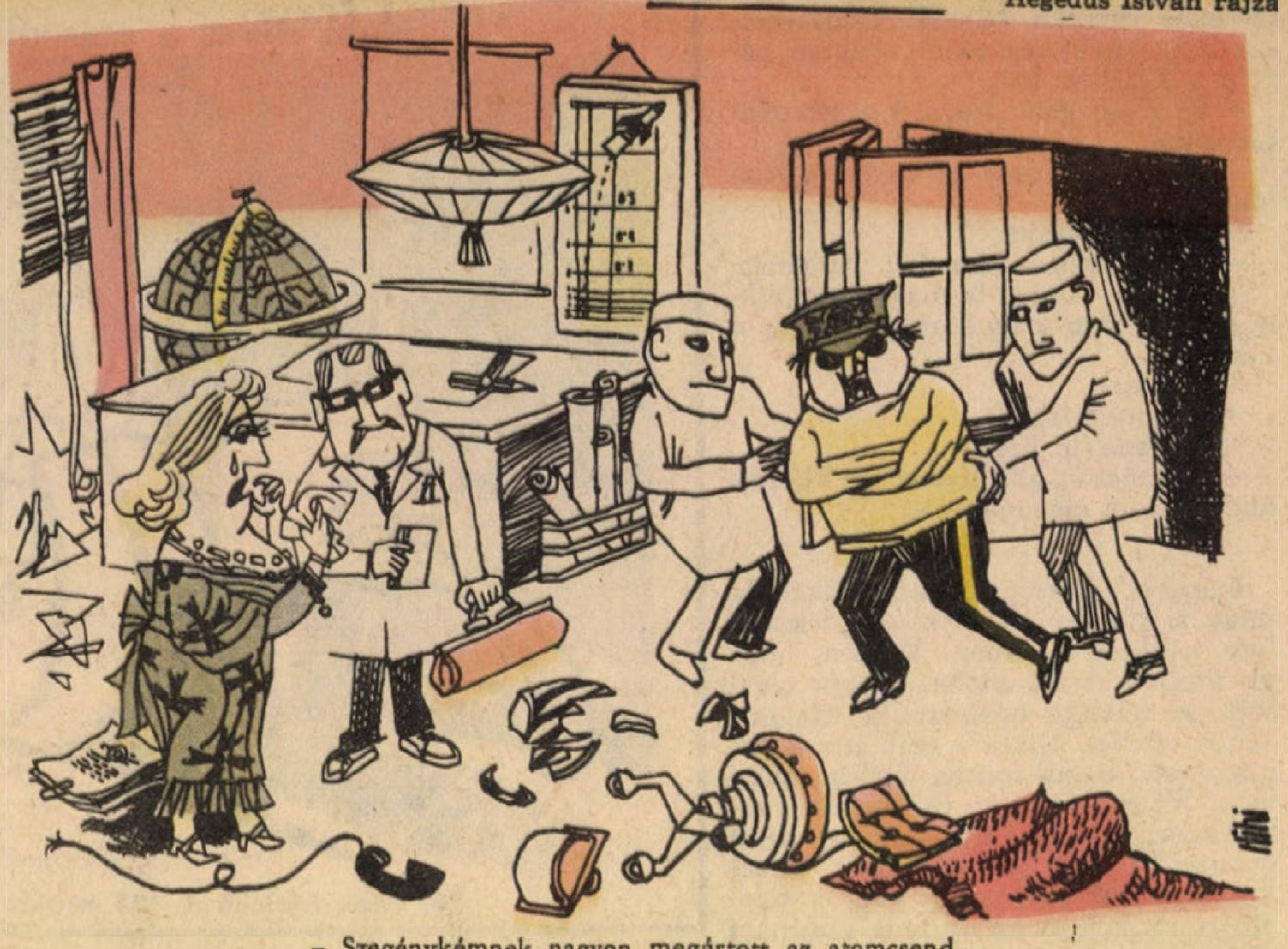

– Szegénykémnek nagyon megártott az atomcsend . . .

Mire jó a nádburkolat?

Mészáros András rajza

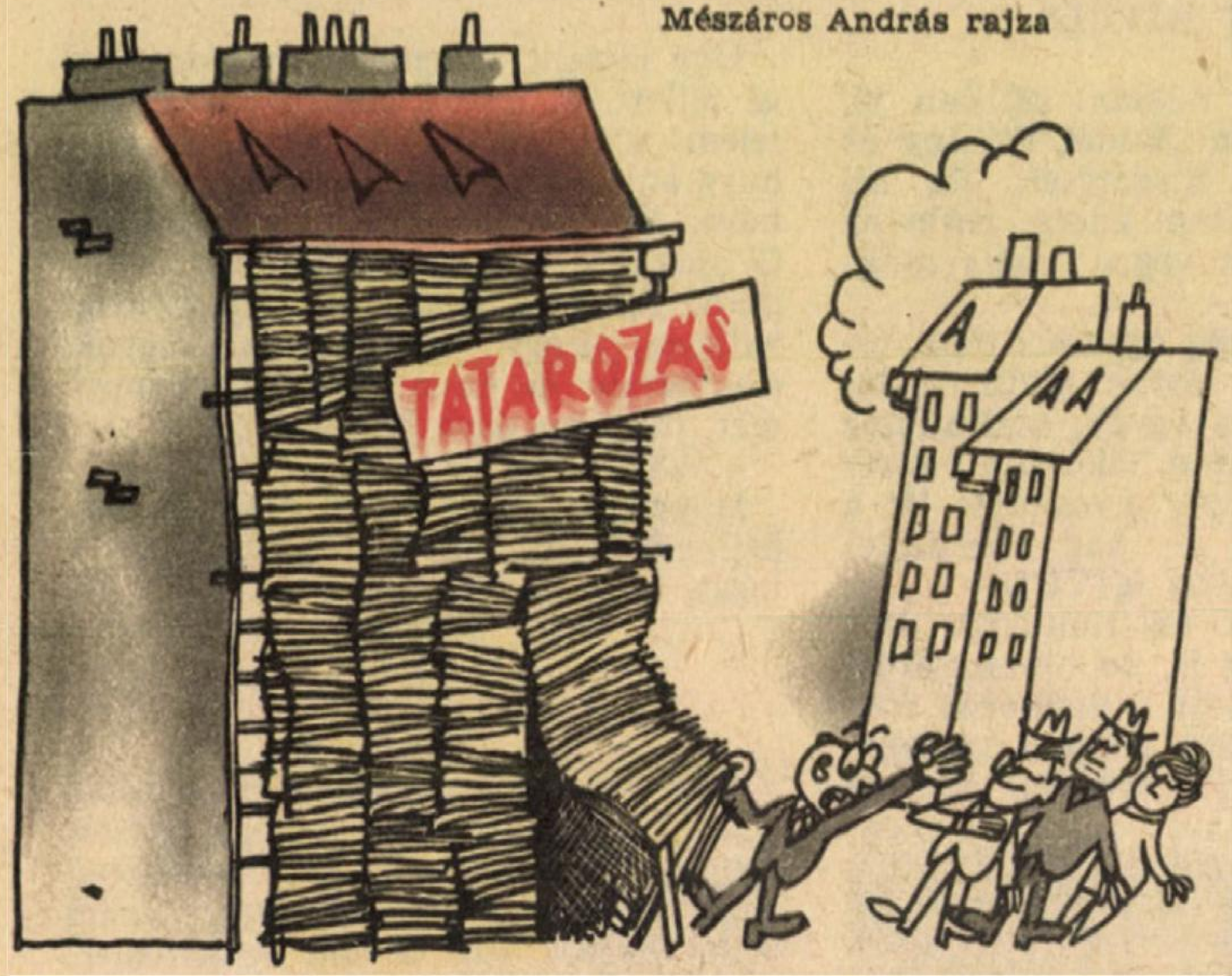

– Lakótársak! Tényleg nincsen mögötte senki!

Rekord-számla

A hosszú ideig telefonáló, pontosabban távbeszélő nő ismert alakja a tréfáknak, a világcsúcs azonban bizonyára Judy Garlandé, az ismert amerikai filmszínésznőé, aki 3 hónapos londoni tartózkodása alatt 8000 (nyolcezer) dollárnyit beszélt a telefonján. Az „Óz" című mesefilm hősnője ezt a mesebeli telefonszámlát egy szállodában hozta létre. A baj az volt, hogy Garland asszony, nyilván szégyellte, hogy ilyen sokat beszél, eltitkolta beszélgetéseit, s a szálloda most egy londoni bíróság előtt perli a művésznőt a 8000 dolláros összegért. Az érdeklődők Judy Garlandtól hosszabb védőbeszédet várnak.

Csodálatos üzlet

Egyszerre három eladó üdvözölte a vevőt, aki egy férfi társaságában jött be az üzletbe. és öt méter pettyes batisztot kért.

Leemeltek az állványokról tíz véget, a vevő megtekintette valamenynyit, azután elbiggyesztette a száját.

– Más nincs?

– Van, kérem, más is. Szíveskedjék helyet foglalni. Rögtön hozom.

Az üzletvezető is odaugrott:

– Csak egy pillanatig tessék várni, még gyönyörű mintáink vannak, kérem.

Új vevők jöttek be. Még jóformán egy lépést sem tettek a boltban, máris körülvették őket az eladók. Az egyik pult előtt nem volt vevő. A bolt két alkalmazottja előbb az ajtóra tekintett, aztán az egyik mondott valamit a másiknak.

Az üzletvezető észrevette és rászólt:

– Nem beszélgetünk, kérem! Mindig figyelünk, kérem, hogy jön-e új vevő!

A nő, aki pettyes batisztot kért, az új végek között sem talált megfelelőt. Indulni készült és unottan mondta:

– Ne fáradjon, kérem!

– A kedves vevőt kiszolgálni, számunkra öröm és sohasem fáradság.

A nő kifelé indult. Az üzletvezető gyilkos pillantást vetett az eladóra.

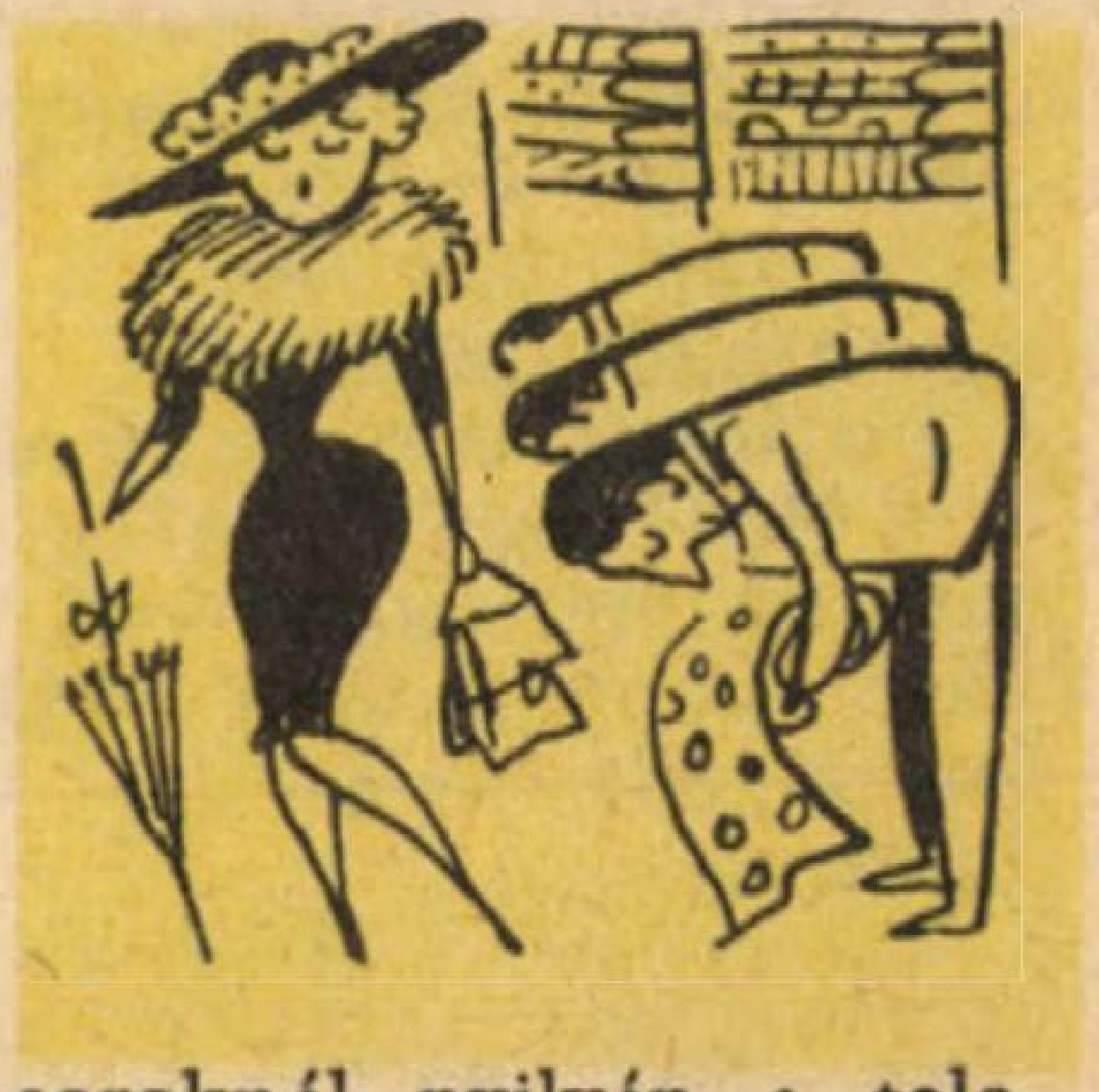

Az olvasó ezeknél a soroknál nyilván a telefonkagyló után nyúl, és a szerkesztőséget tárcsázza, hogy megtudja: hol van ez a csodálatos üzlet?

Eláruljuk, hogy aki a boltra kíváncsi, az kérje meg a filmarchívumot, hogy keressenek ki néhány régi filmet. Több olyan film is előkerül, ahol ilyen bolt látható . . .

(palásti)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.5455 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504